BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

ULTIMUL OASPETE

„RĂSTURNĂRI DE SITUAȚIE AMEȚITOARE."
The New York Times Book Review

MEGAN MIRANDA

AUTOARE TRADUSĂ ÎN PESTE 25 DE LIMBI

LEDA EDGE

Cuprins

VARA 2017
- Petrecerea perechilor

VARA 2018
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5

VARA 2017
- Petrecerea perechilor 9:00 p.m.

VARA 2018
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10

VARA 2017
- Petrecerea perechilor 9:30 p.m.

VARA 2018
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15

VARA 2017
- Petrecerea perechilor 10:00 p.m.

VARA 2018
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20

VARA 2017

Petrecerea perechilor 10:30 p.m.
VARA 2018
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
VARA 2017
Ziua de după petrecerea perechilor
VARA 2018
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
VARA 2019
Prima zi de vară
MULȚUMIRI

MEGAN MIRANDA

ULTIMUL OASPETE

Traducere din limba engleză de Maria Adam
Titlul original: *THE LAST HOUSE GUEST,* 2019

Corint Books, 2020

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2020

Pentru Rachel

VARA 2017

Petrecerea perechilor

Aproape că m-am întors după ea. Când n-a mai venit. Când n-a mai răspuns la telefon. Când nu mi-a răspuns la mesaj.

Dar mai erau și băutura și mașinile care mă țineau pe loc, și responsabilitatea – trebuia să supraveghez situația. Trebuia să mă asigur că noaptea decurgea fără incidente.

În orice caz, ar fi râs de mine dacă m-aș fi întors. Și-ar fi dat ochii peste cap. Ar fi zis: *Am deja o mamă, Avery.*

Știu că astea sunt doar scuze.

***

Ajunsesem prima pe culme.

Anul acesta, petrecerea se ținea într-o casă închiriată din fundătură, o casă cu trei dormitoare, aflată la capătul unui drum lung străjuit de copaci, pe care abia aveau loc să treacă două mașini una pe lângă alta. Familia Loman o numise Blue Robin din pricina peretelui lateral din șindrilă albastru-deschis și a felului în care acoperișul pătrat arăta ca vârful unei căsuțe cu hrană pentru păsări. Deși mie mi se părea că numele i se potrivea mai bine datorită felului în care stătea retrasă între copaci, o pată de culoare când pășeai într-o parte, ceva ce nu prea puteai să vezi până nu ajungeai în dreptul ei.

Nu era cel mai frumos loc, nici nu avea cea mai bună priveliște – prea departe ca să vezi oceanul, destul de aproape ca să-l auzi –, dar era cel mai îndepărtat de pensiunea de pe aceeași stradă, iar curtea interioară era înconjurată de plante perene înghesuite, în speranța că nimeni nu avea să observe sau să se plângă.

Toate casele pe care familia Loman le închiria în timpul verii arătau la fel în interior, așa că uneori ieșeam pe ușă după o prezentare complet dezorientată: un leagăn pe verandă în loc de trepte din piatră; oceanul în loc de munți. Fiecare casă avea aceeași podea cu gresie, aceeași nuanță de granit, același stil în care rusticul se îmbină cu luxul. Iar toți pereții erau împodobiți cu imagini din Littleport: farul, catargele albe care dansau în port, valurile cu creste înspumate care se izbeau de stâncile de la marginea

mării de o parte și de cealaltă. O coastă scufundată, așa se numea – degete de pământ care se înălțau din ocean, linia stâncoasă a coastei încercând să țină piept talazurilor, în timp ce insulele apăreau și dispăreau în depărtare odată cu mareea.

Înțelegeam, chiar înțelegeam. Drumurile lungi cu mașina din orașe sau mutarea temporară pe timpul verii; exclusivismul unui loc care părea extrem de mic și modest. Era un oraș sculptat în munții sălbatici și neatinși pe o parte și oceanul pe cealaltă parte, în care ajungeai doar cu răbdare, pe unicul drum de pe coastă. Exista din pură încăpățânare, împotrivindu-se naturii din ambele părți.

Ca localnic, te simțeai de parcă erai croit din același caracter.

Am golit cutia cu băutura rămasă din casa mare pe insula de granit din bucătărie, am dosit decorațiunile fragile și am aprins luminile de la piscină. Apoi mi-am turnat un pahar și m-am așezat în curtea din spate, ascultând sunetele oceanului. Fiorul vântului de toamnă strecurându-se printre copaci m-a cutremurat și m-a făcut să îmi strâng jacheta pe lângă corp.

Această petrecere anuală se organiza întotdeauna pe muchie – o ultimă luptă împotriva schimbării anotimpului. Aici, iarna îți pătrundea în oase, întunecată și nesfârșită. Venea de îndată ce plecau oaspeții.

Dar mai întâi avea să fie asta.

Încă un val s-a spart în depărtare. Am închis ochii, numărând secundele. Așteptând.

În această seară, ne aflam aici ca să punem capăt sezonului de vară, însă el plecase deja pe mare fără să ne ceară voie.

***

Luciana a ajuns tocmai când petrecerea era în toi. N-am văzut-o intrând, dar stătea singură în bucătărie, nesigură pe ea. Ieșea în evidență, înaltă și nemișcată în tot acel iureș, privind în jur. Prima ei petrecere la care trebuia să vină însoțită. Atât de diferită, știam, de petrecerile la care fusese toată vara, primirea ei în lumea Verilor din Littleport, Maine.

Am prins-o de cotul încă rece cumva. A tresărit și s-a întors spre mine, apoi a expirat ca și cum se bucura să mă vadă.

— Nu e tocmai ce mă așteptam, a spus.

Era prea aranjată pentru ocazia asta. Părul perfect ondulat, pantalonii croiți la comandă, pantofii cu toc. De parcă lua parte la un brunch[1].

Am zâmbit.

— Sadie e cu tine?

M-am uitat prin cameră după părul blond-închis familiar, cu cărare pe mijloc, prins în cozi subțiri împletite în jurul tâmplelor și adunate la spate, ca o copilă din altă epocă. Stăteam pe vârfuri, încercând să-i aud râsul.

Luce a clătinat din cap, iar onduleurile întunecate i-au alunecat pe umeri.

— Nu, cred că încă își face bagajele. M-a adus Parker. A spus că vrea să lase mașina la pensiune ca să plecăm pe urmă mai ușor.

A gesticulat în direcția pensiunii Point, o casă în stil victorian transformată, cu opt dormitoare, aflată în vârful culmii, cu turle și balcon. De acolo, aproape distingeai orașul Littleport în întregime – cel puțin, toate locurile care contau – din port până la fâșia de nisip de pe plaja Breaker, cu stâncile proiectate spre mare, unde familia Loman locuia la capătul nordic al orașului.

— N-ar trebui să parcheze acolo, am spus cu telefonul deja în mână.

În curând, proprietarii pensiunii aveau să observe că oamenii începeau să-și lase mașinile în parcarea lor.

Luce a ridicat din umeri. Parker Loman făcea orice voia, fără să se gândească vreodată la repercusiuni.

Am dus telefonul la ureche. De-abia îl auzeam sunând pe deasupra muzicii și am făcut palma căuș pe cealaltă parte.

Bună, ați sunat la Sadie Loman…

Am apăsat să închid apelul, am strecurat telefonul înapoi în buzunar și apoi i-am dat lui Luce un pahar roșu de plastic.

— Poftim.

Ceea ce voiam să spun, de fapt, era *Doamne, respiră și tu, relaxează-te,* dar asta depășea deja limitele tipice ale conversațiilor mele cu Luciana Suarez. Ea a ținut șovăielnic paharul în mână în timp ce eu mutam sticlele pe jumătate goale din jur căutând acel whisky pe care știam că-l preferă. Era un lucru care-mi plăcea cu adevărat la ea.

După ce am turnat, s-a încruntat și a spus:

— Mersi!

— N-ai pentru ce!

Un sezon întreg împreună și tot nu știa ce să creadă despre mine, femeia care locuia în casa de oaspeți de lângă reședința de vară a iubitului ei. Prietenă sau dușmancă. Aliată sau adversară.

Apoi a părut că ia o hotărâre, pentru că s-a aplecat ceva mai aproape, de parcă se pregătea să-mi împărtășească un secret.

— Eu tot nu înțeleg.

Am zâmbit.

— O să vezi.

Avea dubii în privința petrecerii cu însoțitori încă de când Parker și Sadie îi povestiseră despre ea; i-au spus că nu aveau să plece cu părinții lor în weekendul de Ziua Muncii, ci aveau să rămână până în săptămâna de după finalul sezonului pentru asta. O ultimă noapte pentru cei care rămâneau acolo de la Ziua Eroilor până la Ziua Muncii, săptămânile care încheiau sezonul de vară plus încă una. Revărsându-se în viața oamenilor care locuiau aici tot timpul anului.

Spre deosebire de petrecerile la care o dusese familia Loman toată vara, aceasta nu avea furnizori de mâncare, nici amfitrioane, nici barmani. În locul lor era o varietate de resturi adunate de oaspeții care goleau dulapurile cu băuturi, frigiderele și cămările. Nimic nu se asorta. Nimic nu avea locul său. Era o noapte de excese, un rămas-bun prelungit, nouă luni în care să uiți și să speri că și alții uitaseră.

Petrecerea perechilor era și exclusivistă, și nu. Nu exista o listă cu invitați. Dacă auzeai de ea, erai invitat. Adulții cu responsabilități adevărate se întorseseră deja la viețile lor obișnuite. Copiii mai mici reveniseră la școală, iar părinții lor plecaseră odată cu ei. Așa că rămânea partea de mijloc. Cei de vârsta studenției sau mai mari, înainte ca angajamentele vieții să te rețină. Înainte ca astfel de lucruri să înceapă să te obosească.

Împrejurările din această seară ne făceau să părem la fel și nu-ți mai dădeai seama dintr-o privire cine era localnic și cine era în vizită. Ne prefăceam: dacă ne dezbraci, suntem toți la fel.

Luce s-a uitat la ceasul elegant de aur de la mână de două ori în tot atâtea minute, răsucindu-l înainte și înapoi de fiecare dată peste osul încheieturii.

— Doamne, a spus ea, durează o veșnicie.

***

În sfârșit, a ajuns și Parker, căutându-ne nonșalant cu privirea din cadrul ușii. Toate capetele s-au întors spre el, așa cum se întâmpla deseori când Parker Loman intra în cameră. Era felul în care se comporta, o detașare pe care o perfectase, menită să țină pe oricine în tensiune.

— O să observe mașina, i-am spus când ni s-a alăturat.

El s-a aplecat și a cuprins-o pe Luce cu brațul.

— Îți faci prea multe griji, Avery.

Așa era, dar numai pentru că el nu se gândise niciodată cum arăta pentru cei din cealaltă tabără – localnicii care trăiau aici, care aveau nevoie de oameni ca ei și totodată îi detestau.

— Unde-i Sadie? am întrebat tare ca să acopăr muzica.

— Credeam că vine cu mașina ta. El a ridicat din umeri, apoi s-a uitat în altă parte peste umărul meu. Mi-a zis mai devreme să n-o aștept. Presupun că e stilul ei de a spune că *nu vine.*

Am clătinat din cap. Sadie nu lipsise de la nicio petrecere a perechilor în toți anii de când începuserăm să venim împreună, din vara în care împliniserăm optsprezece ani.

Mai devreme în acea zi, dăduse de perete ușa casei de oaspeți fără să bată, mă strigase din camera din față, apoi încă o dată intrând în dormitorul meu, unde stăteam cu laptopul deschis pe cuvertura albă, în pantaloni scurți de pijama și o bluză călduroasă cu mâneci lungi, cu părul strâns în coc în vârful capului.

Era deja îmbrăcată de zi, în timp ce eu îmi revizuiam responsabilitățile față de compania lui Grant Loman de administrare a proprietăților, o ramură a firmei sale de dezvoltare imobiliară. Sadie, purtând o rochiță albastră și sandale cu barete aurii, se sprijinise pe șold ca să-i văd osul ieșit în afară și spusese: *Ce părere avem despre asta?* Rochia i se mulase pe fiecare formă a corpului.

Mă sprijinisem în perne, îndoisem genunchii, crezând că avea să rămână. *Știi că o să-nghețí, nu?* o întrebasem. Temperatura scăzuse în ultimele seri – un precursor al abandonului, cum îi spuneau localnicii. Într-o săptămână, restaurantele și magazinele de pe Harbor Drive aveau să-și schimbe programul, în timp ce grădinarii se transformau în personal de întreținere al școlii și șoferi de autobuz, iar copiii care munceau ca ospătărițe și docheri plecau pe pârtiile din New Hampshire ca să lucreze ca instructori de schi.

Noi, ceilalți, eram obișnuiți să profităm la maximum de vară, de parcă făceam provizii de apă înainte de secetă.

Sadie dăduse ochii peste cap. *Am deja o mamă,* spusese ea, dar căutase prin șifonierul meu și-și pusese un pulover ciocolatiu, care oricum fusese al ei. Îi transformase ținuta într-un amestec perfect de elegant și comod. Fără efort. Se răsucise spre ușă, cu degetele neastâmpărate în vârfurile firelor de păr, debordând de energie.

Pentru ce altceva s-ar fi putut pregăti dacă nu pentru asta?

Prin ușile deschise ale curții interioare, l-am observat pe Connor stând la marginea piscinei, cu blugii suflecați și picioarele desculțe atârnând în apa care strălucea albastră de la lumina de jos. Fusese cât pe ce să mă duc la el să-l întreb dacă o văzuse, dar numai pentru că băutura îmi dădea o senzație de nostalgie. Chiar și așa, m-am răzgândit. El m-a surprins privindu-l și m-am întors cu spatele. Nu mă așteptasem să-l văd acolo, asta era tot.

Mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj: *Unde ești?*

Încă priveam ecranul când am văzut punctele care indicau că-mi scrie un răspuns. Apoi au dispărut, dar nu am primit niciun mesaj.

Am mai trimis unul:*???*

Niciun răspuns. M-am uitat la ecran încă un minut, apoi am pus din nou telefonul deoparte, presupunând că era pe drum în ciuda celor spuse de Parker.

Cineva dansa în bucătărie. Parker a dat capul pe spate și a râs. Vraja prindea contur.

Am simțit o mână pe spate și am închis ochii, lăsându-mă purtată de val, devenind altcineva.

Așa se petrec lucrurile acestea.

***

Până la miezul nopții, totul a devenit fragmentat și încețoșat, iar camera era încărcată de căldură și râsete, deși ușile curții erau deschise. Parker mi-a surprins privirea pe deasupra mulțimii chiar din dreptul ieșirii în curte și a înclinat capul ușor către ușa de la intrare. Mă avertiza.

I-am urmărit privirea. Erau doi polițiști în cadrul ușii deschise. Aerul rece parcă ne-a trezit odată cu pala de vânt pe care am simțit-o dinspre intrare către ușile din spate. Niciunul nu avea chipiul pe cap, de parcă

încercau să se amestece printre ceilalți. Știam deja că treaba asta cădea în sarcina mea.

Casa era pe numele Loman, dar eu eram trecută ca administrator al proprietății. Mai mult decât atât, eu trebuia să mediez între cele două lumi aici, de parcă aparțineam amândurora, când în realitate nu făceam parte nici din una, nici din cealaltă.

Îi recunoșteam pe cei doi, dar nu destul de bine încât să le găsesc numele în memorie. Fără vizitatorii din timpul verii, Littleport avea o populație de sub trei mii de oameni. Era clar că și ei mă recunoșteau. Când am avut între optsprezece și nouăsprezece ani, eram mai mereu în belele, iar polițiștii erau suficient de vârstnici încât să-și amintească acea perioadă.

N-am așteptat să aud ce au de spus.

— Îmi pare rău, am zis, asigurându-mă că aveam vocea calmă și fermă. O să am grijă să nu facem prea mare gălăgie.

Gesticulam deja ca să se dea muzica mai încet.

Însă polițiștii nu mi-au luat în seamă scuzele.

— Îl căutăm pe Parker Loman, a spus cel mai scund din cei doi, observând mulțimea.

M-am întors spre Parker, care începuse deja să-și facă loc printre oameni în direcția noastră.

— Parker Loman? a întrebat polițistul înalt când acesta a ajuns destul de aproape.

Bineînțeles că știau că era el.

Parker a dat aprobator din cap, ținând spatele drept.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? a întrebat el, devenind Parker cel serios, cu toate că o șuviță de păr negru îi cădea în ochi; pelicula de transpirație îi făcea fața să strălucească și mai tare.

— Trebuie să discutăm afară, a spus cel înalt, și Parker, mereu împăciuitor, știa ce avea de făcut.

— Desigur, a spus el fără să se miște mai aproape. Îmi puteți spune întâi despre ce e vorba?

Știa și când să vorbească, și când să ceară un avocat. Avea deja telefonul în mână.

— Sora ta, a zis polițistul, iar privirea celui scund a alunecat într-o parte. Sadie.

I-a făcut semn lui Parker să se apropie, coborând glasul, așa că n-am înțeles ce spuneau, dar totul s-a schimbat. Felul în care stătea Parker, expresia lui, telefonul care atârna inert pe lângă corp. Am pășit mai aproape, simțind o zbatere în piept. Am surprins finalul discuției.

— Cu ce era îmbrăcată ultima dată când ai văzut-o? a întrebat polițistul.

Parker a mijit ochii.

— Eu nu…

A privit prin cameră în spatele lui, ca și cum se aștepta ca ea să fi intrat fără ca vreunul din noi să observe.

Nu înțelegeam întrebarea, dar știam răspunsul.

— O rochie albastră, am spus. Pulover maro. Sandale aurii.

Bărbații în uniformă au schimbat o privire scurtă între ei, apoi au pășit într-o parte, lăsându-mă să intru în grup.

— Vreun semn distinctiv?

Parker a închis ochii strâns.

— Stați, a spus el, de parcă putea să devieze discuția, să modifice cursul inevitabil al evenimentelor ce aveau să urmeze.

— Da, are, nu-i așa? a întrebat Luce.

Nu o remarcasem stând acolo; era chiar în spatele lui Parker. Avea părul lăsat pe spate și machiajul începuse să i se întindă, lăsând să se vadă cearcăne vagi sub ochi. Luce a pășit în față, uitându-se de la Parker la mine. A dat din cap, mai sigură pe ea însăși.

— Un tatuaj, a spus ea. Chiar aici.

A arătat un punct pe propriul corp, chiar în interiorul șoldului stâng. A desenat cu degetul forma cifrei opt culcată – simbolul infinitului.

Polițistul a încleștat maxilarul și atunci ne-a fugit lumea de sub picioare.

Ne pierduserăm ancora temporar, ca niște bărcuțe pe ocean, și am avut senzația aceea de rău de mare pe care nu reușeam niciodată să o depășesc noaptea pe apă, deși crescusem atât de aproape de coastă. O beznă derutantă fără un punct de referință.

Polițistul înalt a pus mâna pe brațul lui Parker.

— Sora ta a fost găsită pe plaja Breaker…

În cameră s-a făcut vâlvă și Luce a dus mâinile la gură, dar eu tot nu înțelegeam ce anume spuneau. Ce făcea Sadie pe plaja Breaker. Mi-o imaginam dansând desculță. Făcând baie în pielea goală în apa rece ca

gheața în urma unei provocări. Cu fața luminată de strălucirea focului de tabără pe care-l făcuserăm din lemne aduse de apă.

În spatele nostru, jumătate de petrecere continua, însă zgomotul scădea. Muzica s-a oprit.

— Sună-ți părinții, a continuat polițistul. Trebuie să vii cu noi la secție.

— Nu, am spus, ea…

Își face bagajul. Se pregătește. E pe drum. Polițistul a făcut ochii mari și s-a uitat la mâinile mele. Trăgeau de marginea mânecii lui cu vârfurile degetelor albite de încordare.

I-am dat drumul, am pășit în spate și m-am lovit de corpul altcuiva. Punctele de pe telefon – cineva îmi scria. Cu siguranță polițiștii se înșelau. Am scos telefonul să verific. Dar semnele mele de întrebare pentru Sadie rămăseseră nevăzute.

Parker a trecut pe lângă cei doi, ieșind valvârtej pe ușa de la intrare, dispărând pe după casă și luând-o pe aleea către pensiune. Cu toată agitația, nu ne puteai opri. Eu și Luce am alergat după el printre copaci, prinzându-l din urmă în parcarea cu pietriș și urcându-ne în mașina lui.

Singurul zgomot în timp ce treceam pe lângă vitrinele întunecate care străjuiau Harbor Drive era icnetul periodic din respirația lui Luce. M-am aplecat mai mult spre geam când am ajuns la curba care ducea către plaja Breaker, iar în față clipeau lumini și mașinile de poliție blocau intrarea. Însă un polițist stătea de pază în spatele dunelor și ne-a făcut semn cu bastonul fosforescent să trecem mai departe.

Parker nici măcar nu a încetinit. A urcat cu mașina panta Landing Lane către casa din capătul străzii, care se înălța întunecată în spatele aleii cu margini de piatră.

Parker a oprit mașina și a intrat direct înăuntru – fie s-o caute pe Sadie, nevenindu-i nici lui să creadă, fie să-și sune părinții în liniște. Luce l-a urmat încet pe treptele din față, dar mai întâi s-a uitat la mine peste umăr.

Am ocolit colțul casei împleticindu-mă, ținându-mă cu mâna de perete ca să nu-mi pierd echilibrul, trecând de poarta neagră din jurul piscinei și mergând direct către poteca spre stânci. Poteca mărginea capătul stâncilor până ce acestea se terminau brusc la vârful nordic al plajei Breaker. Însă de acolo erau niște trepte săpate în piatră care duceau jos pe nisip.

Voiam să văd cu ochii mei plaja ca să cred. Să văd ce făceau polițiștii acolo. Să văd dacă Sadie se certa cu ei. Dacă înțeleseserăm noi greșit. Deși

știam deja că nu era cazul. Locul acesta răpea oamenii de lângă mine. Și eu începusem să mă complac, uitând acest lucru.

Auzeam cum se spărgeau valurile lovindu-se de stânci în stânga mea și îmi imaginam cum forța apei făcea spumă în lumina zilei. Dar totul era în beznă și mă orientam doar după sunet. În depărtare, farul dincolo de Point clipea periodic, în timp ce lumina se învârtea, și am luat-o amețită într-acolo.

Prin întuneric, am văzut ceva mișcându-se pe poteca de pe stânci. O lanternă lumina în direcția mea, așa că a trebuit să ridic brațul să-mi protejez ochii. Umbra cuiva se îndrepta către mine, cu stația de emisie-recepție pârâind.

— Doamnă, nu aveți voie aici, a spus el.

Lanterna s-a întors și atunci le-am văzut, într-o străfulgerare surprinsă de raza de lumină. Am simțit cum pământul se înclină.

O pereche de sandale cu barete aurii, aruncate chiar lângă marginea bolovanilor.

VARA
2018

CAPITOLUL 1

A fost furtună în larg spre seară. Am văzut-o venind odată cu norii mai negri care se adunau aproape de linia orizontului. Am simțit-o în vântul ce sufla dinspre nord, mai rece decât aerul serii. Nu auzisem ceva la prognoză, dar asta nu însemna nimic pentru o noapte de vară în Littleport.

M-am îndepărtat de malul înalt, imaginându-mi că Sadie stătea aici în locul meu, așa cum făceam deseori. Rochia ei albastră fluturând în spate în bătaia vântului, părul blond venindu-i în față, ochii închizându-se încet. Degetele de la picioare strânse pe margine, un balans ușor al greutății. Momentul – punctul de sprijin pe care atârna în echilibru viața ei.

Îmi imaginam deseori ultimul lucru pe care mi-l scria, stând acolo sus: *Sunt lucruri pe care nici măcar tu nu le știi.*

Nu mai pot să continui.

Să nu mă uiți.

Dar în cele din urmă tăcerea o reprezenta perfect și tragic pe Sadie Loman, lăsându-i pe toți să-și dorească mai mult.

***

Domeniul vast al familiei Loman mi se păruse cândva un cămin, cald și reconfortant – temelia din piatră, pereții albaștri-cenușii din șipci, ușile și ferestrele mărginite cu alb și toate geamurile luminate în serile de vară, ca și cum casa ar fi avut viață. Redusă acum la o carapace neagră și goală.

În timpul iernii, fusese mai ușor să mă prefac: am avut grijă de proprietățile din oraș, m-am ocupat de închirierile viitoare, am supravegheat noile construcții. Eram obișnuită cu liniștea din afara sezonului, cu tăcerea prelungită. Dar agitația verii, oaspeții, felul în care eram mereu la datorie, cu zâmbetul pe față și vocea amabilă – casa era un contrast puternic. O absență pe care o simțeam; fantomele din colțul ochiului.

Acum, în fiecare seară, treceam pe acolo în drum spre casa de oaspeți și zăream ceva ce mă făcea să mă uit și a doua oară – o mișcare neclară. Mă gândeam preț de o secundă îngrozitoare, frumoasă: *Sadie.* Dar singurul

lucru pe care l-am văzut vreodată în ferestrele întunecate a fost propria imagine distorsionată care mă privea. Propria mea bântuire.

***

În zilele de după moartea lui Sadie, am rămas prin împrejurimi, venind doar când eram chemată, vorbind doar când mi se vorbea. Totul conta, și nimic nu conta.

Am dat declarația chinuită despre noaptea aceea celor doi bărbați care mi-au bătut la ușă a doua zi dimineață. Detectivul care conducea investigația era același care mă găsise pe stânci cu o noapte înainte. Era detectivul Collins și toate întrebările directe veneau de la el. Voia să știe când o văzusem ultima dată pe Sadie (aici, în casa de oaspeți, pe la prânz), dacă îmi spusese ce planuri avea pentru noaptea aceea (nu-mi spusese), cum se purtase în ziua aceea (ca Sadie).

Dar răspunsurile mele rămâneau în urmă în chip nefiresc, de parcă o oarecare conexiune fusese întreruptă. Mă auzeam dintr-un loc izolat în timp ce se derula interogatoriul.

Tu, Luciana și Parker ați ajuns la petrecere separat. Cum s-a întâmplat asta?

Am ajuns prima acolo. Apoi a venit Luciana. Parker a venit ultimul.

Aici, o pauză. *Și Connor Harlow? Am auzit că a fost la petrecere.*

O încuviințare din cap. Un gol. *Și Connor a fost acolo.*

Le-am spus despre mesaj, le-am arătat telefonul, i-am asigurat că îmi scrisese când fuseserăm toți deja la petrecere împreună. *Cât băuseși la ora aceea?* întrebase detectivul Collins. Și eu spusesem două pahare, adică trei.

El a rupt o foaie de hârtie din carnet, a făcut o listă cu numele noastre și mi-a cerut să completez orele la care veniserăm cât de bine îmi aminteam. Am estimat sosirea lui Luke după ora la care o sunasem pe Sadie și pe a lui Parker după ora la care trimisesem mesajul, întrebând unde era.

Avery Greer – 6:40 p.m.

Luciana Suarez – 8 p.m.

Parker Loman – 8:30 p.m.

Connor Harlow -?

Nu-l văzusem pe Connor intrând și m-am încruntat la foaie. *Connor a ajuns acolo înaintea lui Parker. Nu sunt sigură când,* i-am spus.

Detectivul Collins a întors foaia spre el, citind lista. *E un gol mare între tine și următoarea persoană.*

I-am spus că eu făceam pregătirile. I-am spus că persoanele care veneau pentru prima dată soseau mereu devreme.

Ancheta care a urmat a fost strictă și la obiect, ceea ce familia Loman trebuie să fi apreciat, având în vedere situația. Casa a rămas întunecată, căci Grant și Bianca au fost chemați înapoi în toiul nopții cu vestea morții lui Sadie. Când firma de curățenie și duba pentru piscină au apărut înainte de Ziua Eroilor – să șteargă pânzele de păianjeni, să lustruiască suprafețele, să deschidă piscina – am privit pe după draperiile casei de oaspeți, gândindu-mă că poate avea să se întoarcă familia Loman. Nu erau genul care să se complacă în sentimentalisme sau nesiguranță. Erau genul care preferau implicarea și faptele, indiferent în ce direcție arătau.

Așadar, faptele: nu existau indicii de crimă. Nu avea droguri sau alcool în organism. Nu existau neconcordanțe în interogatorii. Părea că nimeni nu avusese motiv să-i facă rău lui Sadie Loman, nici ocazia. Oricine avea o relație cu ea avea alibi de la petrecerea perechilor.

Era greu să și jelești, să-ți refaci și alibiul. Era tentant să acuzi pe altcineva doar ca să ai tu puțin spațiu de manevră. Ar fi fost atât de ușor! Dar niciunul dintre noi nu o făcuse și am crezut că era o mărturie pentru însăși Sadie. Că niciunul dintre noi nu și-ar fi imaginat că o vrea moartă.

Cauza oficială a morții era înecul, dar oricum n-ar fi supraviețuit căzăturii – stâncile și curentul, forța și frigul.

Ar fi putut să alunece, le-am spus detectivilor. Îmi dorisem cu tărie să cred acest lucru. Că nu fusese ceva ce-mi scăpase. Un indiciu pe care l-aș fi putut reconstitui, un moment când aș fi putut să intervin. Dar la început încălțările i-au făcut să creadă altceva. Că fusese un gest intenționat. Sandalele aurii lăsate în urmă. Ca și cum se oprise să le desfacă pe drum spre margine. O pauză înainte să meargă mai departe.

M-am împotrivit ideii, cu toate că familia ei o acceptase. Sadie fusese ancora mea, complicele meu, forța care îmi echilibrase viața atâția ani. Dacă mi-aș fi imaginat-o sărind, atunci totul s-ar fi înclinat precar, așa cum se întâmplase în noaptea aceea.

Dar seara, mai târziu, după interogatorii, au găsit biletul în coșul de gunoi din bucătărie. Probabil luat cu dezordinea din cămara golită, totul întins pe blaturi – rezultatul încercării lui Luce de a face curat, de a face

puțină ordine, înainte ca Bianca și Grant să ajungă în toiul nopții. Dar știind-o pe Sadie, fusese mai degrabă o ciornă la care se hotărâse să renunțe; o acceptare a faptului că nu existau cuvinte potrivite.

Nu văzusem semnele de avertizare. Cauza și efectul care o aduseseră pe Sadie în acel punct. Dar știam cât de repede te putea înhăța un vârtej, cât de departe părea suprafața privind de jos.

Știam exact ce era în stare Littleport să facă.

***

Eram singură în acest loc acum.

Încă trăiam și încă munceam în casa de oaspeți.

Interiorul apartamentului cu un dormitor era decorat ca o versiune de casă de păpuși a locuinței principale, cu aceleași lambriuri și podele din lemn închis la culoare. Dar pereții erau mai apropiați, tavanul mai jos, ferestrele destul de subțiri încât să auzi vântul zăngănind marginile noaptea. Priveliștea oceanului era parțial obturată de copaci.

Stăteam la birou în living, terminând ultimele documente înainte de culcare. Fuseseră probleme la una dintre casele închiriate săptămâna aceea – un televizor cu ecran plat stricat, suprafața crăpată, tot aparatul atârna strâmb din perete; și o vază de ceramică spartă sub el. Chiriașii juraseră că nu fuseseră ei vinovați, pretinzând că un intrus venise când erau plecați, deși nu se furase nimic și nu existau semne de intrare forțată.

M-am dus cu mașina direct acolo după ce m-au sunat panicați. Am examinat locul în timp ce-mi arătau stricăciunile cu mâinile tremurând. O casă îngustă și dărăpănată de vreme pe care o numeam Capătul Potecii, aflată la marginile centrului, cu lemnăria ștearsă și poteca năpădită de ierburi către coastă sporindu-i farmecul. Acum chiriașii arătau spre poteca neluminată și la distanța față de vecini ca o lipsă a siguranței, un potențial pericol.

M-au asigurat că încuiaseră înainte de a pleca. Erau siguri, insinuând că vina era cumva a mea. Felul în care tot menționau acest lucru – *Noi am încuiat ușile, întotdeauna le încuiem* – era destul să mă împiedice să-i cred. Sau să mă întreb dacă încercau să mușamalizeze un lucru mai sinistru: o ceartă, cineva aruncase cu vaza, aceasta nimerise televizorul.

Ei bine, oricum răul fusese făcut. Nu aveam suficiente probe pentru a putea pretinde daune, mai ales de la o familie care venise toată luna august în ultimii trei ani, în ciuda celor ce s-ar fi putut întâmpla între pereții aceia.

M-am întins pe canapea, căutând telecomanda înainte de a mă duce în dormitor. Îmi făcusem obiceiul de a adormi cu televizorul pornit. Zumzetul monoton al vocilor din camera alăturată, pe sub zgomotul geamului zgâlțâit ușor.

Am trăit destule pierderi ca să accept că durerea își poate pierde acuitatea cu timpul, dar memoria nu face decât să se clarifice. Momentele se reiau.

În liniștea aceea, nu auzeam decât vocea lui Sadie, strigându-mă pe nume când intrase. Ultima dată când o văzusem.

Uneori, în amintirea mea, rămâne acolo, la intrarea în cameră, de parcă mă așteaptă să observ ceva.

***

M-am trezit în liniște.

Era încă întuneric, dar zgomotul de la televizor încetase. Nimic în afară de zgâlțâitul ferestrei când o pală puternică de vânt a suflat dinspre largul mării. Am aprins veioza de pe noptieră, dar nu s-a întâmplat nimic. Curentul era oprit iar.

Se întâmpla mai des, mereu noaptea, mereu când trebuia să găsesc o lanternă ca să resetez siguranța din panoul de lângă garaj. Era o concesie pentru traiul într-un astfel de oraș. Exclusivist, da. Dar prea departe de orașul mare și prea vulnerabil la împrejurimi. Infrastructura de pe coastă nu prinsese din urmă cererea, indiferent de bani. Majoritatea caselor aveau generatoare de rezervă pentru iarnă, pentru orice eventualitate; o furtună serioasă putea să ne lase fără curent o săptămână sau mai mult. Penele de curent din timpul verii erau cealaltă extremă – prea mulți oameni, populația se tripla. Totul era prea suprasolicitat. Supraîncărcarea rețelei.

Dar din câte îmi dădeam seama, acum era ceva localizat – numai la mine. Ceva ce ar fi trebuit inspectat de un electrician, probabil.

Zgomotul vântului de afară aproape m-a făcut să decid să aștept până dimineață, numai că bateria telefonului meu era pe terminate și nu-mi plăcea ideea să fiu singură aici, fără curent și fără telefon.

Noaptea era mai rece decât mă așteptasem când am alergat pe cărarea spre garaj cu lanterna în mână. Ușa de metal de la panoul cu siguranțe era rece la atingere și puțin întredeschisă. Era o încuietoare la bază, dar o deschisesem forțat chiar eu în luna aceea, prima dată când se întâmplase.

Am apăsat pe comutatorul principal și am trântit ușa de metal la loc, asigurându-mă că stătea închisă de data asta.

Altă pală de vânt a suflat când m-am întors, iar sunetul ușii care se închidea a străpuns noaptea m-a făcut să încremenesc. Zgomotul se auzise din casa mare, de cealaltă parte a garajului.

Am trecut în revistă posibilitățile: un scaun de la piscină în bătaia vântului, vreun gunoi care se izbise de peretele exterior al casei. Sau ceva ce uitasem chiar eu să fixez – ușile din spate fără zăvorul tras, probabil.

Cutia pentru cheia de rezervă era ascunsă chiar sub ieșitura de piatră a verandei și am tastat pe bâjbâite codul înainte să se deschidă capacul.

Altă rafală de vânt, alt zgomot, mai aproape de data asta – balamalele unei porți răsunând prin noapte în timp ce alergam pe treptele verandei din față.

Mi-am dat seama că e ceva în neregulă de îndată ce am băgat cheia în broască – era deja descuiată. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și am bâjbâit cu mâna pe perete în interior, găsind întrerupătorul din hol și iluminând spațiul gol de la candelabrul de deasupra.

Atunci am văzut-o. Prin hol, la capătul coridorului în spatele casei. Umbra unui bărbat care stătea în fața ușilor de sticlă ale curții interioare, profilat în lumina lunii.

— Oh, am spus, făcând un pas înapoi când el a făcut unul mai aproape.

I-aș fi recunoscut silueta oriunde. Parker Loman.

CAPITOLUL 2

— Iisuse Hristoase! am exclamat, căutând cu mâna celelalte întrerupătoare. M-ai speriat de moarte. Ce cauți aici?

— E casa mea, a răspuns Parker. Dar *tu* ce faci aici?

Atunci totul s-a luminat. Întinderea vastă a parterului, tavanele cu boltă, holul care se întindea pe distanța dintre mine și el.

— Am auzit ceva, am răspuns, ridicând lanterna să-i dovedesc.

El a înclinat capul pe o parte, o mișcare familiară, ca și cum făcea o concesie. Părul îi crescuse sau și-l aranja diferit. Dar îi mai îmblânzea marginile feței, netezindu-i pomeții și, pentru o secundă, când s-a întors, am văzut umbra lui Sadie în el.

El s-a mișcat și ea a dispărut.

— Mă mir că mai ești aici.

De parcă afacerea lor locală continuase să funcționeze în ultimul an doar din inerție. Aproape că i-am răspuns: *Unde să mă duc în altă parte?* Dar apoi el a zâmbit și mi-am imaginat că trebuia să-l fi speriat destul de bine, când am intrat pe ușa din față neanunțată.

Adevărul era că mă gândisem de mai multe ori să plec. Nu doar de aici, ci din oraș. Ajunsesem să cred că exista o toxicitate ascunsă în inima lui pe care nimeni altcineva nu părea să o observe. Dar dincolo de firmă, dincolo de slujbă, îmi construisem o viață aici. Eram prea legată de locul ăsta.

Totuși, uneori simțeam că a rămâne nu era nimic mai mult decât un test de anduranță la limita masochismului. Nu eram sigură ce încercam să dovedesc.

Simțeam cum îmi încetineau bătăile inimii.

— N-am observat o mașină, am spus privind parterul, analizând schimbările: două genți de piele la baza scării largi, un inel de chei aruncat pe masa de la intrare, o sticlă deschisă pe o insulă de granit, cu o cană lângă ea, și Parker, cu mânecile suflecate la cămașa încheiată în nasturi și gulerul desfăcut de parcă abia venise de la muncă, nu cândva în toiul nopții.

— E în garaj. Am venit în seara asta.

Mi-am dres glasul și am dat din cap spre bagaje.

— E și Luce aici?

Nu-i mai auzisem numele de ceva vreme, dar Grant păstra tonul discuțiilor concentrat pe afaceri, iar Sadie nu mai era aici să mă informeze despre detaliile personale din viața familiei Loman. Fuseseră zvonuri, dar asta nu însemna nimic. Fusesem eu însămi subiectul multor zvonuri nefondate.

Parker s-a oprit în dreptul insulei din bucătărie, o întindere întreagă între noi, și a luat cana din care a băut o gură zdravănă.

— Sunt doar eu. Am luat o pauză, a zis el.

O pauză. Era ceva ce ar fi spus Sadie, nesemnificativ și vag optimist.

— Păi, intră odată. Bea ceva cu mine, Avery.

— Trebuie să merg la o proprietate dis-de-dimineață.

Însă cuvintele mi s-au întrerupt odată cu privirea lui. A zâmbit, a scos încă o cană și a turnat.

Expresia lui Parker spunea că știa exact cine eram și nu avea rost să ne prefacem. Nu conta că în prezent supravegheam toate proprietățile familiei în Littleport – în șase veri ajungi să cunoști destul de bine obiceiurile unei persoane.

Îl cunoșteam de mai mult timp chiar. Așa se întâmpla când creșteai aici: familia Randolph, de pe Hawks Ridge; soții Shore, care refăcuseră un han vechi lângă parcul din oraș, apoi avuseseră câteva aventuri și acum împărțeau terenul uriaș ca pe un copil după divorț, nu-i vedeai niciodată în același timp; și familia Loman, care locuia sus pe creste, având priveliștea întregului Littleport, și apoi s-au extins cu lujerii împrăștiați în tot orașul până când numele lor a devenit sinonim cu vara. Casele închiriate, familiile, petrecerile. Promisiunea unui anumit lucru.

Localnicii îi spuneau Breakers reședinței principale a familiei Loman, o glumă subtilă care ne unea pe noi, ceilalți. Era în parte o aluzie la apropierea casei de plaja Breaker și în parte la conacul Vanderbilt din Newport, un nivel de bogăție la care nici familia Loman nu putea să aspire. Șoptită mereu ca o înțepătură, o glumă pe care o știa toată lumea în afară de ei.

Parker a împins a doua cană pe suprafață, făcând lichidul să plescăie într-o parte. Era atât de neglijent doar când era pe cale să se îmbete bine. Am întors cana înainte și înapoi pe blat.

El a oftat și s-a întors, uitându-se la living.

— Doamne, locul ăsta, a zis el și eu mi-am luat băutura.

Pentru că nu-l văzusem de unsprezece luni, pentru că știam la ce se referea: locul ăsta. Acum. Fără Sadie. Fotografia de familie din anii anteriori încă era agățată în spatele canapelei. Toți patru zâmbind, toți îmbrăcați în bej și alb, cu dunele de pe plaja Breaker neclare pe fundal. Vedeam cum fusese înainte și după, la fel ca Parker.

El a ridicat cana și a ciocnit-o cu a mea cu destulă forță încât să dea de înțeles că nu era prima băutură, doar în cazul în care nu reușisem să-mi dau seama.

— Hai, noroc! a zis el încruntându-se.

Așa spunea mereu Sadie când ne pregăteam să ieșim. Shot-uri la rând, turnând neglijent – *hai, noroc.* Întărindu-se în timp ce eu mergeam în direcția opusă. Paharele date peste cap și arsura din gât, buzele mele arzând.

Am închis ochii la prima gură, simțind degajarea, căldura.

— Să fie, am răspuns încet, din obișnuință.

— Ei bine, a zis Parker, turnându-și încă o jumătate de pahar. Iată-ne aici.

M-am așezat pe scaun lângă el, ținând cana în mână.

— Cât stai?

Mă întrebam dacă era din pricina lui Luce, dacă locuiau împreună și acum avea nevoie de un loc în care să evadeze.

— Doar până la ceremonia de comemorare.

Am luat încă o gură, mai mare decât aveam de gând. Evitasem tributul pentru Sadie. Monumentul comemorativ urma să fie un clopot de alamă care nu funcționa și avea să stea la intrarea pe plaja Breaker. *Pentru ca toate sufletele să-și găsească drumul spre casă,* aveau să spună cuvintele cioplite de mână. Fusese supus la vot.

Littleport era plin de monumente comemorative și eram sătulă de ele de multă vreme. De la băncile care străjuiau cărările până la statuile pescarilor din fața primăriei, orașul devenea un loc care slujea nu doar oaspeții, ci și morții. Tata avea o clasă la școala primară. Mama, un perete în galeria de pe Harbor Drive. O placă aurie pentru pierderea voastră.

M-am foit pe scaun.

— Vin și părinții tăi?

El a clătinat din cap.

— Tata e ocupat. Foarte ocupat. Și Bee, ei bine, probabil n-ar fi cel mai bine pentru ea.

Uitasem de asta, cum Parker și Sadie îi spuneau Bee Biancăi – niciodată în față, niciodată în prezența ei. Întotdeauna pe un ton depărtat, ca și cum era o mare distanță între ei. Mi s-a părut o excentricitate a celor bogați. Dumnezeu știe, descoperisem destule de-a lungul anilor.

— Ce mai faci, Parker?

El s-a răsucit pe scaun cu fața spre mine. De parcă abia își dăduse seama că eram acolo, cine eram. Ochii lui trasau contururile feței mele.

— Nu prea grozav, a răspuns, relaxându-se pe scaun.

Știam că alcoolul îl făcea să fie sincer.

Sadie fusese cea mai bună prietenă a mea din vara în care ne cunoscuserăm. Părinții ei practic mă crescuseră – îmi finanțaseră cursurile, îmi promiseseră un loc de muncă dacă mă dovedeam vrednică. Trăiam și munceam în casa lor de oaspeți de ani de zile, de când Grant Loman cumpărase casa bunicii mele. Și după atâta timp, Parker rareori făcuse un comentariu care avea oarecare profunzime.

Degetele lui s-au întins după o șuviță din părul meu, trăgând ușor de ea înainte s-o lase să cadă din nou.

— E ceva schimbat la părul tău.

— Oh.

Mi-am netezit părul cu palma. Fusese o schimbare dinamică și mai mult pe linia de minimă rezistență. Lăsasem șuvițele mai deschise să crească de-a lungul anului, iar culoarea revenise la un castaniu mai închis, apoi îl tunsesem până la umeri, păstrând cărarea într-o parte. Dar așa se întâmpla când vedeai oamenii doar vara – nu era nimic gradual la o schimbare. Creșteam în salturi. Ne schimbam brusc.

— Pari mai în vârstă, a adăugat. Și pe urmă: Nu e ceva rău.

Simțeam că încep să-mi ardă obrajii și am dat cana peste cap ca să ascund asta. Era alcoolul, nostalgia, casa asta. Ca și cum totul fusese mereu la un pas de a exploda. *Epuizat de vară,* îi spunea Connor. Și așa a rămas, cu sau fără el.

— *Suntem* mai în vârstă, am spus, ceea ce l-a făcut pe Parker să râdă.

— Să ne retragem în camera de zi, atunci? a întrebat el, dar nu mi-a dat seama dacă râdea de el însuși sau de mine.

— Mă duc la toaletă.

Aveam nevoie de timp. Parker avea un fel de-a se uita la tine de parcă erai singurul lucru din lume pe care merita să-l cunoști. Înainte de Luce, îl văzusem uitându-se la zeci de fete în acest mod. Nu însemna că nu mă gândisem niciodată la asta.

Am traversat holul spre vestibul și ușa laterală care dădea afară. Baia de aici avea o fereastră deasupra toaletei, neacoperită, cu fața spre mare. Toate ferestrele care dădeau spre mare erau lăsate neacoperite pentru priveliște. De parcă puteai să uiți vreodată prezența oceanului. Nisipul și sarea care păreau să pătrundă în toate aici – în golul dintre trotuar și stradă, făcând mașinile să ruginească, asaltul nestăvilit asupra fațadelor de lemn de-a lungul Harbor Drive. Simțeam mirosul sării din aer în timp ce-mi treceam degetele prin păr.

Mi-am dat cu apă pe față și mi s-a părut că văd o umbră trecând pe sub ușă. Am oprit robinetul și m-am uitat la mâner, ținându-mi respirația, dar nu s-a întâmplat nimic.

A fost doar în imaginația mea. Speranța unei amintiri de demult.

Era o ciudățenie a casei Loman că nicio ușă din interior nu avea încuietoare. N-am știut niciodată dacă era o greșeală de design – un compromis față de mânerele elegante în stil antic – sau dacă trebuia să reprezinte statutul elitist. Faptul că te opreai întotdeauna la o ușă închisă ca să bați. Dacă le inspira oamenilor un fel de reținere; că aici nu existau secrete.

În orice caz, era motivul pentru care o cunoscusem pe Sadie Loman. Aici, chiar în camera asta.

***

Nu era prima dată când o văzusem. Era vara de după absolvire, aproape șase luni de la moartea bunicii mele. O alunecare pe gheață, o contuzie urmată de un atac cerebral care mă transformase în ultima Greer din Littleport.

Ricoșasem de-a lungul iernii, neînfrânată și periculoasă. Absolvisem datorită joburilor de machiaj și a circumstanțelor speciale. Devenisem deopotrivă imprevizibilă și nestatornică. Și totuși erau oameni ca Evelyn, vecina bunicii mele, care mă angajau pentru diverse activități și încercau să se asigure că supraviețuiesc.

Asta nu a făcut decât să mă apropie de mai multe lucruri pe care nu le aveam.

De aici provenea problema cu un loc ca ăsta: totul era la vedere, inclusiv viața pe care nu puteai niciodată să o ai.

Dacă țineai totul în echilibru, în frâu, puteai să deschizi un magazin în care să vinzi săpun făcut în casă sau să ai o firmă de catering în bucătăria de la han. Puteai să-ți câștigi existența, sau ceva asemănător, în largul oceanului, dacă-ți plăcea destul de mult. Puteai să vinzi înghețată sau cafea într-un local care funcționa doar patru luni pe an. Puteai să ai un vis câtă vreme erai dispus să renunți la ceva pentru el.

Câtă vreme rămâneai invizibil, cum era menit să fie.

Evelyn mă angajase pentru petrecerea familiei Loman de „Bun venit, vară!”. Purtam uniforma – pantaloni negri, cămașă albă, părul prins – care trebuia să te facă să te integrezi, să devii inobservabil. Stăteam pe capacul închis de la toaletă, înfășurându-mi încheietura mâinii în hârtie igienică, înjurând în sinea mea și încercând să opresc sângerarea, când ușa s-a deschis și s-a închis încet la loc. Sadie Loman stătea acolo, cu fața întoarsă, cu palmele lipite de ușă și capul plecat.

Dacă dai peste o persoană singură în baie, ascunzându-se, afli imediat ceva despre ea.

Mi-am dres glasul, ridicându-mă brusc.

— Scuze, eu doar…

Am vrut să trec pe lângă ea, să mă țin aproape de perete în timp ce mă mișcăm, încercând să rămân invizibilă, ușor de uitat.

Ea nu a făcut niciun efort să-și ascundă privirea scrutătoare.

— Nu știam că e cineva aici, a spus.

Nicio scuză, pentru că Sadie Loman nu era obligată să ceară scuze nimănui. Era casa ei.

Atunci gâtul a început să i se înroșească, în felul acela pe care ajunsesem să-l cunosc atât de bine. De parcă eu o prinsesem pe ea. *Blestemul celor cu piele albă*, îmi explicase ea mai târziu. Asta și pistruii vagi de pe rădăcina nasului o făceau să pară mai mică decât vârsta ei reală, lucru pentru care compensa în alte feluri.

— Ești în regulă? m-a întrebat ea, încruntându-se la sângele care pătrundea prin hârtia igienică înfășurată pe mână.

— Da, doar m-am tăiat. Am apăsat mai tare, dar nu m-a ajutat. Tu?

— Oh, știi tu, a răspuns, dând nonșalant din mână.

Dar nu știam. Nu atunci. Aveam să-l cunosc mai bine, acel gest al ei din mână: *toate astea*, familia Loman.

Ea a întins mâna după a mea, făcându-mi semn să mă apropii, și nu am avut ce face decât să mă supun. A desfăcut hârtia, s-a aplecat mai tare, apoi a strâns din buze.

— Sper că ai vaccin antitetanos. Primul semn e falca încleștată. A strâns din dinți, imitând sunetul unui os care trosnește. Febră. Dureri de cap. Crampe musculare. Până când, la sfârșit, nu poți să înghiți sau să respiri. Nu e un mod rapid de a muri, asta voiam să zic.

A ridicat ochii căprui spre mine. Era atât de aproape, încât îi vedeam dunga de la machiaj sub ochi, mica imperfecțiune când îi alunecase degetul.

— A fost un cuțit, am spus, în bucătărie.

Nu un cui ruginit. Presupuneam că de la asta puteai să faci tetanos.

— Păi, mă rog, chiar și așa. Ai grijă. Orice infecție care ajunge în sânge poate duce la septicemie. Nici acela nu-i un mod bun de a muri, dacă e să facem o listă.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios. Dar am zâmbit și ea a făcut la fel.

— Studiezi medicina? am întrebat.

Ea a scos un hohot scurt de râs.

— Finanțe. Cel puțin, ăsta e planul. Fascinant, nu? Calea spre moarte e doar un subiect care mă interesează în mod special.

Asta a fost înainte să fi știut despre părinții mei și viteza la care muriseră sau nu. Înainte să fi știut că era un lucru la care mă gândeam deseori, așa că i-am putut ierta neseriozitatea cu care vorbise despre moarte. Dar adevărul era că exista ceva aproape atrăgător în asta – această persoană care nu mă cunoștea și care putea să glumească despre moarte în fața mea fără să tresară după aceea.

— Glumesc, a spus ea în timp ce-mi băga mâna sub apa rece de la chiuvetă, amorțind usturimea.

Am simțit un nod în stomac la o amintire care nu-mi era clară – o înțepătură subită de dor.

— Este locul meu preferat din lume. Nimic rău nu are voie să se întâmple aici. O interzic.

Apoi a scotocit prin dulapul de jos și a scos un bandaj. Sub chiuvetă erau mai multe unguente, pansamente, truse de cusut și produse de toaletă.

— Uau, ești pregătită pentru orice aici! am exclamat eu.

— Cu excepția obsedaților sexual. S-a uitat în sus la fereastra descoperită și a zâmbit scurt. Ești norocoasă, a zis, netezind bandajul. Ai trecut pe lângă venă.

— Oh, ai sânge pe pulover, am spus, îngrozită că o parte din mine o pătase.

Puloverul perfect peste rochia perfectă în noaptea asta perfectă de vară. Și-a scos puloverul, l-a făcut ghem și l-a aruncat în coșul de porțelan. Ceva care costa mai mult decât suma cu care eram eu plătită pentru toată ziua, eram sigură.

S-a strecurat afară la fel de încet pe cât intrase, lăsându-mă acolo. O întâlnire întâmplătoare, am presupus.

Dar a fost doar începutul. Se deschisese o lume în fața mea din alunecarea unei lame. O lume cu lucruri de neatins.

***

Acum, zărindu-mă în aceeași oglindă, dând cu apă ca să-mi răcoresc obrajii, aproape îi auzeam râsul calm. Privirea pe care mi-ar fi aruncat-o, știind că eu și fratele ei eram singuri în casă, bând în toiul nopții. M-am uitat la propria imagine, la cercurile de sub ochii mei, amintindu-mi.

— Nu o face.

Am șoptit tare, ca să fiu sigură de mine. Vorbirea mă făcea responsabilă, păstra altceva în mine.

Uneori, mă ajuta să mi-o imaginez pe Sadie spunând-o. Ca un clopot care îmi bătea în piept, dirijându-mă înapoi.

Parker era întins pe canapea sub vechiul portret de familie, privind parcă în gol pe ferestrele neacoperite în întuneric. Nu știam dacă era o idee atât de bună să-l las. Eram mai grijulie acum. Căutând ceea ce era ascuns sub suprafața unui cuvânt sau a unui gest.

— Nu o să termini băutura aia, nu-i așa? m-a întrebat el, încă privind pe fereastră.

O picătură de ploaie a lovit geamul, apoi încă una – o furcă de fulger în depărtare, în larg.

— Ar trebui să mă întorc înainte să înceapă furtuna, am spus, dar el m-a ignorat dând din mână.
— Nu pot să cred că mai țin petrecerea, a zis el ca și cum abia acum îi dăduse prin minte. O ceremonie de comemorare și pe urmă petrecerea perechilor. A băut din cană. E tipic pentru acest loc. Apoi s-a întors spre mine. Te duci?
— Nu, am răspuns, de parcă fusese decizia mea.
Nu-i puteam spune că nu știam nimic despre o petrecere a perechilor anul acesta, dacă se organiza din nou sau unde avea să fie. Mai rămăseseră câteva săptămâni din sezon și nu auzisem nimic despre asta. Dar el era aici de câteva ore și știa deja.
A dat o dată din cap. În familia Loman exista mereu un răspuns corect. Învățasem repede că nu puneau întrebări ca să afle ce gândești, ci ca să te verifice.
Am clătit cana, păstrând distanța.
— O să chem firma de curățenie dacă rămâi.
— Avery, așteaptă, a spus el, dar nu voiam să aud ce avea de gând să spună.
— Culcă-te, Parker.
El a oftat.
— Vino cu mine mâine.
Am încremenit, cu mâna pe blatul de granit.
— Unde să vin cu tine?
— La întâlnirea pentru organizarea ceremoniei, a spus el încruntat. Pentru Sadie. Prânzul la Bay Street. Mi-ar prinde bine un prieten acolo.
Un prieten. De parcă asta eram.
Totuși.
— În regulă, am spus, simțind, pentru prima dată după aproape un an, agitația familiară a verii.
Bay Street părea un loc ales de Parker, nu de comitet. Familia avea acolo o masă, deși practic Bay Street nu făcea rezervări. Părea ceva ce făcea ca să le amintească de locul lui și al lor.
Credeam că erau cincizeci la sută șanse să nu-și amintească de conversația asta dimineață. Sau să regrete invitația, să pretindă că nu existase.

Dar dacă nu învățasem nimic altceva despre familia Loman, măcar aflasem asta: promisiunile făcute cu o minte tulbure tot contau. Un *da* neglijent și erai obligat.

***

Afară, în întuneric, auzeam răpăitul constant al ploii care se întețea în jgheaburi. Mi-am aplecat capul, gata să o rup la fugă. Dar în raza lanternei am văzut ce mă atrăsese acolo de fapt. Tomberonul ascuns în nișa din fața intrării în vestibul, răsturnat, conținutul împrăștiat. Poarta din gardul înalt din zăbrele albe se legăna acum întredeschisă.

Am încremenit, luminând copacii cu lanterna la marginea garajului. Altă rafală a suflat odată cu ploaia, iar poarta a scârțâit încă o dată, lovindu-se de marginea casei.

Deci, vântul.

Aveam să o repar dimineață. Norii s-au rupt. Furtuna începuse.

CAPITOLUL 3

Mă trezeam dintr-un vis când a sunat telefonul a doua zi dimineață. Era un vis vechi: senzația de legănare a mării, totul nesigur, de parcă eram într-unul dintre tablourile mamei – naufragiată în mijlocul valurilor dinafara portului, privind către uscat.

Camera se învârtea când am deschis ochii, iar stomacul scotea sunete ciudate. Era băutura din toiul nopții și lipsa somnului. Am bâjbâit după telefon și m-am uitat la ceas – opt fix. Nu recunoșteam numărul.

— Alo?

Am încercat să vorbesc ca și cum nu dormeam, dar încă mă uitam fix în tavan, încercând să-mi revin.

— Domnișoara Greer?

M-am ridicat în capul oaselor înainte să răspund. *Domnișoara Greer* însemna ceva important, era vorba de familia Loman, de genul de persoane care se așteptau să stau la birou la ora asta, nu cu picioarele încrucișate în pat, cu gust răsuflat de whisky în gură.

— Da. Cine e la telefon? am răspuns.

— Kevin Donaldson, a răspuns el, stau la Blue Robin. S-a întâmplat ceva. A fost cineva aici.

— Poftim? Cine a fost acolo?

Încercam să-mi amintesc când programasem echipa de curățenie, dacă încurcasem data de plecare a familiei Donaldson. Oamenilor ca ei nu le plăcea să vină și să plece cineva neanunțat când erau plecați, nici măcar eu. De aceea stăteau la una dintre proprietățile noastre, nu la o pensiune sau într-un apartament la hotel. Mă duceam deja spre biroul meu ascuns în living, deschizând dosarele dintr-un teanc de lângă laptopul meu până am găsit casa respectivă.

Aveam contractul lui de închiriere în mână când mi-a răspuns:

— Am ajuns acasă târziu, pe la miezul nopții. Cu siguranță cineva ne-a umblat prin lucruri. Dar nu lipsește nimic.

Verificam o listă cu persoanele care aveau cheia. Dacă existau angajați noi la furnizorii pe care îi foloseam. Pe cine să sun după aceea, pe care aș fi putut paria.

— Îmi pare rău să aud asta, am zis.

Următoarea mea întrebare avea să fie: *Ați lăsat uși sau ferestre deschise?* Dar nu voiam să pară ca și cum dădeam vina pe ei, mai ales dacă nu dispăruse nimic. Totuși, era util să știu.

— Ați sunat la poliție?

— Am încercat să vă sunăm pe dumneavoastră, dar nu ați răspuns.

Bineînțeles. Probabil m-au sunat când eram în casa mare cu Parker azi-noapte.

— A venit cineva și ne-a luat declarații, a aruncat o privire pe aici.

Am închis ochii, respirând încet. Protocolul era mereu să-l sun pe Grant Loman înainte să implic poliția. Un raport la poliție despre o proprietate de închiriat nu era bun pentru firmă.

— Ascultați, a continuat el, nu contează că nu s-a luat nimic. Este deranjant, evident. O să plecăm în dimineața asta și am vrea să ni se restituie banii pentru restul șederii noastre. Trei zile.

— Da, înțeleg, am zis, ținându-mi degetele la tâmplă.

Deși nu mai rămăseseră decât două zile din contract, nu merita să te cerți în domeniul serviciilor, știam din experiență.

— Pot să vi-i trimit prin poștă în după-amiaza asta.

— Nu, am vrea să-i luăm noi înainte să plecăm.

Tonul său îmi spunea că nu era dispus să negocieze. Mai avusesem de-a face cu oameni ca el. Jumătate din meseria mea era să-mi țin gura.

— O să stăm la pensiunea Point pentru tot restul săptămânii, a continuat. Unde aveți biroul?

Biroul meu era oriunde se întâmpla să fiu și nu voiam să apară nimeni la reședința Loman, cu o problemă legată de firmă. Ne ocupam de contracte și partea contabilă online, în general, iar eu îmi foloseam cutia poștală pentru orice altceva.

— O să-i livrez personal la pensiune în după-amiaza asta. Cecul va fi la recepție înainte de sfârșitul zilei de lucru.

***

I-am trimis mesaj lui Parker ca să-mi pot organiza ziua, dar mesajul s-a întors, neputând fi trimis.

În ciuda faptului că dormisem până târziu, prezentarea nu era programată mai devreme de zece. Aveam timp de o alergare scurtă de dimineață.

Puteam să trec pe la Parker la întoarcere.

***

Singura urmă a furtunii din timpul nopții era moliciunea pământului de sub tălpi. Dimineața era rece și însorită, ca în vederile cu Littleport în magazinele din centru. Aceste zile erau pe placul turiștilor, cele care făceau să ne meargă afacerile: pitorești, drăguțe, ocrotite și înconjurate la rândul lor de natura imposibil de îmblânzit.

În realitate, locul era sălbatic și brutal, și oscila între extreme. De la cicloanele nord-estice care puteau aduce cu ele cel puțin treizeci de centimetri de zăpadă și gheață, distrugând jumătate din cablurile electrice, la liniștea verii când veneau păsările, în timp ce clopotul balizei bătea ritmic în largul mării. De la valurile cu creste înalte care puteau smulge o barcă din ancoră, la plescăiturile blânde ale mareei pe degetele tale în nisipul de pe plajă. De la forfota pitorească la singurătatea pustie. Un butoi cu pulbere într-un oraș fantomă.

Când am trecut pe lângă garaj, am observat că tomberonul fusese pus la loc și poarta încuiată. Se părea că Parker se trezise și ieșise, netulburat de noaptea târzie și de băutură.

Abia făcusem primul pas pe veranda lor când ușa din față s-a deschis. Parker s-a oprit brusc, privindu-mă mirat.

Era aceeași privire pe care mi-o aruncase prima dată când mă văzuse. Stăteam în camera lui Sadie, cu picioarele încrucișate pe cuvertura ei de culoarea fildeșului, în timp ce ea ne dădea unghiile cu ojă mov sidef, ținând sticluța înclinată precar pe genunchi între noi două, iar în spatele ei nu se vedeau decât marea și cerul prin ușa de sticlă a balconului, albastru pe albastru până la curbura orizontului.

Rămăsese cu mâna în aer auzind pașii apropiindu-se de pe hol și ridicase privirea exact când trecuse Parker pe acolo.

El avea nouăsprezece ani atunci, cu un an mai mare ca noi, abia terminase primul an de facultate. Dar ceva îl oprise. Se uitase la mine, apoi iar la Sadie, și colțul gurii îi zvâcnise.

— Te caută tata, spusese el.

— Atunci, nu mă caută prea bine.

Se întorsese la vopsit unghiile, dar el nu plecase din dreptul ușii. Întorsese iar privirea spre mine, apoi în altă parte, ca și cum nu voise să fie prins că se uită.

Sadie oftase cu zgomot.

— Ea e Avery. Avery, fratele meu, Parker.

Era desculț, în blugi tociți, cu un tricou inscripționat cu o reclamă. Atât de diferit decât arăta în portretul de la parter, atât de grijuliu pregătit. O cicatrice abia vizibilă îi despărțea marginea sprâncenei stângi. Dădusem din mână, iar el procedase la fel. Apoi făcuse un pas înapoi pe hol și plecase mai departe.

Mă uitasem la holul pustiu când vocea ei întrerupsese tăcerea.

— Nu, spusese ea.

— Poftim?

Ea clătinase din cap.

— Pur și simplu, nu.

— N-o s-o fac.

Pusese capacul sticluței, suflând ușor peste unghii.

— Serios. Nu o să se termine bine.

Ca și cum tot ce promitea să urmeze avea să depindă de asta. Atenția ei, prietenia ei, lumea aceasta.

— Am spus că nu o s-o fac.

Nu eram obișnuită să mi se spună ce să fac, să primesc ordine. Fuseserăm doar eu și bunica de când aveam paisprezece ani, iar ea murise de șase luni la acea vreme.

Sadie clipise încet.

— Toate spun asta.

***

Parker Loman se făcuse mai lat în umeri în anii care trecuseră de atunci, mai atrăgător, mai sigur pe el. Nu ar fi șovăit pe hol. Dar am ridicat mâna, așa cum făcusem și atunci, iar el a procedat la fel.

— Bună! Am încercat să-ți trimit întâi mesaj.

El a dat din cap, apoi a coborât treptele.

— Mi-am schimbat numărul. Uite.

A întins mâna după telefonul meu și a actualizat datele de contact. Mă întrebam dacă își schimbase numărul din cauza lui Luce. Sau a lui Sadie. Dacă oamenii îl sunau, prietenii îi transmiteau condoleanțe, jurnaliștii căutau un articol, cunoștințele vechi apăreau de nicăieri, ca de fiecare dată când se întâmplă o tragedie. Dacă avea nevoie să facă ordine prin listă, să reducă lumea la miezul ei și să reconstruiască – așa cum făcusem și eu cândva.

— La ce oră e prânzul? l-am întrebat.

— E programat la unu și jumătate. Te-am adăugat deja la rezervare. Vrei să mergem împreună cu mașina?

Eram surprinsă, nu doar că își amintea, ci și că mergea până la capăt.

— Am câteva lucruri de rezolvat după aceea, mai bine vin cu mașina mea.

— Bine, ne vedem atunci. A făcut câțiva pași în spate către garaj. Mă duc să fac niște cumpărături. Nu e nimic în casă. Adică, în afară de whisky. A zâmbit. Să mai iau și altceva?

Uitasem cât de fermecător putea să fie, cât de dezarmant.

— Nu, am răspuns.

— Ei bine, a strigat el încă zâmbind, cred că te las să ajungi la întâlnirea aia de dimineață.

***

Am alergat pe drumul cunoscut. Luând-o pe panta de pe Landing Lane, exersând puțin, punând totodată picioarele la treabă. Ajungând la marginea centrului înainte de a face un ocol înapoi și a ajunge la plaja Breaker.

Luna august era perioada mea preferată din an în Littleport, din ambele părți ale liniei de demarcație. Era ceva în aer, un zumzăit, orașul era în mișcare continuă. Locul era denumit după familia Little, dar toți cei de aici – locuitori și vizitatori deopotrivă – adoptaseră porecla ca pe o misiune. Totul trebuia să rămână minuscul în centrul orașului. Reclamele mici de lemn cu litere vopsite de mână, marchize joase, scânduri înguste. Vizitatorii din timpul verii stăteau la mese mici de bistro cu vedere la ocean și beau din pahare mici de șampanie, vorbind încet. Erau becuri mici agățate de grinzi de parcă ne spuneam toți unul altuia: *Aici e vacanță mereu.*

Era o piesă de teatru și toți jucam în ea.

Dacă ieșeai din centrul orașului, piesa se termina. Casele de vară se înălțau la două, trei etaje deasupra curților perfect aranjate, cocoțate și mai sus pe marginea stâncilor. Alei lungi străjuite de piatră, verande întinse mărginind casa, ferestre mari care reflectau cerut și marea. Monstruozități frumoase, magnifice.

Eu crescusem mai aproape de marginea orașului dinspre continent, într-o fermă cu trei dormitoare, cu o cameră transformată în atelierul mamei. Ea scosese mochetele și ușile de la dulap, umplând rafturile cu șiruri întregi de vopsele și culori. Fiecare cameră fuseseră zugrăvită într-o culoare puternică în afară de a mea, de parcă ar fi avut nevoie de o paletă neutră și ternă doar ca să-și imagineze ceva mai mult.

Singura noastră priveliște pe atunci fusese cea a copacilor și, dincolo de asta, a bărcii de pe aleea familiei Harlow. Eu și Connor ne luam la întrecere pe poteca din spatele caselor, speriind drumeții când ne strecuram printre ei, fără să încetinim pentru niciun motiv.

Bungaloul bunicii mele, unde îmi petrecusem anii de adolescență, era într-o comunitate mai veche de pe malul mării. Mirosul de terebentină și vopsea cu care mă obișnuisem fusese înlocuit cu trandafirii dulci de mare care străjuiau perimetrul curții ei din spate, amestecat cu aerul sărat. Familiile locuiseră în cartierul Stone Hollow de generații întregi, revendicând locul înainte de creșterea prețurilor și păstrându-l.

Cunoscusem fiecare fațetă a acestui loc, trăisem o viață în fiecare cartier diferit. Crezusem la un moment dat, din toată inima, în magia lui.

M-am oprit din alergat când am ajuns la fâșia nisipoasă de pe plaja Breaker. Cu mâinile pe genunchi, trăgându-mi sufletul, cu bascheții scufundați în nisip. Mai târziu, turiștii aveau să se adune aici, să se bucure de soare. Copiii construiau castele de nisip sau fugeau de maree – apa era prea rece, chiar și în căldura verii.

Dar, deocamdată, eram singură aici.

Nisipul era jilav de la furtuna de noaptea trecută și se mai vedeau urme de pași traversând plaja, oprindu-se aici, chiar înainte de parcare. Am mers pe nisip, către marginea stâncilor și către treptele de piatră construite într-o parte a malului. Aici, pașii se opreau brusc, ca și cum cineva o luase în cealaltă direcție, plecând dinspre casă.

M-am oprit, cu mâinile pe stâncile reci, simțind un fior. Privind la dunele din spatele meu și imaginându-mi pe altcineva acolo. Aceste urme erau

recente, neșterse încă de mareea care se apropia. Din nou senzația aceea că nu eram singură aici.

Pana de curent de aseară, zgomotele din întuneric, urmele de pași de dimineață.

Am alungat gândul – mereu făceam așa, mergeam cu trei pași prea departe, încercând să trasez lucrurile înainte și înapoi, ca să prevăd ce se va întâmpla de data asta. Un obicei dintr-un timp când nu puteam avea încredere decât în mine însămi și în lucrurile pe care le știam a fi adevărate.

Probabil că Parker ieșise să alerge mai devreme. Telefonul despre a doua spargere mă zguduia. Visul nesigur despre mare care rămăsese cu mine – amintirea cuvintelor mamei în urechea mea în timp ce lucra, spunându-mi *să privesc din nou,* să-i spun ce am văzut, deși mereu arăta exact la fel pentru mine.

Era locul acesta și tot ce se întâmplase aici – mereu făcându-mă să caut ceva ce nu exista.

Aici fusese găsită Sadie. Un telefon la poliție pe la 10:45 p.m. de la un bărbat care își plimba câinele în seara aceea. Un localnic care cunoștea zona. Care văzuse o umbră, o strălucire albastră în lumina lunii.

Piciorul ei, prins între pietre la reflux. Oceanul uitând de ea în retragerea sa.

CAPITOLUL 4

Bay Street însemna să încerci din greu fără să arăți că încercai măcar. Am căutat prin șifonier, o colecție din lucrurile și hainele date de Sadie, imaginându-mi că ea scotea o ținută la întâmplare, ținând-o în dreptul umerilor mei, atingerea degetelor ei pe clavicula mea în timp ce mă întorcea cu fața și cu spatele, ca să se hotărască.

La sfârșitul fiecărui sezon, îmi lăsa câteva rochii, bluze sau genți. Toate aruncate morman pe patul meu. Majoritatea se dovedeau a fi ori prea strâmte, ori prea scurte, ceea ce ea declara că era perfect, dar mă și împiedica să mă integrez cu adevărat în cercul ei. Lumea lor era cea a bogăției dintotdeauna care spunea că nu era nevoie s-o arăți ca s-o dovedești. Hainele nu contau; era vorba de detalii, de felul în care le purtai, iar mie nu-mi ieșea niciodată exact cum trebuie.

Chiar și când se îmbrăca la fel ca mine, atenția era asupra ei.

***

În weekendul după ce mă găsise ascunsă în baie, și-a amintit de mine. Un foc de tabără și vreo două mașini pitite după dunele de pe plaja Breaker în noapte, în timp ce noi, ceilalți, veniserăm pe jos. Răcitoarele de pe bărci reutilizate pentru bere ieftină. Chibrituri aprinse pentru un morman de lemne putrezite aduse de apă.

Liniștea a fost cea care m-a făcut să mă întorc și s-o văd. O prezență pe care mai degrabă am simțit-o decât am auzit-o.

— Bună! a spus ea, ca și cum aștepta s-o observ.

Eram un grup adunat în jurul focului, dar ea vorbea doar cu mine. Era mai scundă decât îmi aminteam sau poate era pentru că umbla desculță. Șlapii îi atârnau în mâna stângă; purta pantaloni scurți și largi de blugi, cu franjuri la tiv, o bluză sport cu glugă, cu fermoarul încheiat până sus ca să se apere de frigul nopții.

— Deci, fără tetanos, din câte văd? Sau septicemie? Frate, ce bună sunt!

Am ridicat mâna spre ea.

— Se pare că o să supraviețuiesc.

Ea a zâmbit cu zâmbetul acela care-i cuprindea toată fața, numai dinți drepți și albi lucind în bătaia lunii. Lumina flăcărilor se mișca asemenea umbrelor pe fața ei.

— Sadie Loman, a zis ea, întinzându-mi mâna.

Am râs pe jumătate.

— Știu. Eu sunt Avery.

S-a uitat în jur, coborând vocea.

— Am văzut fumul din curtea din spate și eram curioasă. Nu sunt invitată niciodată la chestii din astea.

— Nu ratezi nimic, i-am spus, dar era cumva o minciună.

Aceste nopți pe plajă însemnau libertate pentru noi. Un mod de a pretinde ceva. Eu venisem din obișnuință, dar regretasem de îndată. Toți sărbătoreau – absolvirea, o viață nouă – și, pentru prima dată, începusem să mă întreb ce căutam aici. Ce mă adusese aici și acum mă ținea pe loc. Dincolo de marginile acestui oraș exista o sălbăticie fără direcție și fără limite, dar *oriunde* ar fi putut fi la fel de bine nicăieri pentru cineva ca mine.

Tatăl meu crescuse în Littleport – după ce frecventase o facultate locală, se întorsese aici cu diploma de profesor, cum știuse mereu că va face. Mama ajunsese aici oarecum din greșeală. Trecuse pe aici în drum spre coastă, cu bancheta mașinii la mâna a doua plină de bagaje și provizii, tot ce avea pe lumea asta.

A spus că a fost ceva la locul ăsta care a oprit-o. Că s-a simțit atrasă de ceva la care nu a putut renunța, ceva după care alerga. Ceva ce am văzut apoi în nenumărate schițe în atelierul ei, ascuns printre teancuri. Îl vedeam pe fața ei când lucra, schimbându-și unghiul, perspectiva, și uitându-se din nou. De parcă era un element intangibil pe care nu reușea să-l înțeleagă.

Frumusețea tablourilor ei terminate era că nu vedeai doar imaginea, ci și intenția sa. Sentimentul că lipsea ceva și asta te îndemna să te apropii mai mult, crezând că tu ai putea fi cel care îl descoperă.

Dar aceasta era șmecheria locului – te atrăgea pe motive false și pe urmă îți răpea totul.

Sadie a strâmbat din nas văzând scena din jurul focului.

— O să plouă, știi?

O simțeam în aer, umiditatea. Dar vremea se păstrase frumoasă și asta era jumătate din distracție. Ca și cum provocam natura să facă ceva.

— Poate, am spus.

— Ba da.

Și, ca și cum ar fi avut control și asupra vremii, am simțit prima picătură pe obraz, grea și rece.

— Vrei să ne întoarcem? Reușim dacă o luăm la fugă.

M-am uitat la grupul de puști cu care fusesem la școală. Toți îmi aruncau priviri. Connor stătea pe un buștean în apropiere, făcând tot posibilul să pretindă că nu existam. Voiam să strig – lumea mea se micșora în timp ce priveam. Și în ultima vreme nu scăpam de sentimentul acesta, că în tot acest timp nu făcusem decât să fiu în tranzit.

— Știi, există o scurtătură.

Am arătat către treptele săpate în piatră, deși de unde stăteam noi nu se distingeau.

Ea a ridicat o sprânceană și nu mi-am dat seama niciodată dacă știuse despre trepte de la început sau dacă în noaptea aceea îi arătasem ceva nou. Dar când am mers către scară, ea a venit în urma mea, ținându-se cu mâinile de spațiile din piatră. Ploaia a început să cadă când am ajuns în vârful stâncilor și am văzut agitația de jos, din jurul focului – umbrele oamenilor care strângeau răcitoarele și alergau spre mașini.

Sadie m-a prins de cot când a făcut un pas în spate.

— Să nu pățești ceva, a spus ea.

— Ce?

În lumina lunii, îi vedeam clar numai ochii – mari, fără să clipească.

— Suntem aproape de margine.

S-a uitat într-o parte și i-am urmărit privirea, deși jos nu era decât beznă.

Nu eram atât de aproape – nu de ajuns încât un pas greșit să fie fatal –, și totuși m-am dat înapoi. Ea m-a prins de încheietură în timp ce alergam să ne adăpostim în curtea ei din spate, râzând. Ne-am prăbușit pe canapea chiar sub streașina curții, cu piscina luminată în față și oceanul în depărtare. Ferestrele erau întunecate în spatele nostru, iar ea s-a strecurat înăuntru, întorcându-se cu o sticlă de băutură ce părea scumpă. Nici măcar nu știam ce era.

Perimetrul curții era luminat cu o strălucire arămie, becuri ascunse în jurul porții negre de la piscină, ca să vedem ploaia curgând ca o perdea, de parcă separa spațiul de aici de cel de acolo.

— Bun venit la Breakers! a zis ea, punând picioarele pline de nisip pe masa din față.

De parcă uitase că eu lucrasem la o petrecere aici doar cu o săptămână în urmă.

M-am uitat la profilul ei și i-am văzut colțul buzei ridicându-se într-un zâmbet insinuant.

— Ce e? m-a întrebat, întorcându-se cu fața spre mine. Nu așa îi spuneți voi?

Am clipit încet. Am crezut că poate asta era cheia succesului: optimismul etern. Să preiei o insultă și să o transformi în propriul beneficiu. Să iei totul, chiar și asta, și să-l faci al tău. Să te uiți din nou și să vezi ceva nou. Și m-am simțit, în clipa aceea, foarte sigură de un singur adevăr: mama ar fi iubit-o.

— Ba da, am răspuns, doar că… am fost deja aici.

Zâmbetul ei s-a lărgit până i-a ajuns la ochi, apoi a înclinat capul ușor, aproape ca și cum ar fi râs. Am simțit-o că mă privea cu atenție. Dacă a recunoscut puloverul pe care îl purtam, nu a pomenit nimic.

A ridicat sticla spre mine, apoi spre ocean.

— Hai noroc! a zis, dând sticla pe spate și ștergându-se pe urmă cu mâna la gură.

M-am gândit la Connor, jos pe plajă, ignorându-mă. Casa goală a bunicii, așteptându-mă. Tăcerea, tăcerea.

Am tras o dușcă zdravănă, cu gura pe sticla rece, și am simțit că parcă explodez.

— Să fie, am răspuns, și ea a râs.

Am băut sec, privind fulgerele în larg, destul de aproape încât să stârnească ceva în atmosferă. Mă simțeam ca un fir electric. Degetele ei s-au închis peste ale mele când s-a întins după sticlă și m-am simțit legată parcă la pământ.

***

Am ignorat hainele lui Sadie care atârnau în șifonierul meu, alegând propria ținută business – pantaloni la dungă și o bluză albă fără mâneci – pentru că nu suportam gândul ca Parker să mă vadă în hainele surorii lui.

Am ajuns prima pe Bay Street, pentru că mereu soseam devreme. O teamă reminiscență de când începusem să lucrez pentru Grant Loman că m-ar putea concedia pentru orice motiv și toate astea aveau să dispară.

Când părinții ei m-au cunoscut prima dată, venisem ca o serie de eșecuri: ceva ce Sadie găsise pe plajă și, sperau ei, de care să se sature la fel de repede. Toți trebuie să fi crezut că eram o etapă pe care Sadie avea să o depășească. O răzvrătire controlată, reglată fin.

Ea mă luase prin surprindere cu întâlnirea fără să am timp nici să mă pregătesc, nici să dau înapoi.

— Le-am spus că vin cu o prietenă la cină, a spus ea în timp ce urcam treptele de la intrare mai târziu în aceeași săptămână.

— Oh, nu, eu nu…

— Te rog! O să te iubească. S-a oprit și a zâmbit. O să te *placă,* s-a corectat ea.

— Sau o să mă tolereze cât de cât de dragul tău?

— Oh, n-ar fi de dragul meu. Haide, e doar o cină. Te rog, salvează-mă de monotonie.

Fluturarea aceea neserioasă a mâinii. *Toate astea. Viața mea.*

— Nu știu nimic despre ei, am spus, deși nu era adevărat.

Ea s-a oprit chiar în fața ușii.

—Tot ce trebuie să este că tata este creierul operațiuni, și că mama este mușchiul.

Am râs atunci, crezând că glumește. Bianca era minionă, subțire, cu o ascuțime copilărească în voce. Dar Sadie doar a ridicat o sprânceană.

— Tata a spus că nu e sigur locul acesta pentru construcție. Și totuși, a continuat, gesticulând în timp ce împingea ușa, iată-ne aici. *Și* tot ea conduce fundația caritabilă a familiei. Atunci, vocea ei s-a transformat într-o șoaptă, în timp ce încercam disperată să asimilez totul: Toți trebuie să se închine la altarul Biancăi Loman.

— Sadie?

O voce de femeie a răsunat dintr-un loc nevăzut.

— Tu ești?

— Și începem, a mormăit Sadie împingându-mă în sold cu șoldul ei.

Am ajuns să înțeleg că asta semnifica întotdeauna gestul acela al mâinii ei – mama, Bianca. Grant era mereu la fel, statornic și neînduplecat, dar măcar era previzibil. De la el am învățat ce era cu adevărat puterea. Bianca putea să te liniștească oarecum, cu laudele ei, doar pentru a te lovi când țineai garda jos. Dar oricine putea să distrugă pe cineva; și eu puteam s-o

fac. Să ridici pe cineva dintr-o lume și să o aduci în alta – asta era puterea adevărată.

La acea primă cină, am copiat fiecare mișcare a lui Sadie, stând în tăcere, sperând să mă integrez. Dar am remarcat cum își încleștau maxilarele în timp ce lista cu neajunsuri se mărea: nu se întrezărea facultatea la orizont; nici vreun plan de carieră; nici viitorul.

Sadie i-a câștigat în locul meu, în doze mici, în felul ei. Eram un proiect. Până la sfârșitul verii, tatăl ei îmi oferise o bursă ca să fac niște cursuri de business prin apropiere, o investiție în viitor, a spus el. În vara următoare, au cumpărat casa bunicii mele, lăsându-mă să stau în casa lor de oaspeți ca parte a înțelegerii. O fărâmă din ceea ce însemna să fii Sadie Loman.

***

În cele din urmă, lucram cu normă întreagă pentru Loman Properties, gestionând și supraveghind toate proprietățile lor din Littleport în timp ce ei erau plecați. Muncisem ca să ajung sus, dovedisem de ce eram capabilă.

Dar era greu să scapi de genul acela de paranoia care vine când soneria se aude de două ori în timpul nopții, mult după ce părinții mei ar fi trebuit să fie acasă, când mă așteptam să-i deschid ușa mamei mele care scotocea în poșetă, râzând, dându-și părul negru din ochi – *Iar am pierdut cheile!* – și zâmbetul șiret al tatei în timp ce o privea, clătinând din cap. Doar pentru a vedea polițiștii în locul lor pe verandă.

Așa că ajungeam mereu devreme – la o întâlnire, o prezentare, un telefon. Crezând în mod eronat că eram în postura de a vedea ceva venind către mine de data asta.

— Rezervare pentru Parker Loman, i-am spus amfitrioanei.

Simțeam mereu un fior spunând numele Loman, privind schimbarea subtilă a expresiei, adaptarea rapidă. Ea a zâmbit în timp ce mă conducea la masă, slujind un lucru mai măreț decât mine.

M-am așezat cu spatele la perete, cu fața spre sala deschisă și ferestrele care dădeau spre doc și portul dincolo de acesta, de la un etaj mai sus. Dar am încremenit câteva clipe mai târziu când detectivul Collins a fost condus de aceeași amfitrioană în direcția mea. Ea și-a fluturat părul în timp ce arăta spre masa mea și eu am simțit un nod în stomac. Zâmbetul lui s-a

frânt doar o secundă când m-a văzut, dar eu îmi ascunsesem deja mirarea de pe față când s-a așezat el.

— Bună, Avery, nu mi-am dat seama că ni te alături și tu.

Aveam șervetul mototolit în poală și i-am dat încet drumul.

— Nici eu nu știam că faceți parte din acest comitet, domnule detectiv.

Dar era logic. Dacă m-aș fi gândit puțin la asta, probabil aș fi ajuns la numele lui.

— Ben, te rog.

Împreună cu doamna comisar Justine McCann, detectivul Ben Collins organiza cele mai multe evenimente din oraș, de la parada copiilor de pe 4 iulie la festivitățile de *Founder's Day*[2] pe Harbor Drive. El era cel pe care-l văzusem pe stânci în noaptea aceea. Care-mi băgase lanterna în față, orbindu-mă cu lumina. Și el era cel care mă interogase după aceea. Care voise să știe totul despre petrecere și de ce mă întorsesem la stânci.

Era considerat arătos după standardele tradiționale – lat în umeri, maxilar puternic, ochi luminoși, abia începând să-și arate vârsta, ceea ce părea să-i sporească într-un fel atractivitatea în ochii altora, dar eu îl vedeam întotdeauna doar într-un spațiu negativ. Întotdeauna, ca în noaptea aceea, cu o rază de lumină despicându-l în unghiuri oribile.

— Ei bine, a zis el, luând o gură de apă, mă bucur să te văd. A trecut ceva vreme. Unde mai stai zilele astea?

N-am răspuns, prefăcându-mă că mă uitam la meniu.

— Și eu mă bucur să te văd.

Era greu să-ți dai seama unde se termina taifasul și unde începea interogatoriul. Înainte să găsească biletul lui Sadie, el stătuse în fața mea la masa mea din bucătărie și-mi descususe povestea despre noaptea aceea, iar și iar. De parcă auzise ceva în prima mea declarație care nu i se părea în regulă.

Cu cine erai? De ce ai sunat-o? I-ai dat mesaj? Și aici, mereu se oprea: *Dar nu te-ai întors după ea?*

Era la foc automat și brutal, așa că uneori nu-mi dădeam seama dacă era o amintire din noaptea aceea sau doar ce-i spusesem ultima dată.

Cine altcineva mai era acolo? Știai că se întâlnea cu Connor Harlow?

— Mă bucur că ești aici, a zis el. Adevărul este că mă pregăteam să te sun în după-amiaza asta.

Mi-am ținut respirația, așteptând. Lista cu nume pe care mi-o dăduse, înțelesesem atunci, era un mod de a găsi un gol în povestea cuiva. De a scoate adevărul la lumină. Așadar, când se ridicase să dea un telefon în timpul interogatoriului și partenerul lui se întorsese cu spatele, fotografiasem cu telefonul lista, încercând să văd ce vedeau ei. Însă a fost degeaba. Au găsit biletul lui Sadie în aceeași zi și nimic n-a mai contat. Dar, stând acum în fața lui, aproape că mă așteptam să se ia din nou de vreun detaliu, să caute o discrepanță.

— Am auzit că au fost ceva probleme aseară, a spus el.

— Oh, da. Am clătinat din cap. Nu s-a furat nimic.

A netezit fața de masă în dreptul lui.

— Chiriașii erau destul de speriați.

Am ridicat capul brusc.

— Ai fost acolo?

El a dat aprobator din cap.

— Eu am preluat apelul. Am intrat, am privit în jur, i-am făcut să se simtă în siguranță.

— De ce nu m-ai sunat aseară?

Singurul meu apel pierdut fusese de la familia Donaldson.

— Nu merita să trezesc pe nimeni pentru asta. Sincer, n-am văzut nicio dovadă că mai fusese altcineva acolo.

— Ei bine, am zis, relaxându-mi umerii, nu o să depunem plângere oricum. Chiriașii au decis să plece. Nu e nevoie să se întocmească un raport.

El m-a privit cu atenție preț de o clipă prelungită de tăcere.

— Știu cum să-mi fac meseria, Avery.

Am întors capul, același sentiment prinzând iar rădăcini. De parcă era în căutare de ceva, ascuns sub cuvintele mele.

— Oh, uite-l pe Parker! am exclamat, privindu-l cum intră în cameră cu Justine McCann și altă femeie.

Când s-au apropiat, am recunoscut a treia persoană, dar n-am reușit să asociez fața cu un nume. Părea să fie cam de vârsta mea, cu părul șaten prins într-o coadă împletită în spic, cu ochelari cu ramă roșie care se potriveau perfect cu rujul.

Parker s-a aplecat și a schițat un sărut pe obraz fără să mă atingă, ceea ce era surprinzător.

— Scuze dacă mă aștepți de mult!
— Stai liniștit.
A dat mâna cu detectivul și a terminat de făcut prezentările.
— Justine, o cunoști pe Avery Greer?
— Bineînțeles, a răspuns Justine cu un zâmbet politicos.
Era cea mai vârstnică din grupul nostru, cu cel puțin două decenii în față, și capta atenția doar prin acest fapt.
— Mă bucur că ai putut să vii, Avery. Ea e asistenta mea, Erica Hopkins.
— De fapt, ne-am mai întâlnit, a spus Erica, apucând cu mâna spătarul scaunului. Tu și bunica ta locuiați lângă mătușa mea. Evelyn?
— Exact. Da. Bună!
De acolo o recunoșteam. Erica Hopkins nu fusese la școală cu noi, dar o vizitase pe mătușa ei în timpul verilor. Însă nu o mai văzusem de ani de zile.
Ea a zâmbit reținut.
— Mă bucur să te revăd.
— Ce mai fac părinții tăi, Parker? a întrebat detectivul Collins în timp ce se așezau la masa rotundă.
— Bine. Parker și-a trecut mâna prin păr, dând cu degetul mare în jos pe față. Un tic nervos, scărpinându-se în bărbie. Până la urmă, vin și ei la ceremonie.
— E minunat, a spus Justine cu mâinile împreunate.
De parcă exista ceva bun în asta. Un tribut pentru o fată moartă. O vizită de la părinții ei îndurerați, care voiseră să dea vina pe oamenii din oraș. Nici nu mi-am dat seama că scuturam capul până nu l-am observat pe detectiv uitându-se curios la mine.
— Câteva rugăminți, însă, a adăugat Parker, frecându-și mâinile de pantaloni pe sub masă.
L-am privit cum devine Parker cel serios. Aranjându-și iar mânecile de la cămașă, un avertisment despre ce avea să urmeze. Ar fi fost ușor să atribui poziția lui doar nepotismului, dar trebuia să accept că era uimitor de eficient, făcându-ne pe toți să credem că eram de aceeași parte, că ne doream același lucru – și știa exact ceea ce ne trebuia.
În cele din urmă, mi-am pierdut atenția în timp ce discutau despre publicitatea pentru noua fundație a familiei Loman. Un program de prevenție a sinuciderii, care oferea servicii de sănătate mintală și analize.

Știam deja totul despre asta, citisem articolele, poveștile de interes public. Moartea lui Sadie reușise cumva să facă familia Loman și mai interesantă, și mai respectabilă. De parcă tragedia îi umanizase. Făcuți una cu pământul de moartea lui Sadie și revenindu-și treptat încă o dată, renăscuți din cenușa vieții lor. Totul îți provoca greață.

M-am concentrat pe salata de homar care fusese servită tuturor celor de la masă, ușoară și sățioasă, încercând să-mi amintesc ultima dată când venisem aici cu familia Loman.

Mi-am amintit cu un spasm brusc: ziua lui Sadie. Sfârșitul lunii iulie, anul trecut. Părinții ei, Parker, Luce și eu. Era neatentă. Iritabilă. Schimbase de curând rolul la serviciu. Eu crezusem că era îngrijorată. *Distantă și detașată,* așa o descrisese poliția mai târziu. De parcă era primul semn care ne scăpase.

— Avery? Parker se uita la mine ca și cum tocmai mă întrebase ceva. Te ocupi tu de articolul din ziar? Să găsești fotografia potrivită?

— Bineînțeles, am răspuns.

Și atunci mi-am înțeles rolul. Justine o adusese pe asistenta ei, Parker pe a lui. Eram o angajată a familiei Loman, o piesă dintr-un set, o demonstrație de forță. Mă și îmbrăcasem adecvat.

Ne-am ridicat de la masă, luându-ne la revedere.

— O să te contactez în curând, a spus Erica în timp ce ieșeam, întinzându-mi cartea ei de vizită.

A coborât treptele de lemn înaintea noastră. Când a ajuns la mașină, s-a uitat din nou în sus, dar nu i-am deslușit expresia.

Puteam doar să-mi imaginez ce-i spusese Evelyn.

***

Parker a stat lângă mine în timp ce restul plecau cu mașinile. M-a atins pe umăr și am tresărit.

— Ești supărată? Avery, îmi pare rău. Părinții mei m-au trimis aici, crezând că pot să mă descurc. Dar nu pot. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Am traversat strada spre mașină, înghesuită între două SUV-uri, iar el a mers în pas cu mine.

— Iisuse, Parker! Ce-ar fi să mă avertizezi data viitoare? În plus, nu mi-am dat seama că o să fie prezent și detectivul Collins. Doamne!

El a pus o mână pe capota mașinii, aplecându-se spre mine.

— Știu. Știu că nu e ușor.

Bănuiam că nu știa. Până să dea Parker declarația, avocatul familiei era deja cu el. Probabil că era și tatăl lui în cameră, supraveghind totul. Parker era fratele victimei și era tratat ca atare. Eu eram un produs al orașului Littleport, o bucată vizibil nelalocul ei, iar detectivul Collins nu a avut încredere în mine de la început.

Poate cineva să garanteze pentru tine pe toată perioada, Avery?

Parker, Luce, casa era plină de oameni. Ei m-au văzut. Eram acolo.

Ai fi putut pleca. Ei nu pot confirma pentru fiecare secundă.

Dar n-am plecat. Și v-am spus, ea îmi trimitea mesaje. Era bine.

Dar Connor Harlow?

Ce-i cu el?

Știi în ce stare de spirit era aseară?

N-am de unde să știu. Eu și Connor nu ne mai vorbim.

— Ar însemna mult, a spus Parker, dacă m-ai ajuta.

Schimba tactica să mă aducă de partea lui.

— Parcă ai zis că părinții tăi nu vin la comemorare, am spus, neputând să-mi ascund tonul acuzator.

El s-a uitat în jos la telefon, trimițând un mesaj.

— Păi, nu e sigur. Probabil nu vor veni. Era atent doar pe jumătate. Îi păsa doar pe jumătate. Dar e mai bine ca alții să creadă asta. Totul o să meargă mai ușor.

Parker le spunea mereu oamenilor ce voiau să audă, iar eu nu știam pe care din noi îl amăgea acum.

Minciunile lui, și atunci, și acum, erau spuse fără efort.

Așa cum, crezusem eu, fusese întreaga lor viață.

CAPITOLUL 5

Când am intrat în pensiunea Point, domnul Sylva a zâmbit politicos. Vara, ne păstram expresiile calme și previzibile, o mască, parte a prefăcătoriei nesfârșite. Domnul Sylva nu dădea niciun semn că, atunci când eram copii, eu și Faith alergaserăm cândva pe aceste holuri, tropăind cu picioarele în ritm cu râsul nostru, iar el strigase după noi *Fetelor! Aveți grijă!* Sau că, ani mai târziu, fusese nevoit să cheme poliția ca să mă scoată din casă.

— Bună ziua! a spus el.

Tatăl lui Faith avea înfățișarea unui pescar, cu bronzul afectat de vreme și mâinile noduroase, nu de la cărat lăzile cu homar, ci de la tâmplărie, nu că putea cineva să-și dea seama de diferență. Cei din familia Sylva arătau toți de parcă erau una cu coasta Maine, o parte a produsului. Deși părul doamnei Sylva albise la tâmple ultima dată când o văzusem, restul era tot de un roșu-aprins. Iar ridurile din jurul feței ei erau adâncite, ca și cum petrecuse ani de zile pe balcon, privind oceanul, cu fața în vânt. Părul lui Faith era mai aproape de arămiu, dar era cârlionțat și vâlvoi, și nu se străduia niciodată să-l îmblânzească – exact ca Faith. La orice ar fi făcut ei reclamă, oamenii cumpărau judecând după cum arăta locul.

Am mers direct spre biroul mare din stejar de la recepția din foaierul cu două etaje, punând pe el plicul cu scrisul meu neciteț pe față: *Kevin Donaldson.*

— Bună ziua, domnule Sylva! Cred că familia Donaldson trebuia să se cazeze astăzi. Sunteți amabil să le dați asta?

S-au deschis ușile de la intrarea în bucătărie din spatele biroului, iar Faith a încremenit în loc, cu ușile legănându-se în urma ei.

— Oh. Nu știam că era cineva aici.

Și-a dres glasul, arătând că prin *cineva* se referea la mine.

— Bună, Faith! Bun venit înapoi!

Tricoul larg îi atârna pe umăr, așa că i se vedea ieșitura claviculei. Colanți și șlapi negri, părul prins în coadă. La o simplă privire, părea încă fata care se furișa în bucătărie pentru o gustare la miezul nopții în timpul serilor de weekend când dormeam împreună, care cutreiera proprietatea desculță, și înăuntru, și afară, cu pasul vioi – de parcă aștepta semnalul de

pornire. Dar era mai slabă de când o văzusem ultima oară. Din felul în care mă privea de sus până jos, probabil că și ea remarcase că mă schimbasem.

— Mersi! S-a răsucit repede spre recepție. Mama are nevoie de numere pentru prânz, când ai timp.

Domnul Sylva a dat din cap, iar Faith a dispărut din nou după ușile batante. Auzisem că-și terminase masteratul, se mutase înapoi și era pregătită să preia pensiunea de îndată ce se pensionau părinții ei.

— Cred că este plăcut să o aveți din nou acasă.

— Da, așa este. Trebuie să vii în vizită și să stați de vorbă când nu e atât de ocupată.

— Cu siguranță.

Politețuri. Nu vorbea serios, eu nici atât.

Pașii răsunau din sala de deasupra, iar eu am ridicat privirea din instinct, văzând doar umbre în capătul scării duble în spirală.

Casa principală era enormă și se extinsese treptat, cu timpul; înainte credeam că era un castel. Erau arcade la intrări, locuri ascunse în dreptul ferestrelor, dulapuri în dulapuri. O balustradă din lemn de-a lungul stâncilor din spate făcută din cherestea brută. Balcoanele se înălțau periculos de aproape de marginea povârnișului, ceața de la apa sărată acoperind veșnic balustradele. Locuise și Faith acolo, la etaj, un spațiu din pod transformat, în care am pasat toți o sticlă de la unii la alții pentru prima dată în gimnaziu.

Preț de o secundă, mi-am amintit de Connor cum era pe atunci, cum nu părea niciodată că poate sta locului. Cum putea să dispară în timp ce te întorceai cu spatele, doar pentru a intra pe ușă când remarcai că plecase. Acest sentiment că trăia o a doua viață întreagă în acel interval, în vreme ce noi, ceilalți, eram blocați într-o mișcare lentă.

Privirea domnului Sylva a urmat-o pe a mea spre palierul de la etaj și, când pașii s-au retras, s-a aplecat mai aproape de mine, vorbind încet.

— Familia Donaldson s-a instalat deja. Păreau puțin speriați, sincer să fiu. Ce s-a întâmplat acolo, Avery?

A împins bărbia într-o parte, în direcția caselor de închiriat de pe culme. Erau destul de aproape să mergi pe jos, deși nu se vedeau de aici.

— Nu știu, am răspuns, uitându-mă încă o dată spre holul gol, umbros. Mă duc să arunc o privire.

***

Familia Donaldson stătuse la Blue Robin, locul ultimei petreceri cu însoțitori. Nu era prima dată când mă întorsesem de atunci, dar nu rămăsesem niciodată prea mult. Făceam vizite scurte și eficiente între oaspeți, să mă asigur că totul e în regulă. Altfel, erau prea multe lucruri care-mi aduceau aminte.

Nu era locul în care murise Sadie, așa că poliția nu prea avusese treabă pe aici. Dar avea să fie mereu locul în care mă aflasem ultima dată când mi-o putusem imagina în viață. Unde așteptasem ultimul ei mesaj, ultimul lucru pe care voise să mi-l spună:

Nimeni nu înțelege.

O să-mi fie dor de tine.

Iartă-mă.

Nu aveam să aflu niciodată ce voise să-mi spună. Deși poliția încercase să-i găsească telefonul, GPS-ul fusese dezactivat de când o cunoscusem eu – o suspiciune reminiscentă din anii de adolescență când părinții o urmăriseră, observându-i fiecare mișcare. Telefonul fusese închis când poliția încercase să sune, probabil pierdut în mare când sărise.

Era o cărare ce șerpuia printre copacii de la pensiune spre culme, trecând chiar prin spatele casei. Puteam să iau și mașina la fel de ușor, să fac bucla pe alee spre următoarea ieșire, dar nu voiam să atrag atenția că veneam; nu voiam să observe cineva mașina și să întrebe ce se întâmpla.

Am mers pe aceeași potecă pe care alergasem cu aproape un an în urmă, luându-mă după Parker și Luce. Alergând spre ceva ce nu fusesem capabilă să împiedic. În retrospectivă, știam că Parker n-ar fi trebuit să conducă. Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să conducă. Noaptea făcuse limitele neclare, așa cum făceau petrecerile deseori pentru mine. Îmi aminteam frânturi în străfulgerări surprinzătoare în timpul interogatoriului, transformate într-o cronologie frântă a lucrurilor pe care le spusesem sau făcusem, le văzusem sau le auzisem.

Stând acum pe veranda din față, aproape simțeam oamenii de pe cealaltă parte – căldura, râsetele – înainte ca totul să se schimbe.

Familia Donaldson respectase protocolul, lăsând cheia de la casă într-un plic în cutia poștală de lângă ușa din față. Nu era cea mai sigură metodă, dar totul făcea parte dintr-o piesă de teatru. O parte din povestea pe care o

spuneam noi despre acest loc. Erau multe pericole evidente în Littleport, în ciuda asigurărilor noastre oferite turiștilor că nu era așa. *Un loc sigur,* le spuneam, și, practic vorbind, dacă te uitai la statisticile infracțiunilor, era adevărat.

Dar existau alte pericole. O mașină pe un drum întunecos și întortocheat. O porțiune de gheață pe trotuar. Marginea stâncilor, curentul, pietrele.

Munții și apa, frigul iernii, moleșeala verii.

Potențialele dezastre care nu erau raportate niciodată: drumeții care dispăreau (găsiți două zile mai târziu), femeia care căzuse într-un defileu (reușise să strige după ajutor, dar avusese noroc să aibă telefonul), canotorii care fuseseră scoși la mal de pescarii de homari, unul după altul, tot sezonul, judecând greșit curenții și intrând în panică.

Și mai erau și altele, cele care ne prefăceam că nu existau.

Casa încă mirosea a mic dejun când am intrat. Lăsaseră vasele în chiuvetă, înmuiate în apă, deși trebuiau să le pună în mașina de spălat vase înainte să vină firma de curățenie.

La început n-am văzut nimic, urmele lăsate de altcineva, cum spusese detectivul Collins. Scaunele mutate în sufragerie, probabil de familia Donaldson. La fel cu amprentele murdare pe suprafețe și colțul întors al covorului din living.

Pe urmă, am început să văd detaliile mai mărunte: perna cu susul în jos pe canapea, ca și cum cineva mutase pernele și o pusese pe aceasta la loc pe dos. Picioarele mesei din sufragerie nu se mai potriveau cu adânciturile de pe covorul de sub ea. Nu credeam că familia Donaldson avea de ce să rearanjeze mobila.

Am mers prin casă, plimbându-mi degetele pe pervazurile ferestrelor, pe tocurile ușilor, verificând încuietorile. Totul părea în regulă. M-am oprit la a doua fereastră cu fața spre spatele casei, un pic mai lucioasă decât celelalte. Fusese înlocuită la ceva timp după petrecerea perechilor, pentru că avea niște crăpături. Un accident din noaptea petrecerii, riscurile de a invita o parte din populație în casa ta.

Comandasem chiar eu fereastra nouă. Acum îmi plimbam degetele pe margini, ceva mai subțiri, cu o încuietoare mai mică. Zăvorul era tras. Dar era un model mai nou față de celelalte ferestre, zăvorul era atât de îngust, încât nu eram sigură că se potrivea cum trebuie. L-am ridicat de la bază și

geamul a culisat fără să opună rezistență, încuiat sau nu. Am înjurat în sinea mea. Măcar nu trebuia să-mi fac griji că era cineva care avea cheie.

Între timp, trebuia să confirm că nu luaseră nimic de-al nostru; nu foloseam multe lucruri de valoare ca să decorăm casele de închiriat, dar tot era bine să arunc o privire. Văzând pernele răsturnate, părea că oricine fusese aici căutase obiecte valoroase ascunse. Într-un loc fără seif, asta se știe că fac turiștii: pun laptopurile între saltea și arcuri. Lasă bijuteriile în sertare, ascunse printre haine.

Ușa de la dormitorul matrimonial din capătul holului era închisă, dar m-am gândit că acolo trebuia să fi fost ascuns ceva valoros – unde s-ar fi dus cineva să caute.

De cum am deschis ușa, am simțit mirosul de sare de mare și lavandă. O lumânare lăsată să ardă pe un dulap din lemn alb. Uitată când plecase familia Donaldson. Nu existau reguli care să interzică în special acest lucru, dar m-a făcut să mă gândesc de două ori dacă să mai țin lumânări în casă. Am suflat în flacără, firul de fum negru răsucindu-se în fața oglinzii înainte de a dispărea.

Sertarele fuseseră golite de hainele dinăuntru și nu mai rămăsese nimic pe suprafețele din baie. Patul mare era nefăcut, doar cuvertura albă era mototolită la bază. Am deschis cufărul de la piciorul patului, în care țineam păturile în plus, iar mirosul mi-a amintit de podul vechi al bunicii mele, un miros stătut și aspru. Un păianjen a trecut în viteză pe pătura de sus și am sărit înapoi, cu pielea de găină pe antebrațe. Aceste pături probabil rămăseseră neatinse tot sezonul. Trebuiau spălate, cufărul curățat cu aspiratorul și soluție de lustruit lemnul – mai era o familie programată să ajungă săptămâna următoare.

Ținându-mi respirația, am scos teancul de pături și cuverturi, și ceva mi-a atras atenția în colțul de jos.

Era un telefon. La început, am presupus că fusese uitat de familia Donaldson, ascuns așa cum aș fi făcut și eu. Dar ecranul era crăpat în colțul din stânga sus și părea închis, probabil pierdut și uitat de o familie care fusese aici la începutul sezonului. Am dat să-l pun în buzunar, dar o fâșie de roșu din colțul carcasei negre simple mi-a atras atenția. Ojă, știam că asta era. De la începutul verii trecute, când ea trimisese mesaje înainte să i se usuce unghiile.

Încercarea de a o șterge făcuse mai mult rău. *Îi dă personalitate,* spusese ea.

M-am așezat pe marginea patului și mâna îmi tremura.

Știam că țin în mână telefonul lui Sadie Loman.

VARA
2017

Petrecerea perechilor
9:00 p.m.

Era o greșeală.

Stăteam pe veranda din față de la Blue Robin, privind cum apăreau oamenii dintre copacii din jur în grupuri de câte doi sau trei, cărând băuturi, râzând. Mergeau încet prin porțiunile cu pomi de la locurile de parcare, unii fără să-și bată capul cu ușa din față, intrând în schimb prin curtea interioară. Speram ca zgomotul făcut de noi să fie înghițit de mare.

Petrecerea trebuia să fie acasă la familia Loman anul acesta, dar Sadie se împotrivise cu tărie. Ea și Parker se certaseră din cauza asta, Parker spunând că așa era corect, de parcă el era obișnuit să respecte regulile, iar Sadie apelând la nevoia lui de a deține controlul: *Chiar îi vrei în casa noastră? Să ne umble prin lucruri? În* camerele *noastre. Hai, știi la ce se poate ajunge.*

Parker încercase să discute despre fiecare aspect, așa proceda el, în afaceri și în viață: *Păi, Avery poate să ne ajute să supravegheze lucrurile. Deci, nu le dăm voie în dormitoare.*

Oh? spusese ea, cu ochii mari și batjocoritor. *Nu sunt încuietori, așadar cum avem de gând să impunem regula asta? Cu o baricadă din mobilă? Și o să te* bați *cu ei dacă nu te ascultă?*

Ești ridicolă, spusese Parker, întorcându-se cu spatele, ceea ce fusese o mișcare greșită.

Simțisem cum mi se încordează umerii în timp ce Sadie respira adânc, aplecându-se spre el. *Bine.* Tu *n-ai decât să-i spui tatei că i-a fost distrus biroul de un localnic beat.* Tu *poți să-i spui lui Bee că cineva a vomitat în bucătăria ei.*

El pufnise în râs. *Iisuse, nu o să distrugă nimeni nenorocitul de birou, Sadie! Nu te mai purta ca gunoiul tuturor. Și serios,* continuase el privind-o, *nimic nu e mai rău decât ce ai făcut tu deja.*

Sadie scuturase din cap, cu fața vizibil relaxată, descleștând pumnii. Văzusem cum ideea îl cucerise pe Parker, mișcându-și maxilarul în timp ce se gândea la toate. *Sunset Retreat,* spusese el, *are mai mult spațiu.*

Dar eu clătinasem din cap. Nimeni nu cunoștea aceste proprietăți mai bine decât mine. *Nu,* le răspunsesem, *Blue Robin are mai multă intimitate.*

Nimeni nu o să ne observe acolo.

Dar acum, stând pe veranda din față în timp ce petrecerea era în toi, nu mai eram sigură de asta. Mașinile mărgineau strada în ambele direcții, ceea ce probabil încălca vreo normă a pompierilor cu privire la lipsa spațiului rămas pe stradă. Am întors capul după mașina mea, pe care o parcasem la marginea aleii scurte a casei Sunset Retreat peste drum, cu fața la stradă, ca să nu intre alte mașini pe proprietate. Cineva mă blocase deja, parcând direct în fața intrării pe alee.

Între copaci și întuneric, nici măcar nu vedeam cât de departe se întindea șirul de mașini. Aici nu erau încă felinare stradale – doar becul de pe verandă deasupra mea și câte un far care lumina porțiunea de asfalt de câte ori venea o mașină.

— E totul în regulă?

Parker stătea în spatele meu, în dreptul ușii deschise. S-a încruntat, uitându-se peste umărul meu în întuneric.

— Da, totul e în regulă.

Erau mai multe lucruri pentru care să-mi fac griji: numărul de oameni care încă veneau, cantitatea de băutură, faptul că, deși îndepărtasem obiectele fragile, nu mă gândisem să scot covoarele de sub mobilă, și acelea erau greu de înlocuit.

Dar în seara asta nu era nevoie să fiu eu însămi. Seara asta era despre a uita.

***

L-am urmat pe Parker înăuntru, pierzându-l în masa de trupuri din bucătărie. M-am trezit în mijlocul unui joc familiar.

Muzica se schimbase, era ceva frenetic, și nimeni nu dansa sau se legăna pe ritm. Dar era un grup care stătea în jurul insulei din bucătărie, câteva pahare mici pe suprafața dintre ei.

M-am strecurat în grup.

— Noroc! am spus, ridicând un pahar și zâmbind.

— La țanc, a zis bărbatul de lângă mine.

Îl recunoșteam vag, dar el era ceva mai mic și renunțasem de mult timp să mai țin minte numele celor mai recenți oaspeți.

— Tocmai mă pregăteam să le spun tuturor despre Greg și Carys Fontaine, a continuat el.

Greg a trântit paharul pe masă cu gura căscată.

— Nu încerca să negi, a spus celălalt cu zâmbetul larg. Te-am văzut. La „Fold”.

Greg a clătinat din cap și a zâmbit atunci, înainte de a mai da un pahar pe gât. Mergând mai departe.

Era o mărturisire a secretelor, a întâlnirilor amoroase și a regretelor. Un joc fără reguli și fără strategie de scăpare în afară de a bea ceva mai mult. Un secret spus sau unul expus și trăgeai o dușcă. Și pe urmă, mai târziu, făceai rost de niște secrete noi.

Așa se întâmpla mereu. De-abia recunoșteam acum majoritatea numelor.

Cu șase ani în urmă, eu și Sadie stătuserăm de o parte și de alta a unei mese care semăna cu asta, la prima mea petrecere a perechilor. Intraserăm într-o stare de relaxare după ziua aceea pe plajă, petrecuserăm lunile următoare într-un mod care păruse și inevitabil, și neconvingător, iar petrecerea perechilor fusese modul perfect de a merge până la capăt.

Unul dintre prietenii lui Parker întinsese un deget spre fața lui Sadie și spusese: *Tu ai fost la mine acasă. Cu fratele meu.* Gâtul ei se făcuse roșu, dar, în loc să se retragă, se lăsase în voia jocului. *Ai dreptate, am fost. Poți să mă condamni? Adică, uite, roșesc și acum numai când mă gândesc la asta.*

O făcea mai îndrăzneață, felul în care își etala stânjeneala pe piele. Spunea că nu are rost să se ascundă de ea însăși când fața ei dădea deja totul în vileag.

Am văzut cum privirea acelui prieten a urmărit-o tot restul nopții. Pe atunci, era slăbuță într-un mod copilăresc. Era ușor de trecut cu vederea într-o fotografie de grup. Dar chiar și atunci te putea prinde în mreje, cât ai clipi din ochi.

Privind în urmă, mi-am dat seama că acesta era lucrul care mă fascina cel mai mult – ideea că nu erai obligat să te scuzi. Nu pentru ce făcuseși, nici pentru cine erai. Dintre toate promisiunile care se deschiseseră înaintea mea în acea primă vară, aceasta era cea mai îmbătătoare.

— Hei, a spus Greg privind prin cameră, expresia lui relaxată ajungând înapoi la mine. Unde-i Sadie?

Greg Randolph, îl știam din cei șase ani de când mă învârtisem prin lumea asta. Din secretele împărtășite de Sadie, felul acela în care putea să-i rezume pe toți într-o frază. Casa lui, într-un ascunziș în munți numit Hawks Ridge, era aproape la fel de uluitoare ca a familiei Loman. Dar ceea ce îmi aminteam cel mai clar din ce spusese ea despre Greg Randolph a fost primul lucru pe care îl zisese vreodată despre el: *Un bețiv, la fel ca taică-su.* Înainte era musculos, dar acum începea să se înmoaie, marginile feței lui pierzându-și conturul; părul negru pieptănat pe spate, bronzat la rădăcina nasului, aproape ars. De-a lungul anilor, nu o curtase în tăcere pe Sadie și nici respingerea din partea ei nu avusese loc în tăcere.

Cum aici spuneam adevărul, nu am fost reținută.

— E pe drum, am zis, dar tot nu e interesată să te vadă.

În jurul insulei din bucătăriei s-au auzit râsete înăbușite, dar nimeni nu a băut, iar Greg a ridicat din sprâncene – o izbucnire scurtă de furie pe care nu a putut să o ascundă. Dar și-a revenit repede, întinzând buzele într-un zâmbet cu subînțeles.

— Oh, știu asta foarte bine. Ultima dată când am văzut-o pe prietena ta, Sadie, cobora dintr-o barcă cu tipul ăla pe care tocmai l-am văzut. A împins bărbia spre curtea interioară, dar n-am văzut la cine se referea. Erau doar ei doi la apus. Niciodată n-am crezut c-o să-i placă genul ăla, dar ce știu eu? M-am gândit că e rândul meu să spun adevărul. Păcat că ea ratează momentul.

M-am încruntat, iar bărbatul de lângă Greg a spus:

— Cel de la clubul de iahturi?

Greg a râs.

— Nu, nu. Tipul care are bărcile de pescuit de închiriat, știi?

Connor. Sigur vorbea despre Connor. Ce-i drept, Connor făcea mult mai mult de atât. Practic, conducea firma de distribuție zilnică a părinților săi. Se ocupa de registre, lua transporturile de pe docuri, se asigura că ajungea captura zilei la toate restaurantele din oraș, pești mari sau mici. Aducea turiștii cu bărcile închiriate în timpul liber, după aceea. Dar nu asta era ocupația lui principală.

— Mă mir că nu știai, a spus Greg, și uram faptul că putea să mi-o citească pe față.

El a zâmbit, dar capul meu se învârtea. Connor. Sadie și Connor. Nu avea sens, dar însemna că de asta era el aici în seara asta. Greg a arătat spre

următorul pahar.

— Îl bei tu pentru ea?

Am împins paharul mai aproape spre el.

— Pas, am răspuns, mimând indiferența, imitând felul în care îl respingea Sadie.

— Dacă tot stăm de vorbă, a continuat Greg, sprijinindu-se cu un cot de insula lipicioasă de la alcool, mă întrebam, mă rog, noi *toți* ne întrebam. Ce anume faci tu, mai exact, pentru familia Loman?

Era atât de aproape, încât îi simțeam răsuflarea când expira, aspră și acră. M-am retras din impuls ferindu-mă de duhoare, deși el zâmbea mai larg, presupunând greșit că-mi atinsese un nerv. Auzisem zvonuri. Că eram amanta lui Grant. Sau a Biancăi. Că munca mea avea legătură cu ceva întunecat sau secret, ceva ce ei încercau să mușamalizeze punându-mă pe mine la vedere. Ca și cum ideea de generozitate, de prietenie, de familie care trecea dincolo de circumstanțele nașterii tale era ceva prea dificil de imaginat.

Gelozia, spunea Sadie. *Un lucru urât, foarte urât.* Și pe urmă: *Nu-ți face griji, noi suntem Breakers. Trebuie să ne urască.*

— Nu așa merge jocul, am spus.

Pentru că știam că apărarea nu făcea decât să le dubleze curiozitatea.

Greg s-a aplecat spre mine, aproape pierzându-și echilibrul. Trecuseră abia două ore de petrecere și el era deja beat turtă.

— Jocul merge oricum vreau eu să meargă, dragă prietenă.

Mi-am dat seama că el nu folosea numele meu niciodată. Mă întrebam dacă îl știa măcar sau dacă totul făcea parte dintr-un joc de putere pentru el. M-am dat în spate, lovindu-mă de Luce, cu ochii căprui nefiresc de mari. Mă ținea cu mâna de braț, mai rece decât mă așteptam.

— Te-am căutat, a spus ea. S-a întâmplat ceva.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Dar eram încă blocată în conversația anterioară, mintea mea se străduia să vină din urmă.

— Fereastra.

M-a tras prin bucătărie spre colțul livingului. Una dintre ferestrele care dădeau către curtea din spate, de lângă terasă, fusese spartă. Nu, fusese *aproape* spartă. Sticla era întreagă, dar trebuia înlocuită. Arăta ca și cum

cineva o lovise cu o bâtă. Am coborât privirea până în dreptul punctului de impact și am pus degetele pe adânciturile care radiau din mijloc.

Dincolo de geam, Connor se certa cu cineva în umbră. Mi-am schimbat unghiul, încercând să văd, dar imaginea lui era distorsionată prin fereastra cu crăpături pe fundalul cerului nopții.

S-a uitat în direcția mea, apoi s-a îndepărtat, ieșind din câmpul meu vizual. Am închis ochii, respirând încet.

— Ar trebui să acoperim, am spus eu, să nu se rănească cineva.

Știam că aveam o trusă de prim ajutor în dormitorul matrimonial din capătul coridorului, chiar și leucoplast. Părea cea mai bună soluție, atât ca factor de intimidare, cât și ca măsură provizorie până a doua zi.

Dar ușa de la dormitorul matrimonial era deja încuiată.

— La naiba! am izbucnit, izbind cu palma în lemn, iar zgomotul a răsunat prin holul îngust. Speram să-i facă să tresară.

— Cred că Sadie a avut dreptate să nu dea petrecerea la ei acasă, a spus Luce.

Am oftat.

— E în regulă, am zis.

Deși simțisem sticla sub degete gata să cedeze. Era destul să o împingi ca să se spargă, iar cineva să se rănească. Mă așteptasem să ajungă cineva în piscină înainte de finalul serii. Mă așteptasem să se verse câte ceva, o pată care să necesite curățare profesională, eventual. Dar nu mă așteptasem la stricăciuni reale.

O femeie a ridicat un pahar roșu în aer.

— Pentru vară! a strigat ea.

Luce l-a ridicat pe al ei drept răspuns, apoi a zărit pe cineva în partea opusă a camerei – Parker, am presupus. M-a lăsat singură acolo, la intrarea în holul întunecat.

Nimeni nu a părut să observe când m-am strecurat afară. Când am ocolit casa, respirând în singurătate. Nimic în afară de copaci și zgomotul înăbușit al oamenilor dinăuntru.

Nu eram singură aici. O rămurică trosnind, o frunză uscată zdrobită, foșnetul materialului care se apropia.

— Hei? am strigat. Și pe urmă: Sadie?

Așa se mișca ea. Cu pas ușor. Sigură pe ea. Nu se oprea de dragul nimănui.

Dar pădurea a amuțit după aceea și, când am aprins lanterna telefonului, n-am văzut decât niște umbre care traversau întunericul.

VARA
2018

CAPITOLUL 6

Am rămas pe marginea patului în timp ce secundele treceau, uitându-mă la telefonul din mână.

Telefonul lui Sadie, pe care poliția nu l-a găsit niciodată. Telefonul lui Sadie, presupus pierdut pe mare, smuls din mâna ei când a sărit sau s-a aruncat în abis cu doar câteva clipe înainte.

Dacă Sadie a fost singură în noaptea aceea, cum a ajuns telefonul ei aici?

Acum îmi imaginam punctele care clipeau în fereastra de mesaje, îmi imaginam mesajul ei final:

Ajută-mă…

S-a auzit un scârțâit în fața dormitorului și m-am ridicat repede, cu inima bătând.

— Avery? Ești acolo?

Am pus telefonul în buzunarul de la spate în timp ce ieșeam din cameră, în holul scurt. Connor stătea în mijlocul foaierului din față, uitându-se în schimb în sus pe scară.

— Oh, a spus.

— Hei, bună!

Nu mă puteam orienta. Nu cu telefonul în buzunarul din spate și Connor în fața mea, în casa în care fuseserăm toți când a murit ea.

M-am oprit cu o jumătate de pas în spate, pentru că eu și Connor nu mai aveam genul de relație în care ne vorbeam sau ne mai căutam unul pe altul. Și acum, când stătea în cameră cu mine, părea că nici el nu știa ce face aici.

Era îmbrăcat de lucru, în blugi și un tricou roșu cu logoul familiei Harlow în colțul din stânga sus. Chiar și așa, Connor îmi amintea mereu de ocean. Ochii lui albaștri aveau o ceață pe ei, de parcă se uitase la soare prea mult timp. Granulele de sare din apă rămase pe palme. Pielea lui de două ori mai bronzată decât a oricui altcuiva, de la ieșirile pe mare, unde soarele te prinde de două ori mai tare: o dată de sus și o dată de la reflexiile de pe suprafața apei. Și părul castaniu cu șuvițe deschise de la lunile de vară, ieșind de sub pălărie. Întotdeauna fusese slab, mai degrabă deșirat decât puternic, dar trăsăturile feței i se aspriseră până să ajungem noi la liceu.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

La început, nu a vorbit, doar a stat între mine și ușa de la intrare, măsurându-mă din priviri. Știam ce vedea: pantalonii, pantofii eleganți, bluza fără mâneci care mă transforma în altă persoană, cu un rol diferit. Sau poate că era doar felul în care stăteam, încremenită pe loc, neștiind cum să mă mișc – de parcă aveam ceva de ascuns. Și, pentru o clipă, auzeam doar întrebările detectivului: *Dar Connor Harlow? Știi ce stare de spirit avea aseară?*

Connor s-a încruntat, de parcă își dădea seama la ce mă gândeam.

— Scuze, a spus. Ușa era deschisă. Ți-am văzut mașina la pensiune când făceam livrarea. Domnul Sylva mi-a spus ce s-a întâmplat. E totul în regulă aici?

S-a uitat în jur, examinând parterul.

— Nu lipsește nimic, am răspuns.

— Copii?

Am dat încet din cap, dar nu eram sigură; mi se părea că ne convingeam reciproc de ceva. Dacă n-ar fi fost telefonul pe care abia îl găsisem, era cea mai logică explicație. Ceva care ne era extrem de familiar aici. În extra sezon, aveam o problemă cu tineretul. Aveam o problemă cu drogurile. Aveam o problemă cu plictiseala. O problemă inevitabilă, existențială. Făceam orice ca să supraviețuim iernii. Era o problemă mai mare dacă se prelungea până în vară.

Toți trăseserăm cu ochiul în case în extra sezon. Curiozitate, plictiseală, o ispitire a sorții. Să vedem cât de departe puteam ajunge și cu câte puteam scăpa basma curată.

Eu și Connor o știam la fel de bine ca oricine. El, Faith și cu mine stătuserăm lângă casa Loman într-o iarnă cu mult timp în urmă, eu pe umerii lui, urcând la balconul de la etaj, strecurându-mă pe o fereastră în dormitorul matrimonial care fusese lăsat deschis. Nu am luat nimic. Eram doar curioși. Faith deschisese congelatorul, frigiderul, dulapurile din baie, sertarele de la birou – toate goale –, trecându-și degetele pe fiecare suprafață în timp ce se mișca ușor. Connor se plimbase prin camerele din casa neocupată, fără să atingă nimic, de parcă și le înregistra în memorie.

Dar eu mă oprisem în living, în fața tabloului care atârna pe perete în spatele canapelei. Uitându-mă la familia din tablou. Mama și fiica, blonde și slabe; tatăl și fiul, cu părul mai închis la culoare, cu ochii identici. O mână pe umărul fiecărui copil. Patru piese dintr-un set, zâmbind, cu dunele

plajei Breaker în spate. Doar atât mă putusem apropia de Sadie Loman. Pășisem mai aproape, văzusem detaliile mai mici: caninul strâmb care încă nu fusese îndreptat. Mi-o imaginam pe mama ei ținând ondulatorul în părul ei altminteri drept. Fotograful aranjând orice imperfecțiune, astfel ca pistruii ei să-i dispară în piele.

În cele din urmă, Connor venise înapoi, găsindu-mă în fața portretului de familie din livingul lor. Mă împinsese în umăr și îmi șoptise în ureche *Hai să plecăm de-aici. Locul ăsta îmi dă fiori.*

***

Acum stătea în cealaltă parte a camerei și eu tot nu știam ce căuta aici. De ce era atât de interesat de o spargere într-o casă închiriată de unde nu se furase nimic.

— Oricine ar fi, a intrat pe fereastra aia, am spus eu, scuturându-mă de fiori. Zăvorul nu se trage.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei pentru o clipă, de parcă își amintea și el.

— Ai nevoie de numărul de telefon al cuiva care să repare fereastra?

— Nu, am. Mă uitam pe fereastră, imaginându-mi fața lui Connor așa cum apăruse în seara aceea, fragmentat în amintirea mea. Mai știi cum s-a spart, în noaptea în care a murit Sadie?

El a tresărit auzind numele ei, apoi și-a frecat barba ca să-și ascundă tulburarea.

— Nu sunt sigur. Doar am văzut-o pe fata aceea stând de cealaltă parte, uitându-se la ea. Iubita lui Parker Loman.

— Luce.

Orice mișcare făcusem în vara aceea, ea păruse că mă urmărește.

El a ridicat un umăr.

— Părea supărată, așa că m-am gândit că ea a spart-o, sincer.

— De ce?

— Fără motiv. Doar mă gândeam la asta.

Pentru că telefonul lui Sadie era în buzunarul meu și nimic nu mai avea sens. Îmi țineam respirația, dorindu-mi ca el să plece înainte să-mi remarce mâinile. Cum trebuia să le lipesc de picioare ca să nu tremure. Dar Connor se plimba încet prin cameră, privind la ferestre, la mobilă, la pereți.

— Îmi amintesc tabloul acela, a zis el, arătând la tabloul atârnat pe perete.

Era poza făcută de mama, pe barca tatălui lui Connor într-o seară, în toamna dinaintea accidentului de mașină. Eram la gimnaziu, aveam vreo treisprezece ani. În afara portului, ea făcuse poză după poză cu coasta în timp ce seara se transformase în amurg și apoi în întuneric. Casele de pe coastă nu mai fuseseră luminate și primitoare, ci păruseră monstruoase, umbre mai negre stând de pază în noaptea aceea. Ea făcuse poze de fiecare dată când se schimbase lumina, până când întunericul se lăsase, complet, și nu mai putusem distinge umbrele, nu mai știusem care era marea, care erau uscatul și cerul și îmi pierdusem orice simț de orientare, apoi vomitasem peste marginea bărcii.

— Cred că le-a ajuns copiilor, Lena, spusese domnul Harlow râzând.

Ea încercase să redea asta în acest tablou, după nenumărate schițe în atelierul ei. Produsul final exista în nuanțe de albastru și cenușiu, ceva între înserare și noapte. Cenușiul apei se disipa în întunericul stâncilor, dispărea în albastrul nopții. De parcă puteai să iei imaginea în mână și să o scuturi până se clarifica.

Ani mai târziu, o retipărisem și o atârnasem pe peretele din living al tuturor caselor de care mă ocupam. O parte din ea în toate casele Loman și nimeni nu știa asta în afară de mine.

Uitându-mă la tabloul ei, am fost copleșită de impulsul de-a o face – de a întinde mâna și a-l apuca. Voiam să iau acest moment și să-l scutur până se limpezea. Să întind mâna prin timp și să o prind pe Sadie de braț.

Până să fie găsit biletul lui Sadie, întrebările detectivului Collins se tot întorseseră la Connor Harlow, deși alibiul lui se verifica. Fusese la petrecere; nu-l văzuse nimeni plecând. Totuși. Fusese văzut cu Sadie în săptămâna aceea. Sadie nu spusese nimănui despre asta. Din câte știam eu, nici Connor n-o făcuse.

— Ai văzut-o în noaptea aceea, Connor? am întrebat când el era tot cu spatele.

A încremenit, spatele i-a înțepenit.

— Nu, a răspuns, știind exact la cine mă refeream. N-am văzut-o în noaptea aceea și nu mă vedeam cu ea în general. Le-am spus și polițiștilor. Iar și iar.

Când Connor era nervos, vocea îi devenea gravă. Respirația îi încetinea. Ca și cum corpul său intra într-o stare primitivă, conservându-și energia înainte de un atac.

— Oamenii v-au văzut pe amândoi. Îmi aminteam ce spusese Greg Randolph despre Sadie și Connor pe barca lui. Nu minți de dragul meu.

De parcă mai rămăsese ceva, șapte ani mai târziu, care trebuia manevrat cu grijă.

S-a întors către mine.

— N-aș îndrăzni. Ce rost ar avea?

Îi vedeam încordarea din umeri, felul în care încleștase dinții. Dar nu-mi mai aminteam decât lista pe care detectivul Collins o pusese în fața mea. Numele. Orele. Și faptul că nu puteam să răspund pentru Connor.

— Când ai ajuns la petrecere în noaptea aceea?

El s-a întors pe picioare.

— De ce faci asta?

Am clătinat din cap.

— Nu e o întrebare grea. Presupun că ai spus deja la poliție.

El se uita fix la mine, cu ochii scăpărând.

— Puțin după opt, a zis monoton. Tu erai în bucătărie cu fata aia – Luce. Privirea lui s-a mutat într-o parte, spre bucătărie. Vorbeai la telefon. Am trecut chiar pe lângă tine.

Am închis ochii, încercând să-l simt acolo în amintirea mea. Telefonul ținut la ureche, sunetul soneriei nesfârșite. Dădusem un singur telefon în noaptea aceea – apelul către Sadie când nu a răspuns.

— Știi, a continuat el cu o privire neîncrezătoare, mă așteptam la întrebările astea de la poliție. Chiar și de la familia Loman. Dar *asta*... S-a întrerupt. S-a sinucis, Avery.

Poate că tăcerea dintre noi era mai bună, până la urmă. Pentru că lucrurile pe care le aveam de spus aveau să alunece spre locuri în care niciunul din noi nu voia să meargă.

A clătinat din cap de parcă își dădea și el seama de același lucru.

— Ei bine, mi-a plăcut să mai stăm de vorbă.

Am rămas cu brațele încrucișate pe piept în timp ce el se întorcea afară către duba de livrare de pe alee. Din dreptul ușii din față, am văzut perdelele transparente și albe ale casei de peste drum – Sunset Retreat – așezându-se la loc. Am văzu. Conturul unei umbre acolo. O singură siluetă,

nemișcată, privind în timp ce încuiam ușa din față și ocoleam casa către aleea străjuită de copaci, dispărând între copaci.

Cel mai mare pericol din Littleport era să presupui că erai invizibil. Că nu te vedea nimeni.

CAPITOLUL 7

Nu-mi dădeam seama dacă Parker se întorsese acasă, dar nu voiam să mă vadă, să mă oprească, să mă urmărească. Practic, am fugit de la mașină în casa de oaspeți, încuind ușa de la intrare după mine. Mâinile încă îmi tremurau din pricina adrenalinei canalizate greșit.

Eu și Sadie aveam același model de telefon. Încărcătorul meu trebuia să se potrivească. Am conectat telefonul ei la firul de pe biroul meu și m-am uitat la ecranul negru, așteptând. Plimbându-mă prin fața ferestrelor de la living. Auzind din nou cuvintele, ultimul lucru pe care mi-l spusese ea: *Ce părere avem despre asta?*

De data asta, scena s-a schimbat până am văzut o posibilitate diferită: plănuia să se întâlnească cu cineva. Pielea palidă de pe umeri, energia agitată pe care o confundasem cu nerăbdarea, o emoție vibrantă pentru petrecerea din noaptea aceea.

Acum analizam altă versiune potențială a evenimentelor.

Undeva, în telefonul meu, aveam o copie a listei pe care o scrisese detectivul Collins pentru mine vara trecută. Am derulat înapoi în timp până am găsit-o, ușor neclară, mâna mea retrasă deja când făcusem poza în clipa în care se întorsese detectivul iar cu fața. A trebuit să o măresc ca s-o văd, să o răsucesc într-o parte, dar iată-ne acolo. Lista cu numele: *Avery Greer, Luciana Suarez, Parker Loman, Connor Harlow.* Orele noastre de sosire scrise de mâna mea.

Era ceva ce poliția căuta aici. O poveste care nu se lega. Am rupt o foaie goală din carnetul de pe birou și am copiat lista – acum cu tot cu informațiile pe care mi le dăduse Connor:

Eu – 6:40 p.m.

Luce – 8 p.m.

Connor – 8:10 p.m.

Parker – 8:30 p.m.

Am bătut cu capătul pixului în birou până când ritmul m-a făcut neliniștită. Poate că Sadie și Connor aveau planuri să se întâlnească. Poate că, atunci când îi spusese lui Parker să nu o aștepte, era pentru că trebuia să o ia Connor cu mașina la petrecere.

Habar nu aveam ce făcuse mai devreme în ziua aceea în timp ce eu lucram. Era îmbrăcată și pregătită la începutul după-amiezii, iar eu încă mă chinuiam cu finanțele proprietăților de închiriat toată ziua, prinsă cu munca de la final de sezon. Luce spusese că Sadie își făcea bagajele, așa crezuse ea. Parker spusese că Sadie îi zisese să nu o aștepte.

Dar cumva telefonul ei ajunsese într-o casă de închiriat din partea opusă a orașului în timp ce corpul ei apăruse la mal pe plaja Breaker. Era posibil să-l fi ascuns cineva în cufăr de curând? Sau fusese acolo încă din noaptea în care murise?

De îndată ce ecranul telefonului s-a luminat, afișând codul de acces, am apăsat cu degetul pe buton. Pe ecran a apărut *încearcă din nou* și stomacul mi s-a strâns ghem.

Eu și Sadie abia trecuserăm de o perioadă dificilă în săptămânile dinaintea morții ei. Până atunci, avusesem acces una la telefonul celeilalte ani de zile. Ca să verificăm un mesaj, să vedem cum era vremea, să facem o poză. Fusese o dovadă de încredere. Fusese o promisiune.

Niciodată nu-mi dăduse prin cap că ar fi putut să mă blocheze atunci când lucrurile deveniseră tensionate.

Mi-am șters mâinile de cămașă și am încercat să rămân complet nemișcată, dar simțeam pulsul zbătându-mi-se în vârful degetelor. Mi-am ținut răsuflarea și am încercat încă o dată.

Grila cu codul de acces a dispărut – reușisem.

Fundalul ecranului ei era o poză cu apa. Nu o mai văzusem până atunci, dar arăta ca și cum fusese făcută pe marginea stâncilor la răsărit – cerul în două nuanțe de albastru și soarele strălucind arămiu la linia orizontului. De parcă mai stătuse acolo, contemplând momentul ce avea să urmeze.

Ultima dată când îi văzusem telefonul, fundalul fusese un degrade de nuanțe de mov.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid mesageria ca să văd dacă-mi trimisese ceva ce n-a mai ajuns la mine. Dar singurele lucruri din căsuța poștală erau mesajele de la mine. Primul, în care o întrebasem unde era. Al doilea, un șir de trei semne de întrebare.

Eram trecută *Avie* în telefonul ei. Era numele pe care îl folosea pentru mine când eram într-o adunare, într-o înghesuială de trupuri, în ceața alcoolului – *Unde ești, Avie?* de parcă le spunea oamenilor că îi aparțineam.

Nu mai era nimic altceva acolo. Nu erau mesaje de la nimeni și nimic din corespondența noastră anterioară. Nu eram sigură dacă poliția putea să-i acceseze mesajele vechi, fie cu sau fără telefonul ei, dar pentru mine nu era nimic aici. Lista cu apeluri era la fel de goală. Nu mai fuseseră nici apeluri, nici mesaje după cele pe care le trimisesem eu. Bănuisem că telefonul ei se pierduse în mare și acesta era motivul pentru care fusese închis când poliția încercase să sune. Dar m-am uitat din nou la colțul de sus crăpat, întrebându-mă dacă telefonul fusese scăpat sau aruncat – dacă același eveniment care crăpase ecranul îl lăsase și fără curent.

Fusese speriată în timp ce stătuse la intrarea în camera mea? Șovăise, ca și cum aștepta să vin cu ea? Să o întreb ce se întâmplase?

Am apăsat pe iconița de e-mail, dar contul ei de serviciu fusese dezactivat în anul morții sale. Avea încă un cont, unul personal care era plin de lucruri irelevante – spamuri, reclame, alarme recurente ale programărilor pe care nu apucase să le anuleze. Orice dinaintea morții ei era inaccesibil. Am încercat să nu fac nimic permanent sau detectabil pe telefonul ei, de exemplu să deschid e-mailuri necitite. Dar nu făceam niciun rău dacă mă uitam.

Pe urmă am verificat pozele, o pagină de imagini în miniatură care nu fuseseră șterse. M-am așezat pe scaunul de la birou, derulând printre imagini în timp ce telefonul încă se încărca. Pozele cu peisaje făcute prin Littleport: un drum șerpuit de munte într-un tunel de copaci, docurile, stâncile, plaja Breaker la apus. Nu crezusem niciodată că era interesată de fotografie, dar Littleport avea un mod de a le face asta oamenilor. Inspirându-te să vezi mai multe, să-ți deschizi sufletul și să te uiți iar.

Dând și mai departe în urmă, am văzut mai multe poze personale: Sadie cu oceanul în spate, Sadie și Luce la piscină, Parker și Luce față în față cu ea la masă, ieșiți la cină undeva. Ciocnind pahare. Râzând.

M-am oprit brusc. Imaginea unui bărbat, familiar într-un fel care mi-a oprit inima în loc.

Cu ochelari de soare, cu mâinile la ceafă, întins pe spate, fără cămașă și bronzat. Connor, pe barca lui. Sadie, stând deasupra lui să-i facă poza.

Poate aceste fotografii fuseseră accesibile din altă parte pentru polițiști. Poate de asta întrebau tot timpul de Connor. Despre ei doi împreună. Putea să nege oricât, dar iată-l aici în poză.

***

Sadie știuse numele lui Connor de aproape tot atât timp de când îl știuse pe al meu. Dar, din câte îmi aminteam eu, nu vorbiseră niciodată până atunci. În acea vară, în timp ce lumea lui Sadie se deschidea pentru mine, ea se uita la a mea cu un fel de curiozitate neîngrădită.

Ochii i se luminau auzind poveștile mele – cu cât mai scandaloase, cu atât mai bine. A devenit o dependență, să iau aceste frânturi din iarna întunecată și singuratică și să le transform de dragul ei.

Cum mi-am petrecut iarna în amorțeală, de parcă timpul încremenise. Cum am băut ca și cum căutam ceva, atât de sigură că-l voi găsi dacă mă afundam și mai tare. Cum m-am certat cu prietenii, cum i-am respins, lucrurile prostești pe care le-am făcut. Neavând încredere în nimeni și pierzând încrederea tuturor în schimb.

Un timp îndelungat, mi s-au iertat greșelile – era vorba de mâhnire și nu-i așa că eram un clișeu tragic, blocat într-o buclă de mânie și amărăciune? Dar cred că oamenii trebuie să-și fi dat seama ceea ce am înțeles foarte repede: că mâhnirea nu crea nimic din ce nu exista dinainte. Pur și simplu scotea în evidență ce era deja acolo. Înlăturând legăturile care mă protejau cândva.

Aici, așadar, se afla adevărata Avery Greer.

Dar Sadie nu vedea lucrurile așa. Sau le vedea, dar nu o deranjau. Nu credea că era ceva de care să mă rușinez.

Petreceam după-amiezile târzii stând în curtea interioară de la Harbor Club, cu vedere spre docuri și străzile din centru, comandând limonadă și uitându-ne la oamenii care roiau prin magazinele de jos. Sadie adăuga mereu zahăr în timp ce bea, deși vedeam deja cum pluteau granulele, imposibil de dizolvat.

Arăta spre cineva de jos când îi surprindea privirea: *Stella Bryant. Părinții noștri sunt prieteni, așa că vine mereu la noi. Insuportabilă, sincer.* Și alta: *Olsen, unul dintre prietenii lui Parker. L-am sărutat când aveam paisprezece ani și de atunci e speriat de mine. Dacă mă gândesc mai bine, tot nu știu care e prenumele lui.*

Odată a arătat cu paiul peste marginea balustradei, către docuri. *Cine-i ăla?*

Cine?

Ea a dat ochii peste cap. *Tipul la care te tot uiți.*

Nu a clipit, nici eu nu am clipit, până când a oftat, sprijinindu-se de scaunul meu. *Connor Harlow. Un amic care s-a transformat în flirt și apoi într-o idee foarte proastă.*

Oh, a spus ea, luminându-se la față în timp ce se apleca mai aproape de mine. *Hai, nu te opri aici. Spune-mi tot.*

Am sărit peste partea cea mai rea, despre cine am devenit în iarna trecută. Lucruri despre mine pe care aș prefera să nu le știu. Am sărit peste detaliul că fusese cel mai vechi prieten al meu, rolul pe care îl preluase ea acum. *O poveste tipică. M-am culcat cu el o dată, înainte să-mi dau seama că era o idee proastă.* Am tresărit. *Și pe urmă încă o dată, după ce știam deja.* Ea a râs, tare și în mod surprinzător. *Și pe urmă,* am continuat eu, *pentru că autodistrugerea nu cunoaște limite, m-a găsit pe plajă cu prietenul său în săptămâna următoare.*

Ea a clipit de două ori, cu ochii scăpărând. *Măi, să fie! Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Sadie.*

Am râs. *Și pe urmă,* i-am zis eu, încurajată de reacția ei, *am venit beată acasă la prietena noastră. La pensiunea Point, o știi? Adică eram beată turtă, îl căutam. Convinsă că el și prietena mea, Faith, se apropiau din cauza stării mele actuale. Și când Faith a încercat să mă calmeze, am făcut o scenă atât de urâtă, încât părinții ei au chemat poliția.*

Gura lui Sadie a format un O perfect. Era încântată.

Încă o parte, poanta finală a vieții mele: *Poliția a ajuns la timp să mă vadă cum o împingeam pe Faith. Ea s-a împiedicat de un furtun din acela de piscină, știi? Și-a rupt mâna. Totul a fost un dezastru.*

Mărturisirea a meritat doar ca să-i văd fața lui Sadie. *Te-au arestat?* a întrebat ea, cu ochii nefiresc de mari.

Nu. Oraș mic, iar Faith nu a depus plângere. Un avertisment. Un accident. Am folosit ghilimelele pentru *accident,* chiar dacă așa a fost. Nu am vrut să o rănesc pe Faith, nu că mi-aș fi putut aminti detaliile foarte bine. Cu toate astea, s-a dovedit că oamenii erau mult mai puțin înțelegători când era vorba de o agresiune fizică.

Ea a sorbit încă o dată din limonadă, fără să-și ia ochii de la ai mei. *Viața ta e mult mai interesantă decât a mea, Avery.*

Mă îndoiesc, am spus eu. Mai târziu, Faith povestise că eram *nebună, dusă cu capul, aveam nevoie de ajutor, nu glumă.* Când chiar și cei mai

apropiați prieteni te abandonează, ești ca și terminat. Dar mie mi-a plăcut reacția lui Sadie. Așa că i-am tot împărtășit poveștile mele în iarna aceea – nesăbuința, nebunia asumându-mi totul. Simțind calitatea imponderabilă care apare când oferi altcuiva părți din viața ta. Când ne-am ridicat, într-un târziu, ea a pus o mână pe masă, sprijinindu-se. *Am amețit,* a spus. *Cred că m-am îmbătat cu viața ta.*

Am făcut o reverență. *Cred că e corect să te previn.*

Toate aceste lucruri care țineau oamenii la distanță pe ea o trăgeau mai aproape și eu voiam să găsesc și mai multe. Să o fac să râdă și să clatine din cap. Să privească în timp ce eu alunecam spre o margine de nedefinit. Să devin tot ce încercasem să uit, până când s-a schimbat anotimpul două luni mai târziu și ea a plecat. O scurtă oprire acasă, în Connecticut, înainte de a se întoarce la facultate în Boston.

Ne scriam mesaje. Ne sunam.

În luna mai, anul următor, când s-a întors în sfârșit, o așteptam pe stânci și ea m-a întrebat *Ai încredere în mine?,* și aveam – nu mă gândeam la asta, nu aveam de ales. Ea a condus mașina până la salonul de tatuaje aflat la două orașe distanță, mai sus pe coastă, și a spus *Închide ochii.*

***

Connor era al meu. Era povestea mea, trecutul meu. Dar, de-a lungul anilor, viața mea și a lui Sadie au început să se contopească. Practic, casa ei a devenit casa mea. Hainele ei în dulapul meu. Cheile de la mașină pe brelocurile fiecăreia. Amintiri comune. Îl admiram pe Grant pentru că și ea îl admira; o disprețuiam pe Bianca pentru că și ea simțea același lucru. Uram și iubeam în pereche. Priveam lumea prin ochii ei. Mi se părea că văd ceva nou.

Dar ea nu-mi spusese despre Connor și eu nu observasem. Fusesem prea distrasă de banii care dispăruseră la serviciu și de consecințele ulterioare. De felul în care fusesem evitată și ignorată după aceea – un sentiment pe care nu-l puteam tolera din nou.

Acum derulam lista ei de contacte în ordine alfabetică. *Bee, Tati, Junior.* Știam că ultimul nume se referea la Parker, că fusese o glumă, o poreclă pe care ea începuse s-o folosească pentru el, ca să-l sâcâie, când el renunțase la răzvrătirea așteptată a tinereții.

O *să preia compania într-o bună zi,* explicase ea când i-am pomenit de asta. O *mică vedetă protejată. Un ticălos junior.*

Dar tu? Știam că studia finanțele, fiind stagiară pentru tatăl ei, învățând și ea cum să conducă firma. Ar fi putut, la fel de ușor, să fie a ei, de drept.

Eu, niciodată. Nu sunt destul de înaltă.

Căutasem și la C și la *H* fără să dau de nimic legat de Connor când, la capătul listei, iată-l acolo. Trecut **Connor,* pentru ca numele lui să ajungă la sfârșitul alfabetului.

N-am aflat niciodată ce scria în biletul de adio lăsat de Sadie. Știam doar că exista și că a încheiat cazul într-un mod logic.

Dar înainte să găsească biletul, a fost un motiv pentru care poliția m-a tot întrebat de Connor Harlow, și acesta trebuia să fi fost – indiciul despre o relație secretă, ceva care să merite ascuns.

Și acum: imaginea lui în telefonul ei, numele cu asterisc, de parcă arăta drumul înapoi către el.

Ei bine, el nu a știut niciodată să mintă.

***

Am conectat telefonul lui Sadie la laptopul meu, copiind fotografiile.

Imaginile încă se transferau când o mașină a oprit încet pe alee. M-am uitat pe fereastră lângă ușa mea din față la timp ca să-l văd pe Parker ieșind din mașina cu motorul pornit ca să deschidă ușa de la garaj. Am împăturit lista cu numele și orele pe care tocmai le copiasem și am strecurat-o cu grijă în poșetă.

Trebuia să vorbesc cu el. Fuseseră două spargeri confirmate la proprietățile lor închiriate. Zgomote în timpul nopții, urme de pași în nisip.

Și acum mă gândeam că mai era cineva cu Sadie după ce-i trimisesem mesajul acela. Cineva care era acolo, pe stânci, cu ea. Se certau. Poate a împins-o. Telefonul a căzut pe pietre și s-a spart. Cealaltă persoană l-a ridicat când a venit poliția. Cineva care fusese la petrecere, de fapt. Cineva care s-ar fi putut furișa afară și s-a întors fără să știe nimeni.

CAPITOLUL 8

Ușa de la garaj era deschisă, însă Parker stătea cu spatele la mine, căutând în portbagajul mașinii negre.

— Ai un minut? am întrebat, făcându-l să tresară.

El a închis portbagajul și s-a întors, cu mâna la inimă, apoi a clătinat din cap.

— Acum tu îmi provoci un atac de cord.

Garajul aici era la fel de exclusiv precum casa mare: o ușă glisantă ca aceea de la un hambar, aceeași arhitectură cu tavanul înclinat. Și era organizat în mod imaculat în interior – canistre roșii cu benzină pentru generator, în colțuri; unelte agățate pe pereți, probabil atinse doar de firma de grădinărit; cutii de vopsea pe rafturi, lăsate în urmă când veniseră zugravii cu doi ani în urmă.

Dar era un strat de praf peste tot și mirosea vag a gaz de eșapament și substanțe chimice. O extensie uitată a proprietății Loman.

M-am foit pe picioare.

— Ai remarcat ceva în neregulă de când te-ai întors?

El s-a încruntat, cu riduri în jurul gurii unde nu fuseseră înainte, ultima dată când observasem.

— Cum adică *în neregulă*?

— Aseară a fost pană de curent în casa de oaspeți. S-a întâmplat de câteva ori. Ai văzut tomberonul, nu?

Am clătinat din cap, încercând să-i arăt că nici mie nu mi se părea ceva grav.

Ridul cunoscut s-a format între ochii lui.

— Probabil de la vânt. L-am simțit și aseară când conduceam.

— Nu, ai dreptate. Doar mă întrebam. În casa mare, totul pare în regulă?

— Cred că da. Nu că am lăsat prea multe în urmă. Haide, a spus el, făcându-mi semn să ies din garaj. Vreau să încui.

Ca și cum ceva îngrijorător se conturase în mintea lui indiferent de cuvintele spuse. Mâna i-a tremurat ușor în timp ce închidea ușa de la garaj, pornind încuietoarea. Parker pe care îl știam eu era imperturbabil, dar pierderea se poate manifesta în alte feluri. Semne de vârstă, de boală, de durere. Un tremur al degetelor, sistemul nervos suprasolicitat. O rană care se vindecă greu.

În vara de după moartea părinților mei, o durere apăsătoare îmi cuprindea picioarele în fiecare noapte, deși, din câte știam, eram prea mare să mai am dureri de creștere. Cu toate astea, în fiecare seară, bunica îmi freca pulpele, călcâiele, genunchii, în timp ce eu mă sprijineam de pat până se elibera tensiunea. Dacă închideam ochii, încă puteam să-mi imaginez atingerea degetelor ei, ea fiind concentrată numai pe acest lucru pe care putea să-l repare. Astfel încât, până când mi-a trecut, câteva luni mai târziu, credeam că îmi câștigasem locul în lumea asta, în acest corp.

Poate că moartea lui Sadie avea să-l determine pe Parker să fie mai mult decât fusese înainte. Să-i aducă puțină profunzime, puțină compasiune. O perspectivă care îi lipsise mereu.

S-a dus spre casă și eu am venit din urmă în ritmul pașilor lui. S-a oprit pe treptele verandei, cu inelul de chei pe deget.

— Asta-i tot, Avery? Lucrez de la distanță săptămâna asta. Am vreo două telefoane pe care trebuie să le dau în scurt timp.

— Nu, nu e tot. Mi-am dres glasul, dorindu-mi să fim din nou în noaptea dinainte, stând pe canapea înăuntru, când era relaxat din pricina băuturii, mai vulnerabil și mai deschis. Mă gândeam la anchetă. La bilet.

Parker se legăna pe călcâie, iar lemnul scârțâia sub noi.

— Mă gândeam, pentru cine a fost?

Nu mă puteam abține, voiam să știu. Sadie lăsase mesajul pentru mine neterminat. În schimb, pentru cine lăsase ultimele cuvinte?

Ridurile de încruntare din jurul feței lui Parker se adânceau din nou.

— Nu știu. Adică, nu era adresat cuiva anume. L-am găsit la *gunoi.*

— Nu crezi că avea de gând să ți-l lase ție?

El și-a frecat fața cu mâna, apoi a pus cheile înapoi în buzunar și s-a așezat pe o treaptă.

— Nu știu. Nu știu de ce făcea Sadie nici jumătate din lucrurile pe care le făcea, în cea mai mare parte a timpului.

În toți anii de când îi cunoșteam, Sadie și Parker nu păruseră niciodată apropiați. Deși se învârteau în același cerc, profesional și personal deopotrivă, niciunul nu părea interesat de viața celuilalt dincolo de un nivel superficial.

M-am încruntat, așezându-mă lângă el, alegându-mi cuvintele cu grijă, în tăcere, ca să nu tulbur echilibrul momentului.

— Ce scria?

— Ce mai contează acum? Nu știu, se împăcase cu situația sau ceva de genul ăsta. Cred că era pentru tata și pentru Bee.

— Să se împace cu ce?

Îl pierdeam deja. Își pusese mâinile pe treaptă, se împingea să se ridice, dar l-am prins de încheietură, luându-ne pe amândoi prin surprindere.

— Te rog, Parker. Ce-a spus, mai exact? E important.

El s-a uitat la mâna mea pe încheietura lui, iar eu am desfăcut încet degetele.

— Nu, Avery, nu e important. S-a terminat. Nu-mi amintesc.

Și așa mi-am dat seama că mințea. Cum putea să nu mintă? Ultimele ei cuvinte, cele pe care eu încercasem să le invoc, imaginându-mi punctele de pe telefonul meu, dăruite lui. Dar poate că lui chiar nu-i păsa. Nu o vedea cum o vedeam eu. Nu-i păstra cuvintele de câte ori ea le spunea, stocându-le pe toate, punându-le la dosar ca să le revadă mai târziu.

— Îl mai ai?

El a ridicat din umeri și apoi a oftat.

— Bănuiesc că e tot la poliție.

Eram atât de aproape, încât îi vedeam mușchiul de la falcă încordându-se.

— Dar dacă era chiar așa de vag, *să se împace cu situația sau ceva de genul ăsta,* n-ar trebui să fie destul, nu? Poliția nu are de unde să știe sigur că a sărit. Nu sută la sută.

S-a uitat la mine cu coada ochiului.

— Era obsedată de moarte, Avery. Haide, știai și tu asta.

Am clipit încet, amintindu-mi. Era adevărat că pomenea deseori de lucruri care ne puteau face rău, dar n-am luat-o niciodată în serios. Așa ne-am întâlnit – un avertisment despre tetanos, septicemie. Și mergea mai departe, ieșind la suprafață la intervale neregulate. Un avertisment, o glumă, umorul foarte negru. O joacă elaborată. Dar uneori nu eram sigură. Fie că era teatru sau nu. Fie că știam și eu jocul sau eram doar un spectator care nu bănuia nimic.

Mi-am amintit cum dormeam pe șezlongurile de la piscina ei, în timp ce soarele după-amiezii îmi încălzea pielea. Cum îi simțisem mâna oprindu-se pe gâtul meu, degetele chiar sub falca mea. Ochii mei se deschiseseră brusc la atingerea ei.

Am crezut că poate ai murit, spusese ea, fără să se îndepărteze.

Dormeam.

Se poate întâmpla, să știi – creierul nu mai trimite mesaj plămânilor, ca să respire. De obicei te trezești, respirând cu disperare. Dar uneori, nu.

Mă împinsesem să mă ridic și abia atunci i-a căzut mâna. Am dus mâna mea în acel loc, din instinct, până am simțit zvâcnetul pulsului. *Pari foarte tulburată de asta,* am glumit eu.

Ei bine, sunt puțin supărată că nu o să-mi pot exersa abilitățile de resuscitare proaspăt căpătate, să-ți salvez viața și să-mi fii veșnic îndatorată.

Am zâmbit atunci, fața mea oglindind-o pe a ei.

Nu vedea niciodată amenințarea morții în lucrurile care chiar ne puteau face rău: să bem în exces atât de aproape de apă, mașinile în care ne urcam, oamenii pe care de-abia îi cunoșteam. Felul în care ne stârneam una pe alta la tot mai multe până când ceva trebuia să cedeze, iar de obicei era sezonul și ea pleca, și frigul iernii încetinea totul: bătăile inimii mele, respirația, timpul. Până devenea insuportabil la extrema opusă și fiecare zi era așteptarea scânteii de primăvară, promisiunea verii la orizont din nou.

Parker o numea obsesie, dar nu era.

Am văzut obsesia în teancurile de tablouri din atelierul mamei mele; în bărcile care porneau pe ocean înaintea zorilor, zi după zi. Obsesia era gravitația care te păstra pe orbită, o forță spre care înaintai permanent în spirală, chiar și când te uitai în altă parte.

— Doar pentru că vorbești despre asta nu înseamnă că vrei să o *faci,* am răspuns în cele din urmă.

Cealaltă posibilitate era prea dureroasă: că striga după ajutor și noi nu făcuserăm decât să stăm deoparte și să privim.

Parker a respirat adânc.

— Se uita uneori la venele ei… S-a strâmbat și am simțit cum îmi pulsa propriul sânge acolo. Tu nu știai ce se întâmpla sub suprafață. A clătinat din cap. Când le iei pe toate împreună, e lucrul care are cea mai multă logică.

— Dar cum sunt ei siguri că biletul era măcar al ei?

— L-au comparat cu scrisul ei de mână, a răspuns și s-a ridicat de pe treaptă, scoțând cheile de la casă.

Însemna că mă înșelasem crezând că telefonul reprezenta ceva periculos. Telefonul nu era unde ar fi trebuit să fie, dar existau alte moduri prin care ar fi putut să ajungă în casă în ultimele unsprezece luni. Poate că Sadie îl

scăpase în drumul ei spre stânci sau îl lăsase acolo, lângă sandalele aurii. Poate cineva se întorsese după ea în noaptea aia când eu nu m-am întors. Și a găsit telefonul și l-a luat dintr-un impuls. Ceva care merita protejat, să fie păstrat ascuns.

Știind ce știam acum despre poza cu Connor, numele lui în telefonul ei, m-am întrebat dacă nu cumva fusese el, de fapt. Dacă telefonul ei ajunsese cumva la el și intrase în panică, știind ce ar putea fi înăuntru. Pierzându-l sau lăsându-l în urmă în haosul din noaptea aceea, când venise poliția. Dacă de asta venise la Blue Robin după ce fusesem acolo azi. Dacă auzise despre spargere și își făcuse griji.

Erau modalități, la urma urmei, de a prinde pe cineva fără să-l bagi la închisoare. Un proces civil de omor din culpă. Auzisem despre asta la știri – oameni care împingeau pe altcineva la sinucidere, convingându-i s-o facă, sau îi forțau să nu vadă altă variantă, apreciați la adevărata lor valoare de familia rămasă în urmă.

Existau multe forme de dreptate. Ceva mai satisfăcător decât un clopot imobil de alamă cu o frază melancolică – ceva atât de îndepărtat de persoana care fusese Sadie.

Mi-o imaginam cum scria în grabă un bilet. Cum îl mototolea. Cum se uita pe fereastră. Cum i se încorda maxilarul.

Sadie nu scria multe lucruri de mână. Păstra notițe în telefon, trimitea mesaje și e-mailuri. Avea mereu laptopul deschis pe birou.

— Parker, am spus eu în timp ce el strecura cheia în broască. Cu ce l-au comparat?

Mâna lui a încremenit.

— Cu jurnalul ei.

Dar am clătinat din nou din cap. Nimic nu avea sens.

— Sadie nu avea jurnal.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit și el a intrat, întorcându-se în loc.

— Evident că avea. Evident, sunt multe lucruri pe care nu le știai. E atât de surprinzător că nu ți-a dezvăluit conținutul jurnalului? Nu-ți spunea totul, Avery. Și dacă tu crezi că-ți spunea, cu siguranță ai o părere foarte bună despre tine însăți.

A închis ochii și a încuiat apoi cu emfază, ca să aud ecoul din tocul ușii.

Și când te gândești că aproape îi arătasem telefonul lui Sadie.

***

Parker nu m-a vrut niciodată aici. A fost categoric în privința asta, verbal și nu numai, după ce decizia fusese deja luată. Grant voise proprietatea bunicii mele, pe care eram în pericol să o pierd oricum. Ipoteca fusese plătită cu mica sumă obținută din asigurarea de viață a părinților mei – nu destul cât să trăiești, dar suficient ca să-mi ofere siguranța unui loc care să fie al meu. Așadar, plățile lunare rămase nu mai erau problema principală.

Ci toate cheltuielile adiacente – asigurarea, impozitele, electrocasnicele. Ultimele facturi medicale pentru bunica mea și fiecare responsabilitate cu care mă trezisem subit pe cap. Și totuși, era casa mea. Și nu aveam unde să mă duc în altă parte. Turiștii făcuseră să crească prețurile până ne-au dat afară din casă, așa că cel mai mult puteam să sper la un apartament, singură, la kilometri depărtare de coastă.

Se mai oferiseră și alții să cumpere casa – ceilalți locuitori din Stone Hollow nu voiau ca pământul să fie închiriat –, dar familia Loman îmi oferise încă ceva. Să intru în lumea lor, să locuiesc pe proprietatea lor, să fac parte din cercul lor. Așa că mi-am vândut casa și, prin urmare, sufletul, familiei Loman.

Când Grant s-a oferit să mă lase să folosesc casa lor de oaspeți, am spus că o să am nevoie de chestia asta în scris – experiența mă făcuse să nu am încredere în cuvântul nimănui, în ciuda celor mai bune intenții ale lor –, iar el a dat capul pe spate și a râs, așa cum ar fi făcut Sadie. *O să fii în regulă, fetițo,* asta mi-a spus. Era cel mai mărunt compliment, dar îmi aminteam căldura care m-a străbătut atunci. Această convingere că aveam să fiu în regulă, că o vedea și el în mine.

Dar i-am auzit certându-se din cauza asta mai târziu, după ce Grant a redactat actele. Vocea lui Parker era prea joasă ca să o aud clar, dar am auzit-o pe Sadie spunându-i că era egoist, iar vocea lui Grant explicând ce avea să se întâmple, fără să lase loc de întrebări. *Este corect și este ceea ce trebuie făcut. Casa nu e folosită niciodată. Maturizează-te, Parker!*

Parker nu a mai comentat după aceea, dar a fost singurul care nu m-a ajutat să mă mut.

Bianca se ocupase de detaliile practice – mi-a făcut rost de o cutie poștală și a trecut adresa ei ca locație fizică pentru că, oficial, existam în raport cu ei: Avery Greer, CP 1, Landing Lane.

Însuși Grant mă ajutase acasă la bunica, angajând câțiva oameni să transporte cutiile în timp ce el verifica terenul, casa, camerele. Analizând tot, dându-i o valoare, hotărând dacă mai merita să rămână sau să o demoleze.

A venit și Sadie, spunând că nimeni nu trebuie să aibă de-a face cu Grant de unul singur, dar i-am apreciat eficiența, cu toată brutalitatea ei nesentimentală.

Am simțit cum deveneam ceva în strânsoarea lui. O felie aici, o bucată considerată inutilă și aruncată deoparte. Până rămâneai doar cu lucrurile care meritau păstrate. O eficiență brutală pe care o aplicau proiectelor și oamenilor deopotrivă.

În cele din urmă, aveam doar o stivă de cutii, toate scrise cu markerul roșu al lui Sadie. V-ul buclat de la *Vinde,* P-ul înclinat pentru *Păstrează.* Viața mea, reorganizată în mâinile ei capabile.

Erau patru cutii cu lucrurile mele care meritau păstrate. Și încă una plină cu lucrurile părinților mei, ale bunicilor. Albume de la nuntă și amintiri. Poze de familie și o carte de rețete din bucătăria bunicii, o cutie de pantofi cu scrisori de la și pentru bunicul când era plecat pe mare. Dosarul cu documente care trecea tot ce era al lor în posesia mea. De parcă mă mutam nu doar pe mine, ci întreg trecutul meu. Toți oamenii care mă aduseseră în acest moment din timp.

Acum mi-o imaginam pe Sadie cu markerul în mână, ținând capacul între dinți.

Momentul în care s-a lăsat pe spate și s-a uitat la casa mea goală, goală de tot. Existența singuratică pe care o lăsam în urmă pentru ceva nou. Grant stătea dincolo de fereastră, cu fața întoarsă, cu o mână în șold, cu cealaltă ținând telefonul la ureche. Înăuntru nu era decât liniștea. Sadie părea amuțită pe moment, cu buzele strânse, de parcă emoția se putea revărsa în orice clipă. Era ca și cum mă vedea pentru prima dată ca altcineva. *O să fie bine, Avery.*

Și în clipa aceea – cu casa pe care fusesem în pericol de a o pierde, simțindu-mă ca și cum mă zbătusem să scap de ceva – am crezut-o.

***

Păruse atât de generos din partea lor la acea vreme! Dar îmi petrecusem ultimul an aici singură, fără nimic în afară de fantome care să-mi țină companie. Sadie, care rămăsese în cadrul ușii mele ultima dată când o văzusem. Mama mea, șoptindu-mi în ureche, întrebându-mă ce văd.

Așa că am tot privit înapoi, încercând să găsesc locul în care totul a luat-o într-o direcţie greșită. Încep, de fiecare dată, de la început:

Îi văd pe Grant și Bianca, uitându-se cum mă aducea Sadie acasă. Mi-i imaginez întrebând prin oraș, menționând numele meu, auzind poveștile, aflând tot ce era de aflat. Fiind martorii firului care mă lega de Sadie și care devenea tot mai solid și mai puternic. Mă întrebam dacă se temeau ca fiica lor să nu fie trasă în jos în lumea mea, așa cum eu mă simțeam ridicată în lumea lor. Trebuie să fi înțeles că singurul mod de a le ține fiica în frâu, sub control, era să mă aducă și pe mine acolo.

Asta le scăpa tuturor când se întrebau ce căutam în casa Loman. Zvonurile lor erau greșite, dar la fel era și apărarea mea. La început, o văzusem ca pe o generozitate, dar pe urmă începusem să o văd ca pe un gest de control. O mostră adevărată despre ce însemna să fii Sadie Loman. O marionetă frumoasă cu sfoară. Ceva care să o fi împins pe buza prăpastiei.

Îți cumpără casa și te păstrează aici. Îți finanțează educația, te îndrumă. Te angajează, te monitorizează, îți modelează calea.

Casa mea e casa ta. Viața ta e viața mea.

Nu vor fi încuietori sau secrete aici.

CAPITOLUL 9

A fost o singură schimbare pe care am făcut-o la telefonul lui Sadie înainte de a pleca. Un singur lucru am îndepărtat, pe care n-am crezut că o să-l remarce cineva.

La setări, am șters amprenta extra înainte de a-l închide.

***

Drumul până la secția de poliție a fost aproape același ca drumul până în port. Lupta cu ambuteiajul de mașini și pietoni la secția din centru. Frecatul gâtului la vederea oceanului și a pajiștii din sat. A trebuit să trec prin toate ca să ajung la clădirea de pe culmea dealului, la marginea portului.

Am oprit în parcarea care dădea spre port, numai ferestre de sticlă și piatră albă netedă.

Am întrebat de detectivul Collins la recepția din hol, care se potrivea mai mult la un hotel decât la o secție de poliție. Femeia din spatele biroului a luat telefonul, mi-a spus numele și mi-a cerut să aștept, gesticulând spre rândul de scaune de lângă ferestre. Era înșelătoare deschiderea aceea, luminile puternice care bâzâiau în sală – te făcea să crezi că nu aveai nimic de ascuns.

Tocmai mă așezasem pe tapițeria rigidă când mi-am dat seama că a știut cine eram fără să mă întrebe. Nu că ar fi trebuit să mă mir. Numele meu era cunoscut aici de când aveam paisprezece ani, într-un fel sau altul.

A fost un accident.

O propoziție atât de simplă, de inofensivă pentru răsturnarea a tot ce știusem vreodată.

Un drum întunecos, o curbă montană și toată viața mea se schimbase într-o clipă în timp ce dormeam. Fusesem condusă la spital, dusă într-o sală mică de așteptare. Mi se adusese mâncare de care nu m-am putut atinge, suc care a scos acid în gâtul meu până mi s-a făcut greață. Stătusem acolo, crezând doar pe jumătate, încercând cu disperare să-mi amintesc ultima interacțiune pe care o avusesem cu părinții mei:

Tata strigând de pe hol: *A mai rămas pizza în frigider,* mama intrând în camera mea, încălțată cu un pantof, cu celălalt în mână: *Nu sta trează până*

târziu. Îi făcusem semn cu degetele mari în sus fără să-mi iau telefonul de la ureche. Era Faith la capătul firului, și mama, observând, a spus în șoaptă: *Pa. A* fost ultimul lucru pe care mi l-am putut aminti despre ei doi. Se duceau la o galerie aflată la câteva orașe distanță, luând-o și pe bunica mea.

Adormisem uitându-mă la televizor. Nici măcar nu remarcasem că era ceva în neregulă.

O polițistă mi-a pus mâna pe umăr în timp ce stăteam la spital, uitându-mă la cola acidulată – *Mai e vreo persoană pe care o putem suna?*

Încercaseră prima dată la familia Harlow, dar doamna Sylva fusese cea care venise să mă ia. Stătusem într-o cameră liberă la pensiune până când bunica fusese externată în noaptea următoare. Nu avea nicio zgârietură, dar gâtul îi era susținut de un guler din cauza impactului cu copacul, fața mașinii fiind zdrobită ca un acordeon. La început, au crezut că murise. Asta a spus primul polițist ajuns la fața locului. Scria în raport, cum nimerise el acolo, angajat de curând, zguduit de grozăvia aceea – propria sa trezire la realitate, se părea.

L-am citit o singură dată. O dată era mai mult decât de ajuns.

Poliția a spus că tata nici măcar nu a apăsat pe frână până când nu a ieșit de pe carosabil, probabil ațipise, cum făcuse bunica pe bancheta din spate. Mă gândeam deseori la asta noaptea, cum dormeam toți când s-a întâmplat. Cum poți să te rostogolești prin întuneric doar din inerție, fără un gând lucid, fără să te vadă cineva plecând,

Patru ani mai târziu, fusesem adusă la secție după cearta cu Faith. Deja nu mai aveau pe cine să sune în afară de vecina mea, Evelyn.

— Avery? Detectivul Collins aștepta la intrarea în hol în spatele meu. A dat din cap în timp ce mă ridicam. Mă bucur să te revăd! Vino în spate.

M-a condus într-un birou mic, la capătul coridorului, și s-a așezat în spatele biroului, făcându-mi semn să iau scaunul din partea opusă. Biroul lui era sărăcăcios, neavând nimic pe suprafață, cu ferestre de sticlă spre holul din spatele meu. Nu aveam unde să mă uit decât la el.

— Este vorba despre ceremonie? m-a întrebat, lăsându-se pe spate în scaun până când arcurile au scârțâit, împotrivindu-se.

Am înghițit în sec.

— Da și nu. Mi-am încleștat mâinile, ca să nu tremure. Voiam să te întreb despre biletul lui Sadie.

El a încetat să se mai legene pe scaun.

— Biletul pe care l-a lăsat, am explicat.

— Îmi amintesc.

Nu a mai spus nimic, așteptând ca eu să continui.

— Ce scria acolo? am întrebat.

După o pauză, s-a îndreptat pe scaun și s-a tras mai aproape de birou.

— Mă tem că asta e treaba familiei, Avery. Ar fi mai bine să întrebi pe unul dintre ei.

De parcă știa că încercasem deja să aflu și nu reușisem.

M-am uitat la pereți, la birou, oriunde în afară de fața lui.

— M-am tot gândit iar la noaptea aia. E toată lumea convinsă că era biletul ei? Adică, cu desăvârșire, absolut sigură?

Camera era atât de tăcută, încât îmi auzeam respirația, ticăitul slab al ceasului său de mână. În cele din urmă, a tras aer în piept.

— E al ei, Avery. L-am comparat.

Am dat din mână între noi.

— Cu un jurnal, am auzit. Dar, domnule detectiv, ea nu avea niciun jurnal.

Ochii lui erau concentrați asupra mea – verzi, deși nu mai remarcasem până atunci. Expresia lui nu era aspră, ci ceva care se apropia de compasiune.

— Poate nu o cunoșteai atât de bine pe cât credeai.

— Sau, am spus eu, cu glas mai tare decât mă așteptam, poate că biletul a fost altceva. Luciana Suarez stătea și ea în casă. Sau ar fi putut fi firma de curățenie. Altcineva l-ar fi putut lăsa.

I-ar fi putut asocia scrisul de mână în grabă pentru că asta voiseră. Să facă piesele să se potrivească în loc să fie invers.

Fusesem luată prea mult prin surprindere de veste anul trecut ca să mai pun întrebări. Trecusem cu vederea faptul că înțelesesem atât de greșit lucrurile. Că exista ceva important ce eu nu reușisem nici de data asta să anticipez.

El a împreunat încet mâinile pe birou, împletind degetele. Avea unghiile tăiate din carne.

— Ascultă. Nu e doar faptul că scrisul s-a potrivit. A clătinat din cap. E mai mult ca un jurnal – mecanismele interne ale minții ei. Și e foarte, foarte sumbru.

— Nu, am spus. Nu vorbea serios.

Același lucru pe care i-l spusesem lui Parker. Dar nu era ăsta adevărul? Felul în care îmi enumerase pericolele în ziua în care ne-am cunoscut, de parcă le putea vedea, aproape de suprafață, mereu gata să ne mistuie. Lejeritatea morții; ceva cu care flirta. Să *nu pățești ceva,* spusese ea când eu stăteam prea aproape de margine pe întuneric. De parcă, chiar și atunci, își imaginase asta.

El a dat cu tristețe din cap.

— Avery, nu ești singura căreia i-a scăpat ceva, bine? Nimeni nu a prevăzut asta. Uneori poți să vezi semnele doar în retrospectivă.

Simțeam un nod în gât. El s-a întins peste masă, iar mâna lui groasă a rămas aproape de a mea înainte de a și-o retrage.

— A trecut un an. Înțeleg asta. Cum se întorc lucrurile. Dar am mai discutat despre asta. Cazul e închis, i-am dat lui Parker astăzi bunurile ei personale.

Probabil asta căuta Parker în mașină când l-am surprins în garaj – lucrurile de la secția de poliție.

— Totul se potrivește. Scrie articolul, vino să-i omagiem viața la ceremonie și mergi mai departe.

— Nu se potrivește totul, am spus. Trebuia să ne întâlnim cu ea acolo. S-a întâmplat ceva.

Am băgat mâna în geantă și am pus telefonul în fața lui.

Nu l-a atins, doar s-a uitat la el. O piesă pe care nu o anticipase.

— Ce-i ăsta?

— Telefonul lui Sadie. L-am găsit azi în casa închiriată. Blue Robin, unde eram toți în noaptea în care a murit.

Nu-și lua ochii de la telefon.

— *Tocmai* l-ai găsit.

— Da.

— Un an mai târziu.

Sceptic, cu privirea suspicioasă, de parcă îi jucam o festă. Cât de repede i s-a schimbat atitudinea. Sau poate eu mă schimbam în fața lui.

— Era pe fundul unui cufăr din dormitorul matrimonial. L-am găsit când scoteam păturile ca să aerisesc. Nu știu de cât timp e acolo, dar nu l-a pierdut când a murit.

Am înghițit în sec, vrând ca el să facă pasul: că, dacă se înșelau în privința asta, se puteau înșela în privința multor alte lucruri.

El a clătinat din cap, fără să atingă telefonul.

Odată, în urmă cu câteva veri, Sadie încercase să fie arestată. Cel puțin, așa mi se păruse atunci. O dusesem la docuri în seara aceea, vrând să-i arăt ceva. O lume la care ea nu avea acces niciodată, un mod de a dovedi de ce eram în stare. Știam cum să intru în biroul de la docuri pentru că îl mai văzusem pe Connor cum procedase – ridicând clanța, împingând ușa într-un unghi potrivit în același timp –, și pe urmă luam cheia tatălui său de la biroul din spate, dezlegând barca și împingând-o pe apă înainte de a porni motorul.

Dar cineva trebuie să ne fi văzut furișându-ne înăuntru. Ajunseserăm până la camera din față când o lanternă a luminat prin fereastră, iar eu am fugit în direcția opusă, către ușa din spate rareori folosită. Sadie înghețase, uitându-se la lumină prin geam. Am tras-o de braț, dar polițistul era deja înăuntru – îl cunoșteam, deși nu după nume. Nu conta, pentru că el îl știa pe al meu.

Ne-a condus afară, înapoi la mașina lui. Nu mi-a pus întrebarea pe care mă obișnuisem să o aud, despre cine să fie sunat; probabil știa deja răspunsul.

— Cum te cheamă? a întrebat-o pe Sadie, dar nu a răspuns.

Avea ochii mari și a strâns din buze, scuturând capul. Bărbatul i-a cerut poșeta, pe care o avea agățată pe umăr. El i-a scos portofelul, a îndreptat lanterna spre permisul de conducere.

— Sadie… a spus, și pe urmă s-a oprit.

Și-a dres glasul. A strecurat permisul în portofel, dându-i poșeta înapoi.

— Ascultați, fetelor. Acesta e un avertisment. E încălcarea unei proprietăți și data viitoare când vă prindem o să fiți trecute prin sistem, arestate, e clar?

— Da, domnule, am răspuns, ușurarea fiind ca acea primă gură de alcool, încălzindu-mi sângele.

S-a întors la mașină și Sadie a rămas acolo, în mijlocul parcării, uitându-se cum pleacă.

— Ce trebuie să facă o fată ca să fie arestată pe aici? a întrebat ea.

— Schimbă-ți numele, i-am răspuns.

Numele ei avea greutate. Dar ea nu se folosea de el. Nu era nevoită.

Mi-a dat prin gând că, atâta vreme cât eram cu ea, aș putea avea parte de aceeași protecție.

Numele ei încă purta acea greutate, cu telefonul pe biroul detectivului, pe care el tot nu voia să-l atingă. Moartă sau nu, erau lucruri cu care trebuia să ai grijă pe aici. A pus mâna pe telefonul de la birou, dar a ezitat la început.

— Îmi pare rău! Mi-aș dori să nu fie așa, a spus în sfârșit detectivul Collins înainte de a-mi face semn să ies din cameră.

— Ce? În ce fel?

El a clătinat din cap.

— Biletul ei. Asta spunea.

CAPITOLUL 10

Îmi pare rău! Mi-aș dori să nu fie așa.

Am apăsat pe frâne în mijlocul Harbour Drive exact în momentul în care o femeie pășea pe trecerea de pietoni fără să se asigure. Stătea în fața mașinii, uitându-se la mine prin parbriz. Mâinile mele tremurau pe volan. Ne despărțeau doar câțiva centimetri.

În oglinda retrovizoare, încă vedeam secția de poliție cocoțată pe vârful dealului. Femeia din fața mea a ridicat mâna ca o barieră între ea și mașina mea și a mimat *Ai grijă!* înainte de a trece mai departe. De parcă eu nu remarcasem cât de aproape fusesem. De parcă ea încă nu înțelesese cât de aproape fusese *ea.*

Atunci am văzut-o pe Sadie, stând pe marginea stâncilor. Rochia albastră flutura în spatele ei în bătaia vântului, cu o bretea căzută pe umăr, cu rimelul întins sub ochi, cu mâinile tremurând. Am văzut-o întorcându-se și uitându-se la mine de data asta, cu ochii mari…

Oprește-te!

Trebuia să sun pe cineva.

Nu pe detectiv, care tocmai se holbase cu atâta neîncredere la telefonul ei. Nu pe Parker, care nu-mi spusese că tocmai luase lucrurile personale ale lui Sadie de la poliție. Nici pe Connor, care prin tăcerea lui ne tăinuise tuturor lucruri…

Mi-a sunat telefonul exact în timp ce mă gândeam la toate astea. Alt număr care nu era în agenda mea. Mă întrebam dacă era deja detectivul Collins, care-mi spunea să mă întorc. Că descoperiseră altceva în telefonul ei sau aveau nevoie de ajutorul meu să le spun ce însemna ceva. Am pus telefonul pe difuzor.

— Alo, Avery?

Era o fată. O femeie. Ceva între cele două.

— Da, cu cine vorbesc?

— Erica Hopkins. De la prânz.

— Ah, da. Bună.

Și-a dres glasul.

— Justine voia să iau legătura cu tine. Avem nevoie de articolul tău mâine – până după-amiază, cel târziu.

Ieri părea acum o veșnicie.

— Pot să-l trimit prin e-mail în seara asta, dar probabil fotografia va fi un exemplar fizic. Nu am acces la un scaner.

Nu voiam să-i contactez pe Grant sau pe Bianca să le cer o poză cu rezoluție mare a fiicei lor decedate, deși ar fi fost una de-a lor, ceva ce împodobise cândva pereții din casa Breakers. În realitate, nu-mi imaginam ceva mai potrivit de atât.

— Avem o întâlnire la locul ceremoniei cu Parker Loman mâine în jur de unsprezece. Chiar la intrarea pe plaja Breaker. Vrei să ne întâlnim acolo pentru fotografie?

Undeva în casa aceea erau lucrurile personale ale lui Sadie Loman, abia înapoiate lui Parker de polițiști. Parker spusese că avea să lucreze de acasă azi, iar eu vedeam luminile din biroul de la etaj de pe aleea lor.

A doua zi, pe la unsprezece, el avea să fie plecat. Casa avea să fie goală.

— Ce-ar fi să treci pe la mine după aceea, am spus eu, îndreptând mașina spre cealaltă parte a garajului. Ne întâlnim la casa lor de oaspeți. Doar trimite-mi un mesaj să știu când ești pe drum.

În casa lor era jurnalul acela, dat înapoi lui Parker. Lucrul pe care îl folosiseră ca să afle presupusele ultimele cuvinte ale lui Sadie Loman. Lucrul pe care se baza cazul lor.

Și eu trebuia să-l văd.

Ceva se strecurase înăuntru, întunecat și sinuos. De parcă tocmai pusese ceva în mișcare și acum nu mai aveam puterea să-l opresc.

***

Înapoi în dormitorul din casa de oaspeți, am deschis singura cutie care nu fusese niciodată despachetată – marcată cu *P* de la *Păstrat,* cu scrisul lui Sadie. Restul le desfăcusem treptat, în timp, puținele mele lucruri care meritaseră să fie aduse. Dar aceasta era cutia în care se aflau lucrurile părinților mei, ale bunicii.

Deși casa în sine nu-mi aparținea, știam că nimeni nu ar îndrăzni să atingă cutia asta. De câte ori umblase Sadie în dulapul meu, niciodată nu pusese mâna pe asta.

Am luat albumul de nuntă al părinților mei, scrisorile bunicii mele, punându-le cu grijă deoparte. Până când am scos cutia mică de pantofi de dedesubt.

Înăuntru erau fotografii cu Sadie care fuseseră cândva împrăștiate acasă la familia Loman. Înlocuite în fiecare an cu alt set de poze. Dar Bianca le adăugase fără să scoată pozele vechi, tencuindu-le una peste alta în ramele lor, ca să rămână ca una. Ca straturile de vopsea, devenind tot mai groase, până când eu scosesem pozele mai vechi ca să le păstrez.

Suprafețele erau puțin deteriorate, lipite de versiunile mai noi, colțurile îndoite și decolorate de la rame. Unde fuseseră cândva portrete din copilărie erau poze de la absolvire. Unde fuseseră poze de la absolvire erau imagini din vacanță – Sadie la Turnul Eiffel, Sadie în costum roșu de iarnă cu munții în spate, Sadie stând lângă Parker într-un loc tropical, cu oceanul în spatele lor.

Acum sortam aceste poze uitate, încercând să găsesc poza potrivită pentru articol. Doamne, ea ar fi detestat asta! În fiecare poză, părea ori prea tânără, ori prea fericită. Prea detașată de scopul articolului. Ei și-ar dori ceva care să fie pe placul tuturor, apropiat și rezervat deopotrivă. Ea trebuia să pară și abordabilă, și intangibilă.

În cele din urmă, m-am oprit la poza ei de la absolvire. Ținea diploma într-o mână, dar capul îi era lăsat puțin pe spate, de parcă dădea să râdă. Exact cum fusese Sadie. Și era cât se poate de tragic.

Această poză surprindea începutul a ceva. Începutul unui râset, al vieții ei. Ceva ce acum simțeam că îi fusese luat.

Apoi am pus restul fotografiilor înapoi în cutie, ascunse în dulap, unde aveau să rămână alături de toți ceilalți oameni pe care îi pierdusem.

***

Sadie Janette Loman va fi comemorată la ceremonia din Littleport.

Băteam cu degetele pe marginea tastaturii, așteptând să vină cuvintele. Mă uitam la poza ei în roba de absolvire, cu cerul albastru pe fundal deasupra domului clădirii.

Poate că Sadie Loman petrecuse nouă luni pe an în Connecticut, dar Littleport fusese locul ei preferat din lume.

Îmi spusese asta prima dată când ne-am cunoscut. Și acum era pe punctul de a deveni o parte a istoriei lui.

Pentru un oraș mic, aveam un trecut lung care trăia în memoria noastră colectivă. Era un loc plin de fantome, din legende vechi și povești de

adormit copiii deopotrivă. Pescarii pierduți pe mare, primul paznic de far – strigătele lor în noapte răsunau în urletul vântului. Băncile în amintirea cuiva, în cinstea cuiva; cutiile mutate dintr-o casă în alta. Aici îi purtam cu noi pe cei pierduți.

Era un loc al celor care-și asumau riscuri, un loc care-i favoriza pe cei îndrăzneți.

Încercam să găsesc un loc pentru Sadie în istoria asta. Ceva din care să facă parte.

Era îndrăzneață, sigur că era. Dar nu asta voiau oamenii să audă. Voiau să audă că iubea oceanul, familia ei, locul acesta.

Ce aș spune eu dacă aș rosti adevărul:

Sadie ar detesta totul în legătură cu asta. De la clopot, la citat și la omagiu. Ar sta pe stânci, uitându-se în jos spre plaja unde noi am fi adunați, ar ține un pahar în mână și ar râde. Littleport era indiferent și nu avea remușcări, la fel și ea. Era un produs al acestui loc, la fel ca noi.

Poate ar cere să fie iertată. Ar putea compensa pentru o greșeală percepută cu o contra-manevră exagerată. Poate că ar ști, în adâncul sufletului, când mersese prea departe.

Dar Sadie Loman nu și-ar cere scuze niciodată. Nici pentru cine era, nici pentru ce făcuse.

Îmi pare rău; Mi-aș dori să nu fie așa.

Două propoziții simple. Biletul găsit de ei. Mototolit și aruncat la gunoi.

Care erau șansele ca totul să fie o greșeală? Ca poliția și familia ei să fi văzut un lucru și să fi crezut altceva?

Care erau șansele ca Sadie să fi ales tocmai acele cuvinte, cele pe care eu le folosisem în vara aceea – cele pe care le scrisesem chiar eu, le împăturisem în jumătate și le lăsasem pe birou pentru ea?

VARA
2017

Petrecerea perechilor
9:30 p.m.

Totul s-a întâmplat deodată. Lumina, sunetul, starea.

Se oprise curentul. Muzica, luminile din casă, strălucirea albastră de sub apa din piscină. Totul era în beznă.

Înăuntru, erau prea multe trupuri înghesuite la un loc. Urechile mele încă vibrau de la muzică. Cineva m-a călcat pe picior. Am auzit sunetul sticlei sparte și am sperat să nu fie fereastra. Totul s-a transformat în sunet și miros. Șoapte joase, râsete neliniștite, transpirație și mirosul din părul cuiva când a trecut pe lângă mine și apoi parfumul altcuiva.

Am simțit o mână pe umăr, o răsuflare pe gât. Am încremenit, dezorientată. Și pe urmă am auzit un țipăt. Totul s-a oprit – șoaptele, râsul, oamenii care se atingeau unii de alții. Lumina de la un telefon pornit în cealaltă parte a camerei și apoi încă unul, până când am scos mobilul meu din buzunarul de la spate și am făcut la fel.

— E în regulă! a strigat cineva de afară.

Toți s-au îndreptat spre spatele casei.

Mi-am făcut drum prin mulțime, obișnuindu-mi ochii cu întunericul. Afară, norii acopereau stelele și lumina lunii. Numai raza farului străpungea cerut de deasupra, înghițită de nori.

Era Parker, bineînțeles, care o ținea, înconjurat de un semicerc de privitori. La început, n-am văzut decât silueta întunecată încovrigată în brațele lui Parker. O freca pe spate în timp ce ea scuipa apa afară.

— OK, ești în regulă, îi spunea el, iar ea s-a întors cu fața în sus.

Ellie Arnold.

Sadie o cunoștea dintotdeauna și o găsea plictisitoare. Spunea că ar face orice ca să atragă atenția, așa că primul meu gând nu a fost nici generos, nici înțelegător.

Dar când m-am lăsat jos, lângă ea, era atât de speriată, părea atât de mâhnită, încât mi-am dat seama că nu o făcuse intenționat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Era udă leoarcă, hainele i se lipeau de piele, tremura.

— Nu a văzut, a răspuns Parker în locul ei. Nu știa unde e.

— Cineva m-a *împins,* a spus Ellie, cu brațele încrucișate. Când s-au stins luminile în piscină.

Tușea și scâncea pe jumătate. Părul lung i se lipea de față și de gât.

— În regulă. Ești bine.

Am repetat cuvintele lui Parker și am zâmbit în sinea mea, bucurându-mă că era întuneric.

Piscina avea 1,2 m adâncime dintr-un capăt în altul – nu fusese cu adevărat în pericol, în ciuda înfățișării ei de acum. Nu trebuia decât să se sprijine pe picioare.

Eram mai îngrijorată de țipătul ei care răsunase în noapte.

Una dintre prietenele lui Ellie a reușit în sfârșit să iasă din mulțime.

— Oh, Doamne! a exclamat ea cu mâna la gură și s-a întins după mâna lui Ellie.

— Du-o înăuntru, a zis Parker, ajutând-o să se ridice.

Ellie s-a clătinat puțin, apoi s-a sprijinit de prietena ei în timp ce lumea se dădea la o parte din calea lor.

— Sunt destule prosoape în băi, sub chiuvete, am spus eu. Probabil e și un halat pe acolo.

Parker s-a uitat înapoi spre casă. O strălucire arămie a sclipit în fereastră – bricheta cuiva, iar flacăra s-a apropiat de o lumânare.

— Mă duc să văd, am spus.

De aici, nu ne puteam da seama dacă se oprise curentul în tot orașul sau doar pe strada noastră. Dacă era doar la noi, trebuia să dau un telefon și petrecerea se termina. Era mai bine dacă se oprise curentul în tot orașul. Cel mai bine era dacă pana de curent era doar în casă din cauza boxelor și a luminilor aprinse toate deodată – rețeaua supraîncărcată.

În casă, cineva găsise restul lumânărilor și le aliniase pe pervazuri, punând tija de pe poliță în mijlocul insulei din bucătărie. Tipul cu bricheta a terminat turul parterului și acum totul era scufundat în lumină difuză. Fețele erau încă în umbră, dar vedeam cum să ajung la panoul electric.

Ușa de la dormitorul matrimonial din capătul holului era întredeschisă – cel puțin agitația reușise să scoată oamenii afară.

Panoul electric era în dulapul de pe hol și am folosit telefonul ca să luminez. Am oftat ușurată – era ceva ce puteam rezolva. Toate siguranțele erau sărite, în poziția de oprit. Le-am întors, uitându-mă cum se aprindeau

luminile din nou în timp ce oamenii priveau prin cameră, dezorientați o clipă de locul în care se aflau.

La ultima siguranță, muzica din boxe a izbucnit pe neașteptate și mi-a sărit inima în piept.

— Roagă pe cineva să dea mai încet, am spus eu tipului de lângă mine. Același care îl acuzase pe Greg Randolph că avusese o aventură cu Carys Fontaine. Și mai stinge din luminile alea.

— Da, doamnă, a spus el, dând onorul cu un gest stângaci.

M-am dus în dormitorul matrimonial, unde două dintre prietenele lui Ellie stăteau în jurul ei. Ellie Arnold era în mod evident și îngrozită, și speriată, și pentru prima dată m-am îndoit de impresia lui Sadie despre ea.

— Hei, am întrebat, e totul în regulă aici?

Cineva găsise prosoapele, dintre care jumătate erau îngrămădite pe podea lângă hainele ude ale lui Ellie. Era înfășurată într-un halat de pluș alb-gălbui, uscându-și părul cu un prosop asortat. Avea pete negre sub ochi unde i se scursese machiajul. Podeaua era umedă, apa făcând băltoace ici și colo, iar oglinda era aburită. Probabil făcuse un duș rapid să se încălzească.

Ellie a clătinat din cap, fără să se uite la mine.

— Ideea de glumă a vreunui imbecil. S-a aplecat spre ușa deschisă. Ei bine, *du-te dracului!* a strigat ea.

— Iisuse, am spus eu, jumătate pe înfundate, deși nu era nimeni în dormitor care s-o audă strigând.

Prietena mai înaltă s-a strâmbat, schimbând o privire cu cealaltă.

— Calmează-te, El!

— Era oprit curentul, am spus. Nimeni nu vedea. Sunt sigură că a fost un accident.

Deși știam că a încerca să te înțelegi cu o persoană încurajată de o cantitate necunoscută de alcool era o cauză pierdută.

Dar Ellie a strâns din buze. Umerii i s-au pleoștit, asprimea disipându-se.

— Vreau doar să mă duc acasă.

M-am uitat de la o față la alta, gândindu-mă dacă era cineva în camera asta destul de treaz ca s-o ducă cu mașina, înainte de a mă decide că nu.

— O să văd dacă te poate duce cineva de aici.

Fața ei era neschimbată. Se uita la perete, căzută pe gânduri, până mi-am dat seama că *acasă* însemna undeva dincolo de Littleport, unde avea să se ducă mâine.

— Haide, a spus prietena mai scundă, cu mâna pe brațul ei. O să te simți mai bine în haine uscate. Eu și Liv avem jumătate din bagaje în portbagaj. Hai să vedem dacă îți găsim ceva.

Asta i-a smuls un zâmbet vag și au ieșit toate trei din baie, deși Ellie nu purta decât un halat de baie.

Poate că Sadie avea dreptate, la urma urmei.

Am luat câțiva saci de gunoi din bucătărie, folosind unul pentru hainele ude ale lui Ellie, pe care le uitase acolo. Am pus prosoapele folosite și murdare în celălalt sac, apoi am mai scos câteva de sub chiuvetă ca să curăț apa și urmele de încălțări rămase în urmă.

— Nu face asta, Avie.

M-am întors și l-am văzut pe Parker stând în intrarea de la baie, privindu-mă.

— Lasă-le.

Avea ochii întunecați, un strat de transpirație pe față, iar părul castaniu îi cădea peste frunte. Mirosea a clor și cămașa i se lipea de piept unde fusese corpul ud al lui Ellie.

— Cineva trebuie s-o facă, am spus, așteptând ca el să plece.

În schimb, am auzit ușa închizându-se.

Mi-a luat sacul de gunoi din mână și a terminat de pus rufele murdare înăuntru. Eram prea aproape. Cu umezeala din cameră, era prea greu să respiri adânc, să gândești limpede.

— Crezi că sunt un om bun? a întrebat el, cu fața atât de aproape, încât o vedeam doar pe bucăți – ochii lui, cicatricea din sprânceană, muchia pomeților, forma gurii.

Totul la Parker era ipotetic până în astfel de momente, când apărea o crăpătură în fațadă. Dacă-mi arătai o scăpare în comportamentul lui, imediat mă îndrăgosteam. N-am dat niciodată peste un defect pe care să nu-l iubesc. Nesiguranța ascunsă, incertitudinea trecătoare. Șovăirea din spatele aroganței.

Iată cum stăteau lucrurile: la început, nu l-am vrut pe Parker. Nu în toți anii în care am știut cine era înainte să ne cunoaștem, și nu când l-am văzut prima dată în casa aia. Nu cu adevărat, până când Sadie mi-a spus că nu puteam să-l am. Știam că era un clișeu, că nu eram cu nimic diferită față de atâtea altele. Dar era ceva în asta – o atracție universală față de ceea ce nu

puteai avea. Ceva care, pentru un anumit tip de persoană, se instalează și intensifică dorința.

Dar astfel de momente făceau totul mai clar – de parcă vedeam ceva ce era ascuns de toți ceilalți. Ceva împărtășit, doar pentru mine.

I-am dat părul de pe față și el s-a întins după mâna mea.

— Îmi pare rău, am spus.

Dar el nu s-a tras la o parte. Am rămas așa, la distanță de câțiva centimetri, în camera prea umedă, cu vederea neclară.

Cineva a bătut la ușă și am tresărit. Mi-am imaginat că o să ne vadă Luce aici.

— Ocupat! am strigat eu, ridicându-mă în picioare.

Cineva a gemut pe partea cealaltă, dar era un bărbat. Totuși, a fost destul să ne șocheze atât cât să ne revenim.

Parker avea degetele înfășurate pe încheietura mea și a scos un geamăt înăbușit.

— Într-o zi, probabil o să mă însor cu Luciana Suarez și o să am copii frumoși care vor fi nemernici câteodată, dar oameni buni în cea mai mare parte a timpului.

— Da, OK, Parker.

Am pășit în spate, iar vederea mi s-a limpezit. După părerea mea nu trebuia să vorbească despre a fi un om bun în timp ce stătea prea aproape de mine în baie, iar femeia cu care spunea că se va căsători aștepta de cealaltă parte, dar asta era doar o parte din farmecul lui.

— Oh, a spus el, clătinând din cap. Am venit aici să-ți spun. Te caută un tip. A dat din cap spre ușă. Ieși tu prima. Mă ocup eu de restul.

Am deschis puțin ușa, asigurându-mă că nu aștepta nimeni dincolo, de unde un zvon putea să prindă rădăcini și să crească. Atunci când am văzut camera goală, m-am furișat afară.

Înainte să închid ușa iar, Parker a strigat după mine:

— Ai grijă, Avery!

VARA
2018

CAPITOLUL 11

Vineri dimineață, la ora unsprezece fără un sfert, mașina lui Parker era tot în garaj. Cel puțin, așa presupuneam. Nu-l văzusem scoțând-o din garaj și mă uitasem după ea de când mă trezisem. Poate că mergea pe jos, totuși, pe Landing Lane spre intrarea pe plaja Breaker. Nu l-aș fi putut vedea dacă plecase pe jos de la casa de oaspeți. Am deschis ferestrele de la living din jurul biroului meu și am încercat să ascult, ca să aud ușa închizându-se sau pașii lui pe pietriș, dispărând pe drum.

Amânasem pentru luni o întâlnire cu antreprenorul pentru una dintre casele noi. Anulasem înlocuirea ferestrei de la Blue Robin, spunându-i furnizorului că trebuia să reprogramăm. Nu răspundeam la e-mail, nu preluam apelurile telefonice. Nu voiam să-mi fie distrasă atenția și să pierd ocazia.

Până la unsprezece, încă nu-l auzisem și am început să mă întreb dacă fusese acasă toată dimineața. Dar la unsprezece și cinci minute am auzit în sfârșit ușa de la garaj deschizându-se, pornirea lentă a unui motor, roțile ieșind încet pe alee înainte de a dispărea în depărtare.

Am așteptat încă cinci minute doar ca să mă asigur că Parker plecase.

***

Încă aveam cheia de la panou. Aș fi putut să mă strecor pe oricare ușă – din față, din spate sau din lateral dar m-am gândit că ar părea cel mai puțin dubios să intru prin față. Mă gândisem deja la o scuză dacă mă vedea cineva: verificam curentul electric după ce fuseseră câteva pene, înainte de a programa o verificare.

După ce am intrat, am încuiat ușa după mine. Casa arăta cam la fel ca atunci când venise Parker. Aproape nelocuită. Un singur om putea să lase puține urme aici. Casa era însăși definiția unei suprafețe mari, cu zone vaste de spațiu deschis. Locuri în care să stai și să privești apa.

M-am gândit că aș putea să găsesc cu ușurință aici o cutie cu lucrurile lui Sadie.

La o primă privire, părea că Parker nu le lăsase în niciuna dintre camerele de zi de la parter. Cana lui de cafea era pe tejghea, un cofraj gol de ouă

alături.

Un teanc de corespondență aranjată pe colțul insulei, în cea mai mare parte adresată Fundației Caritabile a Familiei Loman. Probabil că Parker le luase mai devreme – corespondența lor de aici era păstrată mereu la oficiul poștal până se întorceau. Plicurile fuseseră tăiate, chitanțele și biletele de mulțumire pentru *sprijinul vostru permanent* împărțite pe categorii. Fiecare de la organizații locale – fondul pentru construirea departamentului de poliție, proiectul de reabilitare a centrului orașului, inițiativa de conservare a naturii. Toată generozitatea lor redusă la un teanc steril de hârtie.

Singura întinare a perfecțiunii erau pernuțele de pe canapea, unde Parker stătuse când fuseserăm aici împreună în prima noapte.

M-am dus la etaj, urcând pe scara curbată și lată. La capătul din dreapta al holului era dormitorul lui Parker, pe care l-am verificat primul. Toate dormitoarele de sus erau cu vedere spre ocean, cu ușile de sus până jos care dădeau în balcoane separate.

Camera lui Parker părea la fel ca întotdeauna – patul nefăcut, bagajul gol în dulap, sertarele pe jumătate închise. Nu era nicio cutie în dulap. Doar câteva perechi de încălțări și umerașe care se legănau ușor, tulburate de prezența mea. La fel sub pat și pe suprafețele de la comodă. Am deschis câteva sertare să verific, dar am găsit doar hainele de vară pe care le adusese cu el.

Camera alăturată era dormitorul matrimonial și părea nefolosită, cum era de așteptat. Totuși, am verificat în treacăt, căutând orice lucru nelalocul lui. Dar era imaculată, cu o zonă separată de relaxare, un scaun albastru-deschis lângă teancul de cărți care păreau alese mai mult de design decât din dorința de a fi citite, toate în nuanțe de fildeș și de albastru.

Camera lui Sadie era la capătul opus al holului de la etaj. Ușa era deschisă, ceea ce m-a făcut să cred că fusese cineva acolo de curând. Dar nimic nu părea deranjat. Știam că poliția trecuse pe acolo și mă întrebam ce altceva mai luaseră. Era greu să-ți dai seama ce putea să lipsească dacă nu știai ce anume căutai.

Cuvertura era netedă și neatinsă, colțul tăbliei din lemn de fag unde își agăța poșeta de obicei, acum gol.

Bănuisem că familia îi dusese lucrurile personale și hainele înapoi în Connecticut. Dar părul mi s-a ridicat pe ceafă. Rămăsese destul din Sadie ca să-i simt încă prezența. Să mă uit peste umăr și să-mi imaginez că mă găsea

aici. Furișându-se lângă mine, cu pași ușori, acoperindu-mi ochii cu mâna – *ghici cine?* Cu inima în gât, deși ea deja râdea.

M-am întors și mi s-a părut că aerul se mișcă. Era înfățișarea locului. Acustica. Un design care sublinia liniile drepte, dar care îți și dezvăluia prezența.

Prima dată când dormisem aici, mă trezisem din cauza sunetului unei uși închizându-se undeva pe hol. Sadie dormea lângă mine, cu un braț pe capul meu – complet nemișcată. Dar mi se păruse că văd o rază de lumină prin ușile de sticlă de la balcon. Coborâsem din pat și simțisem cum o scândură din podea îmi trosnise sub picioare.

Stătusem în fața ferestrelor, atât de aproape, cu nasul aproape lipit de ele, uitându-mă afară. Scrutând întunericul dincolo de imaginea reflectată în geam, chinuindu-mă să văd ceva concret. Atunci zărisem umbra palidă peste umărul meu, în secunda dinainte de a o simți.

La ce te uiți? Sadie apăruse în spatele meu, oglindindu-mi poziția.

Nu știu. Mi s-a părut că văd ceva.

Imposibil, spusese ea clătinând din cap.

Înțelesesem la ce se referise când mă dădusem la o parte. Singurul lucru pe care ai fi putut să-l vezi în ferestre noaptea erai tu însuți.

Acum, când mă uitam pe aceleași ferestre, am simțit umbra ei acolo, privind.

În baie încă erau diferite produse, șampoane, balsamuri. O perie de păr. Un tub de pastă de dinți. O varietate de sticluțe, mai mult ca decorațiuni decât din rațiuni practice.

Biroul ei fusese reamenajat în ultimii doi ani, ascuns într-un alcov care fusese o zonă de relaxare. Începuse să lucreze de acasă permanent în vara trecută, iar biroul ei era mai elegant acum, cu laptop și imprimantă. Era locul în care lăsasem cândva biletul acela, împreună cu o cutie cu ciocolată de casă pe care o prefera, pentru care mersesem cu mașina o oră mai jos pe coastă ca s-o cumpăr. O scuză și o ofertă de pace.

La începutul ultimei veri, Sadie fusese șefa mea, practic. Persoana căreia îi dădusem raportul, cel puțin. Înainte ca Grant să decidă că mă puteam descurca de una singură cu logistica proprietăților din Littleport și ei i se dăduse altă sarcină.

Acum, suprafața biroului era complet goală. Nimic nu părea nelalocul lui.

Ultima cameră pe care m-am gândit s-o verific era biroul lui Grant – acum al lui Parker. Era singura cameră de la etaj orientată spre fața casei, în afară de spălătorie și baie. Aici, ferestrele erau acoperite de jaluzele, ca să nu bată lumina în ecranul calculatorului, care acum era pe birou și o lumină roșie clipea.

Îl vedeam pe Parker preluând încet controlul, totul fiind doar un pic diferit față de cum îmi aminteam. *Un ticălos junior*, îl numise Sadie. Biroul era la fel, așezat pe un covor roșu ornamental, însă configurația suprafeței era diferită. Un carnet galben lângă laptop, un singur pix, o listă scrisă dezordonat, cu jumătate din cele înșiruite tăiate cu o linie. Grant avea obiceiul de a ține totul în sertare când ieșea, un devotament meticulos pentru păstrarea biroului curat, la propriu și la figurat, de câte ori pleca.

Geanta de piele a lui Parker era sub birou. M-am uitat înăuntru, dar n-am văzut decât niște dosare la care probabil lucra. Ecranul laptopului era negru, dar era limpede că Parker plecase în grabă, poate pierduse noțiunea timpului. Am deschis cu grijă sertarele din lateral, dar erau mai mult goale, cu excepția lucrurilor care trebuie să fi fost lăsate din ultima vară: un teanc de carnete noi și un suport cu pixuri.

Sertarul de jos din dreapta era încuiat, dar părea să fie genul în care se păstrau dosare – nu un loc în care mă așteptam să fie ascunse lucrurile lui Sadie. Totuși, am deschis sertarul de sus ca să caut o cheie și am găsit una ascunsă într-un teanc de USB-uri, toate cu logoul Loman Properties, pe care le ofereau cadou în loc de brelocuri. Lucruri cu șanse mai mari de a fi folosite și apreciate.

Dar cheia asta era prea mare pentru încuietoarea de la birou. Prea mică pentru o cheie de la casă.

M-am așezat pe scaunul lui, uitându-mă prin cameră. Dulapul era lângă fereastră, ascuns într-un colț. Nu mă uitasem niciodată de aproape, nu avusesem ocazia să stau în camera asta – dar mânerul acela de la ușă era singurul din casă care nu avea același aspect învechit și elegant. Era o gaură de cheie în plăcuța de metal, chiar sub mâner. Singurul loc din casă care avea parte de intimitate, din câte se părea.

Cheia se potrivea perfect și broasca s-a deschis.

Înăuntru, mă așteptam să văd cutia cu lucrurile lui Sadie. Secrete care trebuiau păstrate. Detalii care trebuiau ascunse. Dar rafturile erau pline cu dosare legate, fiecare etichetat cu litere masive – un dosar pentru fiecare

dintre proprietățile de închiriat, pline cu schițe și contracte; altul marcat cu *Chitanțe organizații de caritate,* unde scrisorile de la parter aveau să fie îndosariate inevitabil; altul marcat cu *Medical.* Nimic care să-i aparțină lui Sadie. Doar documente obișnuite de păstrat, ținute într-un loc ferit vederii. Nimic secret.

Erau șanse ca lucrurile lui Sadie din cutie să fie tot în portbagajul mașinii lui Parker. Îl surprinsesem acolo și el le lăsase ascunse, încuiate în siguranță în spatele ușii de la garaj.

Tocmai pusesem dosarele la loc când am auzit zgomotul cauciucurilor pe pietriș. M-am întors brusc și am surprins strălucirea soarelui pe metal reflectată între spațiile de la jaluzele. Am pășit mai aproape. Era o mașină neagră care venea pe alee, urmată de altă mașină, dar s-a oprit înainte de a ajunge la garaj. Cineva a coborât de pe locul șoferului. Păr castaniu care îi cădea pe umeri, un pulover bej subțire. Ochelari roșii. Erica.

La naiba! A ridicat mâna la ochi, întorcându-se spre casă, iar eu am sărit într-o parte, sperând ca ea să nu vadă umbra mea acolo. Trebuia să-mi trimită mesaj înainte, ca să fiu pregătită.

Am încuiat ușa de la dulap și am pus cheia în sertarul de sus al biroului, aranjând USB-urile și sperând să pară cât mai firesc. Am aruncat o privire rapidă prin cameră, asigurându-mă că lăsasem totul așa cum găsisem. Am îndreptat scaunul, asigurându-mă că geanta de sub birou era închisă. Pe urmă am fugit la parter și mi-am ținut respirația ca să îi ascult. Vocea lui Parker se auzea de undeva din față, o frântură de conversație pe care n-am putut s-o descifrez.

Dacă mă furișam pe ușa care dădea spre grădina interioară din spatele casei, riscam să mă prindă încercând să ies pe poarta neagră de fier. Am optat pentru ușa laterală, chiar în dreptul bucătăriei, prin vestibul.

Am închis ușa încet când am ieșit, apoi am strecurat cheia în broască fără zgomot, având grijă să fie casa încuiată. Am auzit vocea Ericăi ridicându-se și coborând, râsul lui Parker în loc de răspuns. Dar eram ascunsă de tomberon și de gardul cu zăbrele. Am așteptat până am auzit iar râsul, pe urmă am traversat distanța până la garaj, mergând pe lângă copaci și sperând să nu mă vadă nimeni.

Zece secunde să-mi trag sufletul, apoi am ieșit de pe cealaltă parte a garajului, dând din mână pe deasupra capului.

— Bună! Erica? Mi s-a părut că te aud.

S-au întors amândoi să se uite la mine, fețele lor netrădând nimic. Erica a zâmbit prima.
— Îmi pare rău, tocmai urma să-ți trimit mesaj.
— Nicio grijă, am răspuns. Ești gata? Intră.

***

Erica stătea în mijlocul livingului, fără să facă vreun efort să ascundă faptul că admira locul.
Inima încă îmi bătea și am deschis frigiderul ca să-mi răcoresc fața.
— Vrei ceva de băut? am întrebat-o.
— Nu, mersi. S-a uitat ostentativ la ceas în timp ce eu scoteam o băutură. Trebuie să mă întorc la birou în curând.
Am luat poza lui Sadie de pe birou, dându-i-o fără să mă uit.
— Merge?
Erica s-a uitat la poza din mâna ei, fără să clipească, atât de aproape, încât am văzut culorile din poză reflectate în ochelarii săi. Speram să fie cumplită.
— Da, e bună.
A pus-o în poșetă, pe urmă s-a aplecat peste biroul meu, uitându-se pe fereastră.
— E frumos aici, trebuie să recunosc, a spus, de parcă relua o conversație pe care o ratasem.
— Este. Acum locuiești permanent în Littleport?
A dat din cap aprobator, încă privind pe fereastră.
— M-am mutat în mai după ce mi-am luat diploma. Stau cu mătușa mea până mă pun pe picioare. Ea mi-a găsit slujba asta între timp.
— Ar trebui să vezi priveliștea din casa mare, i-am spus.
— Am văzut-o, a zis, pe urmă s-a întors cu fața la mine, cu mâinile în șolduri. Chiar nu-ți amintești, nu?
Am clătinat din cap, cu ochii mari, încercând cu disperare să-i găsesc fața într-o amintire cu familia Loman.
— Nu, cred că nu ai cum să-ți amintești. Am lucrat la petrecerea aia cu tine aici. Chiar după ce ai terminat liceul?
— Oh.
Am dus mâna la gură. Îmi aminteam. Nu de ea, neapărat, ci de Evelyn care ne dăduse fiecăreia ceva de făcut. *Erica, în curtea interioară. Avery, la*

bucătărie. Dar acele momente fuseseră eclipsate de părțile care străluciseră atât de puternic: sângele, baia, Sadie.

— Scuze. A fost cu mult timp în urmă.

— E în regulă, mătușa mea mi-a spus ce s-a întâmplat atunci. M-a avertizat să păstrez distanța, nu te supăra. Erica și-a dres glasul, întorcând privirea într-o parte. Dar se pare că o duci destul de bine aici.

Am dat din cap. Ce puteai să spui când te confruntai cu un trecut stânjenitor? Voiam să ignor totul, să-i spun că fusese cu mult timp în urmă, că abia dacă-mi mai aminteam eu. Că mătușa ei fusese mult prea protectoare, exagerând situația.

În schimb, am intrat în joc, cum învățasem de la Sadie, pentru că, așa cum îmi spunea ea, nu avea rost să mă ascund de mine însămi. Mai ales, nu aici.

— A fost o perioadă grea, am spus.

Ea a clipit o dată, pe urmă a dat din cap.

— Ei bine, am crescut toți, cred.

— Mătușa ta a fost bună cu mine când nu meritam. Cred că majoritatea oamenilor nu m-ar fi angajat pentru o treabă ca asta, să fiu în preajma lor.

Ea a zâmbit puțin, de parcă era o glumă pe care și-o amintea.

— Nu-i atribui toate meritele. Ar fi făcut orice îi cerea familia Loman. Probabil încă ar face.

Am clătinat din cap, neînțelegând.

Erica a arătat cu degetul spre casa mare.

— Sadie Loman, prietena ta, nu? A sunat înainte de petrecere, te-a cerut după nume. Credeam că știi.

— Nu.

Nu era așa. Versiunea ei era greșită.

— Am cunoscut-o în ziua aceea. La petrecere.

Erica a înclinat capul de parcă încerca să citească ceva în cuvintele mele.

— Nu, îmi amintesc. Îmi amintesc pentru că mătușa mea nu a fost prea bucuroasă. A spus că va trebui să stau cu ochii pe tine, să mă asigur că ții pasul. A ridicat din umeri. Cum spuneai, a fost cu mult timp în urmă.

De parcă mă ierta pentru memoria mea slabă.

Dar, nu. Momentul acela devenise mai clar și mai evident de-a lungul anilor. Erica greșea. Sadie nu mă cunoștea atunci. Fusese o întâmplare.

Sadie dăduse peste mine în baie, când mă ascundeam, încercând să opresc sângerarea.

O întâlnire norocoasă și lumea mea s-a schimbat în bine datorită acestui lucru.

— Ei bine, ar trebui să plec. Erica a bătut cu palma în geanta în care era fotografia. Mulțumesc pentru asta, Avery!

A mers pe alee spre mașină și eu am rămas în ușă, privind-o cum pleacă. Sigur se înșela. Făcea o greșeală. Înlocuind o amintire cu alta, vizitele ei la Littleport amestecându-se.

Am dat să închid ușa, dar ceva mi-a atras atenția. Parker, care stătea la marginea garajului și se uita la mine.

Am tresărit. Am dus mâna la inimă. Am zâmbit stânjenită.

— Începe să fie un obicei! am strigat, prefăcându-mă cât mai degajată.

Habar nu aveam de când stătea acolo.

Dar el nu mi-a zâmbit înapoi.

— Ai fost în casă?

Inima a început să-mi bată iar cu repeziciune și am simțit focul în obraji, bucuroasă că era distanță între noi.

— Ce? am întrebat, încercând să câștig puțin timp, să găsesc scuza potrivită.

Lăsasem ceva deranjat? Sau își instalaseră sistem de alarmă? Camera de la laptopul lui m-a surprins în birou în timp ce căutam în sertare?

— Ușa din spate, a zis el, venind mai aproape. De la curtea interioară. Era deschisă.

Am clătinat din cap. Nu fusesem eu. Nu mă atinsesem de ea.

— Poate ai uitat să o încui, am spus.

El a strâns din buze.

— Adică, nici măcar nu era închisă.

M-a străbătut un fior. Când am căutat la parter, totul păruse exact cum trebuia să fie.

— Dacă nu o încui, câteodată nu se închide de tot. Vântul o poate deschide, am spus cu un tremur în voce pe care eram sigură că îl auzea și el.

A dat din cap ca și cum își lămurea un gând.

— Știu asta. Am crezut că am încuiat-o. Doar că… nu-mi amintesc când am ieșit acolo ultima oară. Mai are altcineva cheie? Adică, în afară de tine.

Am dat cu degetele prin păr, încercând să-i deslușesc cuvintele – puțin acuzatoare, dar și adevărate.

— Firma de curățenie are codul de la panou. Dar acum cheia e la mine. De seara trecută. E cea pentru urgențe. Ți-o aduc.

Un gest de bună-credință ca să demonstrez că nu abuzasem de poziția mea și că nu aveam s-o fac nici în viitor.

El a dat din mână a renunțare.

— Nu, e în regulă. Voiam doar să verific. Nu m-aș fi supărat dacă erai tu.

Dar după expresia de pe fața lui când l-am văzut prima dată la marginea garajului, nu credeam că era deloc adevărat.

Și acum mă gândeam că altcineva fusese aici cu noi. Intrase în casă așa cum făcusem și eu. O prezență pe care o simțisem când stătusem în camera lui Sadie. Care fusese aproape prinsă acolo și lăsase ușa întredeschisă când se grăbise să plece.

Cineva care avusese aceeași idee ca mine și venise tot în căutare de ceva.

CAPITOLUL 12

Cineva își băga nasul pe proprietatea Loman. Cineva *chiar* își bagase nasul. De la zgomotele din noapte, la penele de curent, la faptul că Parker venise acasă azi și găsise ușa din spate deschisă.

Orice ar fi căutat, eu trebuia să găsesc prima. Și acum eram destul de sigură că știam exact unde să caut.

Garajul era ținut mereu încuiat. Era o cheie separată doar pentru locul ăla – pentru ca familia Loman să dea acces grădinarilor fără să-și facă griji pentru casă. Nu aveam cum să intru singură. Cel mai logic mod de a ajunge la portbagajul mașinii lui Parker era să scot mașina afară.

— Parker! am strigat când era la jumătatea drumului înapoi spre casa mare. Am parcurs distanța dintre noi în fugă. Lasă-mă să te scot în oraș în seara asta. Am formulat-o ca pe o scuză. Un bun-venit acasă. O seară de vineri. Ar trebui să ieși puțin.

El s-a uitat la mine.

— Oricum aveam de gând să ies. Este atât de liniște aici tot timpul!

Mi-am dat seama că el nu stătuse niciodată aici singur. Bianca era de obicei în Littleport toată vara. Și când pleca la finalul sezonului, Sadie rămânea cu el.

— Pe la opt? am întrebat. Pot să vin cu mașina.

— Nu, conduc eu.

Ceea ce știusem că se va întâmpla. În niciun caz nu s-ar fi lăsat văzut pe locul pasagerului din mașina mea veche, care rămăsese expusă în fața forțelor naturii de-a lungul anilor, în bătaia zăpezii, a gheții și a vânturilor cu apă sărată.

— La „Fold”?

Nu mai fusesem la „Fold” de aproape un an. Înainte era locul meu preferat în care mergeam cu Sadie. Era o parte din lumea ei, unul din locurile acelea care nu funcționa decât în lunile de vară, ca un magazin de înghețată.

Acum, barurile pe care le vizitam erau mai ales cele locale. Cele mai apropiate cunoștințe erau oamenii cu care lucram într-un fel sau altul. Evaluatorul imobiliar, Jillian. Antreprenorul, Wes, deși eram o reprezentantă a familiei Loman, așa că nu eram sigură niciodată în ce relații

eram cu el. Numai că, oricând îi trimiteam mesaj să ne întâlnim, venea. Și singura dată când îl întrebasem dacă voia să mergem pe la el, spusese da. N-am mai inițiat nimic după aceea, dar nici el.

Pe urmă erau diferiții furnizori din oraș, care erau tot timpul prietenoși când mă vedeau în oraș, dar mereu de la distanță.

Alte prietenii nu supraviețuiseră de-a lungul anilor. Nu mă împăcasem niciodată cu Connor și cu Faith. Și mă îndepărtasem de grup când începusem cursurile de business de la facultatea locală, îmi găsisem scuze, respinsesem o ofertă de închiriere a unui apartament cu alte persoane în alt oraș. Eram pregătită să lucrez în Littleport. Și nici un alt loc nu avea asemenea priveliște. În nici un alt loc nu ar fi fost Sadie.

***

Era trecut de șase seara când am primit telefon de la o femeie care s-a prezentat drept Katherine Appleton și care stătea la Sea Rose – o căbănuță mai jos de plaja Breaker, nu prea departe de aici. A spus că tatăl ei închiriase casa, dar că ea stătea acolo. Uram când oamenii făceau lucrul ăsta – închiriau în numele altcuiva. Câtă vreme nu se întâmpla nimic rău, treceam cu vederea. Câtă vreme nu era pentru un grup de studenți fără respect pentru proprietatea altcuiva, care lăsau locul cu multe stricăciuni. Familia Loman avea o regulă clară împotriva închirierii caselor în numele altcuiva, dar eu o impuneam doar parțial. Mă interesa mai mult să am rezervări în fiecare săptămână: asta era ideea principală, presupun. De restul trebuia să mă ocup eu. Eram mereu de gardă, indiferent că era vineri seara în ultima săptămână din august.

— Am găsit numărul tău în acte, a spus ea, cuvintele părând nefiresc de pompoase.

— Da, eu mă ocup de case. Ce pot face pentru tine, Katherine?

Am dus degetele la tâmplă, sperând că orice ar fi fost, putea să aștepte.

— Cineva ne-a aprins lumânările, a răspuns.

— Poftim?

— Cineva. Ne-a. Aprins. Lumânările, a repetat ea, transformând fiecare cuvânt într-o propoziție. Și nimeni de aici nu le-a aprins. Așa spun ei.

Am auzit râsete pe fundal.

Erau beți. Mă făceau să pierd timpul. Mă sunau pe mine când nu spunea nimeni adevărul, în urma unei provocări – *Spune-mi sau îi sun pe proprietari.* Pe urmă mi-am amintit de lumânarea rămasă aprinsă la Blue Robin, mirosul de sare de mare și lavandă.

— OK, Katherine, așteaptă. Mai erau și alte semne de intrare prin efracție?

— Oh, nu-mi amintesc dacă am încuiat. Scuze.

Vorbeau din nou pe fundal. Cineva cerea telefonul, Katherine ignora rugămintea.

— S-a furat ceva? am întrebat.

— Nu, nu cred. Totul arată la fel. Doar că e sinistru cu lumânările.

Nu-mi dădeam seama ce voiau de la mine. De ce sunau într-o vineri seara; de ce erau încă la telefon.

— Noi doar… noi ne întrebam, a continuat ea. Alte râsete pe fundal. Dacă sunt povești cu fantome despre locul ăsta?

Am clipit încet, încercând să mă prind.

— Suni ca să afli o poveste cu fantome?

Nu era cel mai ridicol apel pe care îl primeam într-o vineri seara, dar era pe aproape. Ce naiba era cu oamenii de-și imaginau mai întâi o fantomă în loc de ceva real? În orice caz, mi-am dat seama că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu mă amenințau cu plecarea, cerând o rambursare sau atenția mea imediată.

Râsul de pe fundal mă făcea să mă gândesc că probabil fusese unul dintre ei. Ca eu să trec pe acolo și să găsesc prea multe persoane, dovezi fiind saltelele gonflabile, coșul de gunoi prea plin.

— Vin mâine-dimineață, am spus. Să verific încuietorile.

***

După ce am închis, am scos teancul de contracte actuale de închiriere. Mâine trebuia să verific toate proprietățile, doar ca să văd. Erau două spargeri sigure despre care știam, iar acum și asta.

Oricum sâmbăta era ziua în care se schimbau cei mai mulți chiriași, dacă nu stătea o familie mai mult de o săptămână. Oricine pleca mâine trebuia să o facă până la zece. Am programat firmele de curățenie să meargă mai întâi la proprietățile la care erau așteptați turiști săptămâna următoare. Sâmbăta

era haos: aveam șase ore la dispoziție ca să facem curat în casă, să ne asigurăm că era gata pentru tura următoare.

Am verificat lista cu case, făcându-mi un program. Erau douăzeci și două pe care le supravegheam în Littleport, dintre care optsprezece ocupate acum. Șaisprezece aveau să fie închiriate în următoarea săptămână.

Am verificat iar lista, întrebându-mă dacă nu făcusem vreo greșeală. Nu aveam nimic pentru Sunset Retreat. Nu în ultima săptămână, nici pentru următoarea.

Sunset Retreat, dincolo de Blue Robin, unde văzusem perdeaua mișcându-se, unde văzusem pe cineva privindu-mă când găsisem telefonul.

Nu trebuia să fie nimeni acolo.

Am simțit un nod în stomac. Cineva urmărea de acolo. Nu doar casa Loman. Nu doar casele închiriate. Ci pe mine.

CAPITOLUL 13

Un fior ascuțit m-a străbătut în timp ce mergeam cu Parker spre „Fold". Era întunericul, promisiunea, bărbatul de lângă mine. Era locul meu, restituit. Era vinerea seara, mulțimea de oameni. Anticiparea a ceea ce speram să descopăr și care simțeam că așteaptă la doar câțiva centimetri distanță.

Barul avea atmosfera unei cârciumi locale – bârnele de lemn uzate, mesele înalte din lemn masiv, meniuri din plastic laminat. Dar era doar pentru impresie. Prețurile, barmanii, priveliștea – un loc pe placul vizitatorilor. Proprietarii știau ce fac. O bijuterie ascunsă, dosită în vârful unor trepte șubrede de lemn, în spatele unui indicator erodat de vreme. Un balcon deschis care dădea spre coasta stâncoasă, o promisiune că acesta era adevăratul Littleport, descoperit doar pentru ei.

Fusese scos pe piață exact în acest fel. Proprietarii câștigau destul în doar patru luni, bătând ferestrele și balconul în scânduri începând din octombrie și mutându-și afacerea la sediul principal – un restaurant cu hamburgeri și bere, aflat la trei kilometri distanță pe continent.

Sala era gălăgioasă, însă volumul a coborât de îndată ce s-a închis ușa după noi. Era o reacție la Parker. Nu-l văzuseră aici toată vara și acum veneau să-și prezinte omagiile, unul câte unul. Fete în blugi și bluze strâmte. Bărbați în pantaloni scurți kaki și tricouri polo. Amestecându-se unii cu alții. Mâini pe umerii lui, degete înfășurate pe braț. Un zâmbet compătimitor. O mângâiere.

Sunt în regulă.

Mulțumesc că v-ați gândit la noi!

Da, sunt aici pentru ceremonie.

În liniștea care a urmat, unul dintre bărbați a ridicat un pahar și a spus:

— Pentru Sadie.

Parker a fost tras într-un grup la o masă din colț. S-a uitat peste umăr la mine, a ridicat două degete și m-am dus la bar.

Barmanul a ridicat o clipă ochii și s-a uitat la mine, pe urmă s-a întors la ștersul tejghelei.

— Ce să fie? m-a întrebat neatent, de parcă știa că locul meu nu era aici.

Un bărbat s-a așezat lângă mine în timp ce comandam – un coniac cu gheață pentru Parker, o bere slabă la halbă pentru mine – și-l simțeam cum se uita la profilul meu. Nu aveam chef pentru flecăreli, dar el a bătut în tejghea să-mi atragă atenția.

— Cioc cioc, a spus, în caz că nu observasem, apoi, când m-am întors în sfârșit cu fața la el, a adăugat: Bună!

Greg Randolph, care fusese atât de încântat să-mi spună de Sadie și Connor la petrecere anul trecut.

— Îți amintești de mine?

Am dat din cap în loc de salut, zâmbind reținut.

M-a întrebat ca și cum nu mă văzuse pe aici în ultimii șapte ani. De parcă nu se întâlnise cu mine lângă piscina familiei Loman în urmă cu multe veri, la o petrecere pentru o strângere de fonduri găzduită de Bianca, atunci când eu fusesem îmbrăcată în hainele lui Sadie, trăgând de poala rochiei, care păruse deodată cu cinci centimetri mai scurtă, când Greg Randolph pășise între noi două, spunându-i lui Sadie niște bârfe de care ea păruse neinteresată. El se oprise să se adreseze în mod politicos oricărui adult care trecuse pe lângă el.

Nu lăsa teatrul ăsta de băiat bun să te amăgească, spusese ea când el se întorsese cu spatele. *În realitate, e un bețiv, la fel ca taică-su.*

Ea nu coborâse vocea, iar eu făcusem ochii mari, gândindu-mă că cineva auzise. Tatăl lui Greg, poate, care fusese unul dintre adulții din grupul din spatele nostru – dacă nu Greg însuși. Dar Sadie zâmbise văzând expresia mea. *Nimeni nu ascultă cu atâta atenție, Avie. Numai tu.* Dăduse din mână în felul acela neatent, de parcă totul era lipsit de importanță. *Toate astea. Lipsite de importanță.*

N-am știut niciodată ce s-a întâmplat între Sadie și Greg.

Barmanul a pus băuturile pe tejghea și eu am lăsat cârdul ca să rămână contul deschis.

— E pentru mine? m-a întrebat Greg, îndreptând bărbia spre paharul lui Parker.

— Nu, am răspuns, întorcându-mă.

El m-a prins de braț, iar lichidul mi s-a revărsat pe degetul mare.

— Stai, stai! Nu pleca atât de repede. Nu te-am văzut toată vara. Nu cum ne vedeam altă dată.

Simțeam că barmanul ne privea, dar când m-am uitat peste umăr, plecase, ștergând capătul opus al barului.

M-am uitat la mâna lui Greg pe brațul meu și am pus băuturile înapoi pe bar, ca să nu fac o scenă.

— Îmi pare rău, știi măcar cum mă cheamă?

Atunci el a râs, tare și prea încrezător.

— Sigur că da. Tu ești monstrul lui Sadie.

Totul mă irita. Din felul în care folosea numele ei, până la răutatea din șoapta lui.

— Ce-ai spus?

A zâmbit, nu a răspuns imediat. Îmi dădeam seama că-i făcea plăcere.

— Ea te-a creat. O mini-Sadie. Un monstru după asemănarea ei. Și acum ea nu mai e, dar tu ești aici. Încă ești aici, trăind viața ei.

Parker stătea la doar câțiva metri de noi. Am coborât vocea.

— Du-te dracului!

Dar Greg a râs când am luat iar paharele.

— Paharul ăla e pentru Parker? a strigat când m-am întors să plec. Ah, înțeleg cum e. De la un Loman la celălalt, așadar.

Am mers mai departe, prefăcându-mă că nu spusese nimic.

Parker a zâmbit când am pus băuturile pe masa înaltă lângă care stătea el.

— A fost o idee bună, a zis. Mulțumesc.

Am sorbit și m-am cutremurat, încercând să uit conversația de la bar.

Parker abia ridicase paharul la buze când trei femei s-au apropiat dintr-o parte.

— Parker, ce bucurie să te vedem aici!

Ellie Arnold. Ultima dată o văzusem la petrecerea din anul precedent, speriată de căderea în piscină. Acum părul ei lung și blond era lucios și ondulat, machiajul făcut cu precizie. Degetele i s-au înfășurat pe brațul lui, unghiile vopsite cu măiestrie într-o nuanță subtilă de roz. Două dintre prietenele ei stăteau între noi, oferindu-și condoleanțele în timp ce-l puneau la curent cu tot ce ratase.

Era momentul. Mi-am pipăit buzunarele.

— Parker, am spus, întrerupându-i pe toți. Scuze, cred că mi-am uitat telefonul în mașină. Îmi dai cheile o secundă?

Mi-a întins absent inelul cu chei, iar eu mi-am croit drum prin mulțime, ieșind pe ușă. Noaptea era tăcută în timp ce mergeam spre mașina lui prin

parcarea plină, cu excepția singurei ocazii în care ușa barului s-a deschis, o explozie de sunet și lumină când altcineva a intrat.

Am descuiat mașina, bipul străpungând noaptea, și am deschis portiera din dreptul pasagerului, scoțând telefonul din suport. Îl lăsasem aici în cazul în care insista să vină cu mine.

Pe urmă, m-am uitat peste umăr și m-am dus înapoi la mașină, apăsând pe butonul de pe cheie ca să deschid portbagajul, nepregătită pentru lumina care strălucea în interior.

M-am uitat repede de jur-împrejur, însă parcarea părea goală.

Am deschis portbagajul și mai mult, iar mâinile îmi tremurau deja de nerăbdare. Era o singură ladă împinsă într-un colț. Era acoperită cu o pătură de postav, una care putea fi păstrată în portbagaj pentru urgențe. Asta trebuia să fie cutia cu lucrurile personale returnate de poliție.

Primele lucruri pe care le-am văzut când am dat la o parte pătura au fost sandalele lui Sadie. Aceleași pe care le văzusem în noaptea aceea, atât de aproape de marginea stâncilor.

Mi-am plimbat degetele peste ele. Fuseseră preferatele ei și arătau ca atare. Aurii, dar uzate deasupra. Cusăturile se vedeau unde baretele erau trase în sus de la bază. Am observat că de la stângul lipsea o cataramă. Un toc jos și sunetul pașilor ei răsunând în amintirea mea.

Ușa de la bar s-a deschis iar în spatele meu, o explozie de sunet care a scăldat pentru moment parcarea. M-am întors și m-am uitat prin întuneric, dar nu era nimeni afară din câte îmi dădeam seama.

În cele din urmă, m-am întors la portbagaj, împingând sandalele la o parte. Un jurnal. Violet, cu înflorituri de cerneală neagră și albă pe față. Un colț din coperta din față lipsea, iar paginile zdrențăroase erau vălurite mai jos.

Mi s-a strâns stomacul ghem, iar vederea mi s-a încețoșat. Și, deodată, totul a devenit clar. De ce biletul se potrivea cu jurnalul ei. De ce jurnalul îi făcuse pe polițiști să șovăie. Nu-l mai văzusem de ani de zile. Adânciturile familiare, mânioase ale pixului pe copertă, colțurile zdrențuite, marginile înnegrite.

L-am îndesat repede în geantă, apoi am închis iar portbagajul, alergând tot restul drumului înapoi, simțindu-mă la fel de nesigură ca în noaptea aceea.

Biletul se potrivea perfect cu jurnalul, da. Pentru că amândouă erau ale mele.

CAPITOLUL 14

Parker mă aștepta când m-am întors. Ellie și prietenele ei îl lăsaseră singur.

— L-ai găsit? m-a întrebat.

I-am întins cheile, i-am arătat telefonul.

— Da. Mersi.

Greg a ajuns la masa noastră, ținând în echilibru trei pahare între degete.

— Poftim, a spus, de parcă amândoi mă așteptau.

— Nu, n-ar trebui, am spus. Eu o să conduc înapoi.

Dar Parker nu ieșise ca să se relaxeze sau să rememoreze și, din câte se părea, nici eu.

— Doar unul, a spus el, împingându-l în direcția mea, cu privirea ațintită asupra mea.

L-am ridicat în aer, cum au făcut și ei.

— Noroc! a exclamat Parker, uitându-se drept în ochii mei când am ciocnit paharele.

Paharul mi s-a lovit de dinți. Când lichidul mi-a alunecat pe gât, mi s-a făcut pielea de găină, deși era cald înăuntru. M-am uitat și eu în ochii lui, întrebându-mă ce știa.

— Să fie, am răspuns.

***

Trei ore mai târziu, în sfârșit eram pe drum spre casă. Deși nu mai băusem nimic, mă simțeam însetată, deshidratată de atâta vorbit, de râsul stupid.

— Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat Parker, sprijinindu-și capul de scaunul pasagerului în timp ce eu conduceam.

— Ce anume? m-am mirat eu, ținându-mi respirația.

Geanta mea era pe bancheta din spate, iar jurnalul era înăuntru și mi-era teamă că el știa tot.

— Nu știu, te-ai purtat ciudat de când am ajuns acolo.

— Tipul ăla, am spus, căutând un răspuns. Greg.

— Ce-i cu el?

— A fost nesimțit, am spus, scrâșnind din dinți.

Parker a râs scurt.

— Greg Randolph *este* un nesimțit. Și ce dacă?

— Sadie nu putea să-l suporte.

— Sadie nu suporta multă lume, a murmurat el.

Monstrul lui Sadie. M-am răsucit pe scaun.

— Întotdeauna i-a plăcut de ea, am spus eu și Parker s-a încruntat.

Îl vedeam că se gândea la asta. Toți acești oameni care o iubiseră, da. Dar aceștia erau și oamenii care nu putuseră să o aibă.

Lumina de pe verandă era stinsă când am intrat pe alee. Stâncile erau doar niște umbre în întuneric. Am lăsat farurile pornite în timp ce Parker deschidea ușa de la garaj. Poate că era puțin beat, dar avea luciditatea de a-și închide mașina înăuntru.

După ce am parcat mașina în garaj, am așteptat afară în timp ce el încuia din nou ușa glisantă.

— Noapte bună, Parker!

— Vii înăuntru? m-a întrebat, foindu-se pe picioare.

— E târziu, am răspuns. Și, mă crezi sau nu, chiar dacă pentru tine e weekend, eu muncesc dimineață.

Dar nu asta mă întreba el și o știam amândoi.

— Sadie nu mai e, Avery.

Știa și el, atunci, ordinul lui Sadie, care mă ținea la distanță. Poate că îi spusese și lui același lucru. Când Sadie îmi spusese *Nu,* el devenise singurul lucru la care mă gândeam. De câte ori treceam pe lângă camera lui, de câte ori îi vedeam umbra în spatele ferestrelor de sticlă.

O reținere în vigoare însemna ceva de făcut, un exercițiu, ceva pe care să te concentrezi. Era un joc nou, atât de diferit de cedarea în fața impulsului, după cum mă obișnuisem. Eram croită din rezistență și am lăsat tensiunea să mă întindă ca pe o sârmă.

Dar acum Sadie nu mai era, nici Luce nu mai era, iar Parker era aici, și ce mai rămăsese de distrus, de fapt? Fără ceilalți aici, exista ceva mocnind nesatisfăcut și nimic care să mă oprească. Ceva, deodată, la îndemâna mea.

El se clătina pe alee, cu ochii într-o parte, șovăielnic și nesigur, și asta a fost suficient pentru mine. Asta era întotdeauna suficient. Felul în care o nesiguranță îi dezvăluia privirea, scoțând la iveală ceva care îmi dădea o putere temporară.

Am pășit mai aproape și el mi-a trecut degetele prin păr. Am ridicat mâna spre fața lui, atingând cu degetul cicatricea din sprânceană.

M-a prins brusc de încheietură. Imperfecțiunea te făcea să crezi că se luptase cu ceva pe drum spre viața asta.

Ochii lui păreau negri în umbre. Când m-a sărutat, a coborât mâna spre gâtul meu, iar degetul a rămas la baza gâtului. Gâtul meu, în mâna lui.

Nu-mi dădeam seama dacă era inconștient sau nu. Cu el, era greu de spus. Dar nu reușeam să scap de viziunea următorilor trei pași – lipită de peretele garajului, mâinile lui strângând mai tare, amintirea vocii lui Sadie: *Se poate întâmpla, știi? Nu poți să înghiți, nu poți să respiri. Nu e un mod rapid de a muri, atât vreau să spun.*

M-am străduit să respir, trăgându-mă înapoi. Am dus mâna la gât și Parker se uita curios la mine. Mă întrebam ce altceva îmi scăpase în casa asta – dacă Parker era în stare să-mi facă rău. Dacă Parker era în stare să-i facă rău *ei.*

Fusesem singură la părinți, nu înțelegeam cum ar trebui să fie o relație normală între frați. Credeam că izbucnirile de animozitate, cruzimea spontană apăreau între frații care se zbăteau să iasă fiecare din umbra celuilalt.

Dar poate că Sadie știa ceva ce eu nu știam. Poate când spusese *Nu,* de fapt mă salva.

Eram din ce în ce mai convinsă că cineva îi făcuse rău. Biletul nu era al ei. Jurnalul nu era al ei. Fără acestea, poliția avea să ne interogheze pe toți, iar și iar, până când ceva ceda. Povestea cuiva. O minciună. O cale de intrare.

Răsuflarea lui Parker era fierbinte și aspră, și nu mai era nimeni aici cu noi.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am dres glasul și am respirat încă o dată adânc aerul rece al nopții.

— Ești beat, am spus.

— Sunt.

— Eu sunt trează.

El a înclinat capul într-o parte și a ridicat colțul gurii.

— Așa e.

N-am știut niciodată cum să-i spun nu, nici lui, nici celorlalți. Cum să găsesc nuanțele din cuvintele și manierismele lor.

Dar acum erau prea multe în joc. Prea multe lucruri pe care nu le văzusem limpede prima dată.

— Să ne întoarcem cu treizeci de secunde în urmă, am spus, pășind în spate, prefăcându-mă relaxată. Noapte bună, Parker! Ne vedem dimineață.

Chiar și pe întuneric, i-am văzut zâmbetul lărgindu-se. L-am simțit cum mă privea în timp ce mă îndepărtam.

***

Am încuiat ușa de la casa de oaspeți după mine. Când am aprins lumina, nu s-a întâmplat nimic. Am încercat din nou, dar era doar întuneric.

La naiba! Nu aveam de gând să mă întorc și să resetez întrerupătorul. Nu cu Parker stând prin apropiere, privind. Nu cu tot ce se întâmpla la casele închiriate.

Mi-am imaginat forma umbrei din Sunset Retreat și m-am cutremurat. Folosind doar telefonul pentru lumină, am umblat prin apartament, trăgând toate draperiile. Pe urmă am adunat toate lumânărelele din baie, cele de pe colțurile căzii, și le-am aprins prin dormitor. Am încuiat și ușa. Am scos jurnalul din geantă. Am simțit adânciturile familiare din copertă și am deschis caietul.

Stâncile, începea.

Drumul.

Sticla din dulăpiorul cu medicamente.

Lama.

Scrisul era atât de mânios, pixul lăsând urme adânci pe pagină; aș fi putut să simt emoția din cuvinte, pipăind cu degetele liniile în întuneric. Am întors pagina, cu mâna tremurând. Mai erau liste, pagini întregi, exact ca asta. Dățile în care moartea era chiar acolo, la îndemână. Dățile în care moartea fusese foarte aproape.

Am mers până pe margine, mi-am păstrat echilibrul acolo.

Vârful farului, aplecată în față.

M-am trezit pe plajă, chinuindu-mă să respir, am visat că venise mareea.

Alunecarea lamei. Sânge din venele mele.

Am încercat să înțeleg cum ar fi înțeles poliția, citind aceste pagini. Imaginându-mi că Sadie făcea aceste lucruri, scria aceste lucruri. Uitându-se la venele ei, cum îmi spusese Parker. Enumerând modurile în care putea să moară.

Nu mai văzusem acest jurnal de ani de zile. Nu din iarna aceea. Când scânteia primăverii nu a prins și vara a venit la fel ca iarna, goală și nesfârșită. Era povestea celei care fusesem până în clipa în care am cunoscut-o pe Sadie Loman și am ales-o pe ea. Viața mea în mâinile ei, reorganizată, redistribuită. Nu mai eram în derivă sau singură.

Era jurnalul meu dintr-un moment al vieții pe care aș fi preferat să-l uit – dar care colorase tot ce a urmat. Când mă scufundasem sub suprafață și tot ce voisem fusese să alunec mai adânc, de parcă existase ceva după care alergasem, așteptând pe fund. Puteai să vezi unde fusesem după nenorocirea pe care o lăsasem în urmă.

Între aceste pagini, vedeam exact unde îl pierdusem pe Connor, unde o pierdusem pe Faith și unde mă pierdusem pe mine.

Unde găsise Sadie jurnalul? Nu-mi aminteam unde îl păstrasem. Poate fusese în dulapul meu, în casa bunicii. Fusese uitat după ce o întâlnisem pe Sadie și o lume nouă se deschisese pentru mine. Lumea, prin ochii ei.

Mă întrebam dacă Sadie îl găsise când ea și Grant mă ajutau să mă mut. Chiar și așa, nu înțelegeam de ce îl păstrase.

Dar poliția îl găsise în camera ei și hotărâse că o astfel de persoană ar face-o. *Era foarte, foarte sumbru.* Asta îmi spusese detectivul. O persoană ca asta, credeau ei, nu voia să trăiască. Exista în întuneric și avea să pășească dincolo de margine.

Acest jurnal, trist și furios, era doar un moment în timp. Uitându-mă din nou la aceste pagini, știam că încercasem să găsesc un drum cu ajutorul lui.

Abia acum, când trecusem de etapa asta, vedeam cât de aproape fusesem cu adevărat. Întunericul în care fusesem pregătită să mă arunc cu capul înainte.

Mă tot uitam la toate locurile în care putea să pândească moartea. În atâtea liste, sfârșisem cu lama. Mi-am amintit, pe urmă, senzația sângelui pulsând pe sub piele. Imaginea unui accident de mașină, trupuri versus metal și lemn. Presiunea sângelui din craniul bunicii. Uitându-mă la vene, la fragilitatea lor, atât de aproape de exterior.

Lama, lama, mă întorsesem mereu la lamă.

Strălucirea ascuțită a argintului. Bucătăria goală. Impulsul și haosul unui singur moment.

Nu anticipasem cantitatea de sânge. Zgomotul pașilor. Nu-l putusem face să se oprească. Mă ascunsesem în baie, apăsând hârtia igienică la

încheietura mâinii.

Gândindu-mă: *Nu. Nu.* Până când Sadie se strecurase înăuntru.

Ai noroc, spusese ea. *Aproape ai ratat vena.*

***

Am dormit puțin. Mă simțeam extrem de aproape de persoana care fusesem la optsprezece ani. De parcă eram o epavă.

La prima rază de lumină, am mers cu mașina prin oraș, la ora la care erau doar pescarii pe docuri și camioanele de livrare de pe alei. Am condus în sus pe deal, dincolo de secția de poliție, dincolo de pensiunea Point, până unde se vedea sclipirea farului, chiar și în lumina zilei. Și pe urmă m-am întors la bifurcație, îndreptându-mă spre casele de pe culme.

Majoritatea proprietăților Loman se aflau pe coastă. Priveliștea creștea prețul chiriei de aproape două ori – chiar și mai mult dacă puteai să mergi pe jos spre centru. Ca să compenseze, casele de pe culme erau mai spațioase, închiriate de obicei familiilor mai mari. Și cum școala începea în curând, de obicei acestea erau primele care se eliberau.

Aveam toate cheile la mine, fiecare etichetată cu un număr care corespundea unei proprietăți specifice. Le știam deja pe de rost.

Cineva intrase prin efracție în casa numită Trail's End săptămâna trecută, la marginea centrului, spărgând un televizor. Cineva se furișase în Blue Robin, căutând ceva. Și cineva aprinsese lumânările la Sea Rose, lângă plaja Breaker.

Începeam să văd un tipar nu ca o amenințare la adresa familiei Loman, ci ca un mesaj.

Cineva știa ce se întâmplase în noaptea aceea. Cineva fusese la petrecerea aia și știa ce se întâmplase cu Sadie Loman.

În timp ce conduceam pe aleea spre platou, am văzut o mașină neagră parcată în fața la Blue Robin, oprită lângă trotuar.

Cineva stătea înăuntru. Ochii priveau în oglinda retrovizoare.

Am parcat în spatele ei, așteptând, lăsând motorul la ralanti. Până când detectivul Ben Collins a ieșit din mașină. S-a îndreptat în direcția mea, încruntat.

— Ce ciudat să te văd aici, mi-a spus când am coborât din mașină.

— Trebuie să verific proprietățile în fiecare weekend. Înainte să vină noile familii.

— Stă cineva aici săptămâna viitoare? m-a întrebat, arătând cu degetul mare spre Blue Robin.

— Da.

— Nu. El a clătinat din cap. Mută-i. Trebuie să verificăm înăuntru.

Mi-a stat inima, dar m-am agățat de cuvintele lui.

— Redeschideți cazul? am întrebat, gândindu-mă că poate mă credea, până la urmă.

Detectivul Collins a pășit în spate, privind casa – simplă și modestă, ca o căsuță pentru păsări ascunsă între copaci.

— Încercam să văd cum ar putea să plece cineva fără să fie observat. E o cărare în spatele casei, nu?

Fără să răspundă la întrebarea mea, dar și fără să nege. Însemna că i se părea posibil să se fi întâmplat altceva în seara aia.

— Exact. Până la pensiune.

Puteai să ajungi pe jos acolo în cinci până la zece minute. Și mai repede dacă fugeai.

— Îmi arăți cum e înăuntru?

L-am condus la ușa din față și m-am uitat la el în timp ce privea prin spațiul gol. Nu fusese unul dintre polițiștii care venise să-l ia pe Parker în noaptea aceea. Dar el preluase apelul de la familia Donaldson despre spargere din aceeași săptămână.

— Arată-mi unde ai găsit telefonul.

Am deschis ușa de la dormitorul matrimonial și i-am arătat cufărul închis acum de la piciorul patului. Păturile erau alături, neatinse.

— Acolo. L-am găsit în colț.

Părea să fi fost acolo multă vreme.

— Ce chestie, a spus el. A deschis capacul cu un scârțâit și a privit înăuntru. S-a uitat în întunericul gol, apoi l-a închis iar. Uite ce e, Avery, a zis, răsucindu-se pe călcâi. Ne-am uitat bine la telefonul ei și nu am găsit nimic ce nu știam deja.

— În afară de felul în care a ajuns aici?

S-a oprit, apoi a dat din cap.

— Exact. A pășit prin cameră, aruncând o privire în baia în care curățasem cândva podeaua alături de Parker. Însă am remarcat un lucru. Tu

nu erai în nicio poză din telefonul ei.

Am încremenit. Sadie și Luce, Sadie și Parker, Connor, peisajele. Toate, în afară de mine.

— Credeam că erai cea mai bună prietenă a ei. Asta mi-ai zis, nu?

— Da.

— Dar nu ești în pozele ei. Nu ți-a răspuns la mesaj în seara aia. Și am aflat multe informații contradictorii în timpul interogatoriilor.

Am simțit ceva care îmi pulsa prin vene, iar pumnii mi s-au încleștat ca printr-o voință proprie.

— Nu a răspuns pentru că *i se întâmplase ceva.* Și nu sunt în poze pentru că am fost ocupată în vara aia. Munceam.

Dar îmi simțeam pulsul în vârful degetelor în timp ce mă întrebam dacă fuseseră zvonuri – despre ruptură, despre mine, despre ea. Credeam că nu știa nimeni – credeam că Grant păstrase totul secret.

— În legătură cu asta. Munca ta, a continuat el. Luciana Suarez ne-a oferit niște detalii interesante. A fost prima ei vară în oraș, nu-i așa?

— Da. Începuse să se întâlnească cu Parker în toamna precedentă.

— E adevărat că tu ai preluat slujba lui Sadie?

Deci asta era. Luce. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Asta a spus Luce? am întrebat, dar el nu a răspuns.

Doar a continuat să mă privească, așteptând un răspuns.

Am ignorat comentariul fluturând mâna prin aer, cum ar fi făcut Sadie.

— Nu aveau nevoie de doi oameni pentru asta. Ea a fost repartizată în altă parte. Nu concediată.

— Dar, ca să fie clar, tu ai rolul ei.

Am strâns din buze.

— Teoretic vorbind.

— Știi ce a mai zis Luciana? S-a oprit, apoi a continuat de parcă nu se aștepta să răspund: A spus că nu a auzit niciodată de tine până atunci. A spus că nu știa nimic despre tine până nu a venit aici. Nimeni nu a găsit de cuviință să-i spună de existența ta. Nici măcar Sadie.

— Pentru că Luce era iubita lui Parker! m-am răstit eu. Nu exista niciun motiv pentru care să afle de mine.

Eram luată pe nepregătite. Era un interogatoriu și eram prinsă în el.

— Ne-a spus că a fost mai întâi prietenă de-a familiei.

— Și ce? Nu înseamnă că ea și Sadie erau apropiate.

S-a uitat cu atenție la mine, fixându-mă.

— Se zvonește că tu și Sadie erați certate.

— Zvonurile sunt o prostie aici, știi bine asta.

El a zâmbit atunci, ca și cum voia să spună: *Ei, iat-o.* Fata aceea pe care și-o aminteau toți.

— Doar că mi se pare ciudat, asta-i tot, ca Sadie să nu fi pomenit niciodată de tine.

Luce. Ea complicase totul. Întotdeauna cu o privire curioasă în direcția mea – ceva periculos care mă făcea să mă îndoiesc de mine. Dacă înțelegea cineva ce se întâmplase în casa aceea, Luce era. Întotdeauna era acolo când credeam că suntem singure. Habar nu aveam ce le spusese polițiștilor la interogatoriu. Atunci nu contase, din cauza biletului.

Detectivul Collins a ocolit iar camera, făcând scândurile din podea să scârțâie sub tălpi.

— Dacă ar fi să-mi exprim o opinie profesională, aș zice că prietenia era puțin unilaterală. Dacă sunt sincer cu tine, se pare că erai un pic obsedată de ea.

— Nu. Am spus-o mai tare decât intenționasem și am coborât glasul înainte să continui: Ne maturizam. Aveam alte responsabilități.

— Tu trăiai pe proprietatea lor, munceai pentru familia lor, te amestecai cu prietenii ei. El a ridicat o mână, deși nu spusesem nimic. Îi considerai familia ta, știu. Dar, a continuat el cu vocea mai joasă, ei credeau același lucru despre tine?

— Da, am răspuns, pentru că așa trebuia.

Aveam încredere în ei, pentru că ei m-au ales. M-au găzduit, m-au primit în casa lor, în viața lor. Ce altă opțiune aveam? Eram în derivă și apoi mi-am găsit sprijinul…

— Știu cine erai înainte, Avery. Prin ce-ai trecut. Vocea i-a scăzut, postura i s-a schimbat. Ai avut mare ghinion, înțeleg. Dar spui că nu te-ai gândit, nici măcar o dată, că voiai să fii în locul ei?

Am clătinat din cap, dar n-am răspuns. Pentru că îmi dorisem, era adevărat. Pe atunci, când o cunoscusem, îmi dorisem să mă furișez în capul altcuiva. Să îi întind membrele. Să îi îndoi degetele. Să simt sângele care îi pulsa în vene. Să văd dacă auzea și ea ritmul propriilor bătăi de inimă. Sau dacă îi trecea altceva prin oase.

Voiam să simt ceva în afară de jale și regret, și atunci am simțit. Simțisem…

— Telefonul ăsta ridică niște semne de întrebare, în mai multe feluri. Bineînțeles, amprentele tale sunt pe el, pentru că tu l-ai găsit. Nu-i așa?

M-am tras înapoi. Credea că mint?

Voiam să-i spun: *Biletul nu era al ei, jurnalul nu era al ei.*

Dar știam ce trebuia să întrebe imediat după aceea*: „Îmi pare rău. Mi-aș dori să nu fie așa.*” *Pentru ce anume îți cereai scuze, Avery?*

Știam că nu trebuia să mai dezvălui nimic.

— Ei bine, a spus el, a fost foarte edificator. Ținem legătură.

A bătut în ușa de la dormitor când a ieșit.

CAPITOLUL 15

Tremuram când l-am urmărit pe detectiv plecând, întorcând mașina prea repede în fundătura aceea, trecând de Sunset Retreat pe drum către stradă.

Aveau să se întoarcă. Asta insinua. Aveau să se întoarcă și cercetau cum ar fi putut cineva să plece de la petrecere în noaptea aceea.

Fusesem la petrecere tot timpul – o dovedisem. Dar telefonul însemna ceva. Însemna că prezența noastră la petrecere nu avea să ne disculpe. Dacă telefonul fusese lăsat acolo în noaptea morții ei, erau șanse să fi fost ucisă de cineva *de la* petrecere.

Lista pe care mi-o dăduse detectivul Collins, detaliile pe care i le oferisem și eu la schimb…

Eu – 6:40 p.m.

Luce – 8 p.m.

Connor – 8:10 p.m.

Parker – 8:30 p.m.

Ceea ce fusese cândva alibiul nostru devenise o listă de suspecți.

Nu dădea bine că eu fusesem atâta timp singură acolo. Nu dădea bine că eu găsisem telefonul. Detectivul Collins era fixat pe rolul meu în viața familiei Loman de parcă zvonurile ajunseseră și la el.

Nu existase o ceartă publică. Nimic din ce oamenii ar fi putut să vadă și să știe cu certitudine. Doar o răceală persistentă. Un sentiment, de parcă știai ce anume cauți. O indiferență trecătoare în public față de prânzul plănuit de ziua ei, când încercasem să o prind după – *nu pot să vorbesc acum cu tine* –, când se uitase la mâna mea pe brațul ei în loc să se uite la mine. Și un moment umilitor în noaptea următoare, deși eu crezusem că eram singure.

Mă îndreptam spre „Fold” – ea nu răspundea la telefoanele și la mesajele mele – când am văzut-o ieșind pe ușa de la intrare cu Luce. Stăteau aproape una de alta, Sadie cu un cap mai scundă decât Luce, care îi povestea ceva cu o voce prea joasă și vorbind prea repede ca să o aud bine, dând din mâini să se facă mai bine înțeleasă. Dar s-au despărțit la colț; Luce a luat-o spre multitudinea de mașini, iar Sadie a mers spre centru.

Am așteptat până când Luce a dispărut din vedere ca s-o strig, apoi încă o dată: „Sadie”, cuvântul lăsând ecou pe strada pustie. Ea s-a oprit din mers

chiar sub un colț de lumină stradală difuză. Pielea ei părea palidă precum ceara, părul mai degrabă galben decât blond în cercul de lumină. Și-a trecut degetele prin vârful firelor de păr când s-a întors, întorcând privirea spre stradă și trecând-o peste mine – prefăcându-se că nu mă vede stând acolo, uitându-mă la ea. Cruzimea nonșalantă pe care o desăvârșise cu Parker. De parcă eram invizibilă. Neînsemnată. Ceva ce putea să creeze și să distrugă oricând voia.

Mă întrebam acum dacă Greg Randolph mai șoptise acele cuvinte înainte – *monstrul lui Sadie.* Dacă o mai făcuseră și alții.

Dacă asta îl orbea pe detectiv față de orice altceva.

Trebuia să-mi clarific desfășurarea în timp a acțiunilor mele și ale celorlalți, înainte ca totul să fie răstălmăcit.

Dar mai întâi trebuia să verific casa asta. Mă gândisem să mut familia care trebuia să stea la Blue Robin în Sunset Retreat, peste drum – era și mai mult spațiu și nu credeam că aveau să se plângă. Dar trebuia mai întâi s-o verific, mai ales că eram sigură că văzusem o umbră privindu-mă în ziua în care găsisem telefonul.

Cheia de la casă era în mașina mea. De îndată ce am trecut pragul, am știut că ceva era în neregulă. Aerul avea o densitate, o calitate neclară pe care nu reușeam s-o identific, până când am inspirat încet.

Am dus mâna la gură și m-am dat înapoi din instinct. Mirosul de gaz, atât de dens, încât puteam să-l simt în gură.

Camera era îmbâcsită. Am închis ușa după mine, alergând pe aleea din față.

Am format 911 din camera din față de la Blue Robin, peste stradă, în siguranță în spatele unui strat de lemn și beton.

***

Mă uitam pe fereastră când a ajuns mașina de pompieri – așteptând să văd o explozie, totul redus la un maldăr de moloz. Dar un șuvoi de oameni în uniformă au intrat în casă, unul câte unul. În cele din urmă, a mai venit o dubă, cărând o echipă de muncitori de la mentenanță.

După ce au ieșit din casă, scoțându-și echipamentul, vorbind unul cu altul, am ieșit din casă și i-am întâmpinat pe strada dintre proprietăți.

— E totul bine acolo?

— Tu ești cea care a sunat? a întrebat pompierul care era cel mai aproape de mine.

Încă purta partea de jos a uniformei, dar își scosese restul și avea un tricou și șapcă. Părea cu zece ani mai în vârstă decât ceilalți și am presupus că el conducea echipa.

— Da, sunt Avery Greer. Eu mă ocup de proprietate.

El a dat din cap.

— O țeavă de legătură desprinsă în spatele aragazului. Probabil o scurgere lentă. Dar trebuie să fi fost așa de ceva timp, nefiind nimeni acolo să observe.

— Oh.

Mi-era greață, mă simțeam rău. Umbra din casă – mă așteptase pe mine să intru?

El a clătinat din cap.

— Noroc că nu s-a produs o scânteie. Pe urmă a făcut semn echipei de mentenanță că era în siguranță să intre. Totuși, eu aș aștepta un pic să se aerisească. Pe urmă, de parcă vedea că ceva clocotea în mine, o teamă vizibilă, a pus o mână pe umărul meu. Hei, e în regulă. Ai făcut ce trebuia și am ajuns la timp. Totul e în regulă.

***

Mă tot gândeam dacă să-l sun pe Grant pe drum spre casă. Uram să-l sun dacă nu era urgent, nu voiam să creadă că nu mă puteam descurca singură.

În timp ce treceam pe lângă plaja Breaker, am decis s-o fac.

El avea să știe cu cine să ia legătura și numele lui avea mai multă greutate. Eram învățați să ne consultăm mereu cu avocatul companiei înainte de a lua măsuri. Eu dădusem deja greș când îl lăsasem pe detectivul Collins să intre. Dacă scurgerea de gaz era o infracțiune, aveam nevoie de părerea lui Grant despre cum să procedez înainte de a implica poliția și mai mult.

Telefonul a sunat până a intrat mesageria vocală. Am cotit pe panta dinspre Landing Lane, lăsându-i un mesaj pe difuzor. „Bună, Grant, sunt Avery! Scuze că te deranjez, dar avem o problemă. Cu casele de închiriat. Cred că trebuie să discut cu poliția. Te rog să mă suni.” Când am ajuns pe

aleea mărginită de piatră, am apăsat frâna. Mai era o mașină pe alee – neagră, scumpă, familiară.

Am întors pe lângă colțul garajului și am parcat pe locul meu, ascuns vederii. Auzeam voci din curtea din spate – a lui Parker și a altcuiva, gravă și fermă.

M-am mișcat cât de încet am putut, sperând să nu observe nimeni că venisem. Așa că nu eram atentă când m-am apropiat de ușa casei de oaspeți.

Ușa de la intrare era descuiată. O rază de lumină ieșea dinăuntru. Mi-am ținut respirația și am deschis ușa încet.

Livingul era în dezordine. Cutia cu lucrurile mele în mijlocul camerei. Hainele scoase din dulap, aruncate pe canapea. Și în mijlocul camerei, așteptând, Bianca.

— Bună, a spus.

Părul ei blond era strâns atât de tare la spate, încât părea să se contopească cu scalpul. Era impunătoare, chiar și la înălțimea lui Sadie, amândouă cu cel puțin zece centimetri mai scunde ca mine.

— Bună, Bianca, am salutat-o.

Așteptam ca Bianca și Grant să se întoarcă încă de la începutul sezonului.

Nimeni nu spusese nimic despre slujba mea în timpul scurs de la moartea lui Sadie. Banii au continuat să vină. Am crezut că poate fusese doar un moment în care spuseserăm lucruri pe care fiecare am fi preferat să le retragem, să le punem pe seama suferinței, de ambele părți.

Felul în care arăta livingul meu sugera altceva.

Fața Biancăi rămânea inexpresivă și am știut că înțelesesem greșit.

— Credeam că ți-am spus să pleci, a zis ea.

VARA
2017

Petrecerea perechilor
10:00 p.m.

Poliția era pe drum. Asta era ceea ce șușoteau toți când am ieșit din dormitorul matrimonial, alăturându-mă celorlalți de la petrecere în sala întunecată.

Pana de curent. Țipătul lui Ellie când căzuse în piscină. Cineva îl auzise, cineva anunțase poliția. Trei persoane mi-au spus în decurs de două minute. Nu-i cunoșteam după nume, dar am presupus că unul din ei era persoana despre care îmi spusese Parker că mă căuta. Simțeam o ușoară încântare că știau cine eram, că eu eram cea la care apelau. Că eu mă ocupam aici de lucruri.

În funcție de sursă, era ori o mașină de poliție afară, ori un polițist la intrare, ori unul dintre oaspeți primise un apel de avertizare. Dar mesajul era limpede: venea cineva.

OK, OK. Am închis ochii, încercând să mă concentrez, încercând să gândesc. Familia lui Parker deținea casa; Ellie Arnold era în regulă. Am scrutat marea de fețe până am văzut-o – acolo – în partea opusă a camerei, pe jumătate în bucătărie, pe jumătate în living. Cu părul ud și acum împletit peste umăr, cu fața curățată de machiaj, într-o bluză largă și blugi rupți care-i atârnau pe șolduri. Destul cât să se vadă că nu erau ale ei. Dar era aici și era în regulă. Râdea, în clipa aceea, la ceva ce-i spunea Greg Randolph.

Am ieșit pe ușa de la intrare, iar balamalele au scârțâit când am închis-o după mine, sperând să intervin dacă poliția venise deja. Aș fi explicat ce se întâmplase, aș fi adus-o pe Ellie Arnold, teafără și nevătămată, un martor sau doi, și aș fi ținut totul afară.

Dar noaptea era pustie. Scăzuse temperatura cu cel puțin două grade în ultima oră, poate și mai mult, iar frunzele foșneau în bătaia vântului. Nu se vedea nicio mașină de poliție – nu cu luminile aprinse, cel puțin – și niciun polițist în prag. Doar greierii în noapte, strălucirea blândă a luminii de pe verandă și nimic altceva decât beznă când m-am uitat printre copaci.

Am coborât treptele de la verandă, așteptând să mi se obișnuiască ochii ca să văd mai departe pe drum. Stele străluceau cu putere prin norii care treceau pe deasupra. Făcea parte din regulile interne ale orașului ca

luminile să fie difuze, să existe mai puține felinare stradale în loc de mai multe, lăsând orașul neatins, poetic, una cu mediul înconjurător, atât sus, cât și jos. De aceea aveam drumuri întunecoase și șerpuite în munți. Plaja era luminată doar de focul de tabără. Farul, singura rază de lumină.

De la marginea peluzei din față, am văzut o sclipire scurtă de roșu la capătul drumului. Stopuri care s-au îndepărtat și au dispărut. Am continuat să privesc în depărtare, doar ca să mă asigur că mașina nu se întorcea. Că nu întorcea să parcheze. M-am uitat îndelung, dar nu a mai reapărut nimeni.

Speranța mea: poate poliția venise. Poate primiseră un apel și au venit pe stradă, dar și-au dat seama că era doar o petrecere, doar o casă. Petrecerea perechilor, trebuia să-și fi dat seama. Și când au văzut strada și și-au dat seama că era casa familiei Loman, au plecat.

În cel mai rău caz, aveam cheia de la Sunset Retreat. Puteam să-i mut pe toți la nevoie.

Înapoi în casă, am văzut exact ce trebuia să fac, am văzut totul cum se desfășura cu trei mișcări înainte. Băutura care-mi curgea prin vene nu făcea decât să-mi sporească senzația de control. *Puteam* să mă descurc. Totul era în regulă.

— Hei, pot să vorbesc cu tine?

Connor a făcut un pas să-mi blocheze drumul. Răsuflarea lui era atât de aproape, încât m-am cutremurat. Mâinile lui în dreptul antebrațelor mele, de parcă avea de gând să mă atingă, dar s-a răzgândit imediat.

Connor stătea în fața mea și nu se putea sfârși decât în două feluri posibile. Putea să fie o umbră de nostalgie, în care întorcea capul într-o parte și eu întrezăream o parte din el, cel de altădată, din noi, cei de altădată; sau putea fi o umbră de iritare – senzația aceea că avea secrete pe care eu nu le mai înțelegeam, un exterior pe care nu puteam să-l descifrez. O întreagă altă viață pe care el o trăia în acel gol.

Mi-a susținut privirea de parcă îmi putea citi gândurile.

Dacă mă uitam din nou, nu-l mai puteam vedea pe Connor fără să mi-o imaginez pe Sadie. Curbura șirei spinării, zâmbetul pe care îl arăta, mirosul balsamului de păr când îi cădea o șuviță peste față. Și el – felul în care el s-ar fi uitat la ea. Zâmbetul stângaci când încerca să ascundă ceea ce gândea, cedând în timp ce ea se apleca mai mult spre el.

Am dat să mă întorc, dar i-am simțit mâna pe umăr. M-am scuturat să-l resping, mai violent decât era nevoie.

— Nu, am spus.
Era prima dată când ne atingeam în șase ani, dar era ceva care părea atât de familiar – emoția scăpărând între noi.
El a rămas acolo, cu ochii mari și mâinile ridicate în semn de capitulare.

***

Cu șase ani în urmă, Connor mă găsise pe plaja Breaker sărutând alt băiat. Mă împleticisem după el, cu hainele și pielea pline de nisip ud, cu tălpile amorțite de frigul nopții. Am întins mâna după umărul lui, ca să-l fac să se oprească, să aștepte. Dar când el s-a întors, nu i-am recunoscut expresia. A coborât vocea și am simțit un fior pe șira spinării.
— Dacă ai vrut să văd chestia asta, a spus, misiune îndeplinită. Dar ai fi putut doar să spui: *Uite, Connor, nu cred că între noi o să meargă.*
Îmi linsesem buzele, iar gustul de apă sărată se amestecase cu rușinea. Apoi, cu mintea încă amețită, spusesem: „Hei, Connor, nu cred că între noi o să meargă.” Încercasem să-l fac să râdă, să zâmbească și să vadă cât de ridicol era totul.
Dar el nu auzise decât cruzimea și dăduse din cap o dată, lăsându-mă acolo.
Prima dată când l-am văzut după noaptea aceea a fost la Faith, când ea și-a rupt mâna. A doua oară, la focul de tabără de pe plaja Breaker, unde m-a găsit Sadie și a început prietenia noastră. După aceea, pentru un oraș mic, a fost surprinzător de ușor să ne evităm reciproc. Eu mă țineam departe de docuri și de marginea dinspre continent a orașului, unde locuia el. El se ținea departe de casa bunicii mele de la Stone Hollow și de lumea ocupată de familia Loman – o orbită pe care m-am găsit în curând.
După o vreme, a fost mai puțin un proces activ și mai mult pasiv. Nu ne sunam, nu ne căutam unul pe altul, așa că în cele din urmă nici măcar nu ne mai salutam pe stradă. Ca o rană care se îngroșase vindecându-se. Nimic altceva decât piele aspră acolo unde existaseră cândva terminații nervoase.
Dar în noaptea asta, la petrecerea perechilor, când tocmai aflasem că fusese văzut cu Sadie în săptămâna aceea, a fost mai greu să nu simt nimic când mâna lui s-a oprit pe umărul meu. Deodată, interesul lui față de Sadie părea un afront personal menit să mă rănească.

Și poate așa era. Dar a funcționat în ambele direcții; Sadie știa exact cine era Connor. Ne intersectaserăm de câteva ori de-a lungul anilor. Eu mă uitasem spre el, apoi întorsesem privirea, iar ea făcuse la fel; când eu amuțisem, la fel făcuse și ea, arătând că înțelegea. Deși poate eu îi diminuasem importanța. Ea ar fi trebuit să o citească pe fața mea, să mă vadă atunci așa cum o văzusem eu. Îmi simțeam dinții scrâșnind, pentru că sigur scrâșneau. Ea *trebuia* să fi știut. Și o făcuse, chiar și așa. Luând totul, chiar și asta – stăpânind totul.

Connor s-a uitat în jur la petrecere și a clătinat din cap, ca pentru sine.

— Ar trebui să plec. Nu e locul meu aici, a zis, dar a trebuit să mă aplec spre el să-l aud.

Simțeam cum lama mă apăsa în coaste cu cât mă apropiam mai mult.

Atunci pleacă, am vrut să spun. *Înainte să vină Sadie. Înainte să trebuiască să și văd treaba asta.*

— Îmi pare rău, am spus.

Ceea ce ar fi trebuit să spun prima dată și nu am făcut-o.

Connor s-a încruntat, dar nu a răspuns.

Am auzit voci la etaj, sunetul unui obiect căzând.

— Trebuie să… Am gesticulat spre scară, întorcându-mă cu spatele. Doar…

Însă cuvântul s-a pierdut în haos și, când m-am întors să încerc iar, el plecase deja.

La etaj, erau trei uși separate de spațiul deschis. Ușa de la dormitorul din stânga era deschisă, însă lumina era stinsă.

Înăuntru, un morman de jachete și genți erau stivuite pe pat. Ușa de la al doilea dormitor era închisă, deși se vedea o fâșie de lumină între ușă și podea. Între cele două camere, ușa de la baie era puțin întredeschisă și am auzit o șoaptă: „La naiba”.

Am deschis ușa mai tare și o femeie tânără din baie s-a tras în spate de la oglindă.

— Oh…

— Scuze. Ești OK?

Își ținea mâna pe un ochi și s-a aplecat iar spre chiuvetă, netulburată de prezența mea. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că încerca să-și scoată o lentilă de contact.

— S-a blocat, o simt.

Vorbea cu mine de parcă eram o persoană pe care o cunoștea. Poate aștepta pe cineva.

— OK, OK, am zis, prinzând-o de încheieturi. Lasă-mă să mă uit.

Mai făcusem asta o dată, pentru Faith. Când își pusese lentile de contact în primul an de liceu. Pe vremea când aveam încredere una în cealaltă cu cele mai fragile părți din noi. *M-ai înțepat în ochi. Nu, tu te-ai mișcat. Mai încearcă.* Și iar, și iar.

Fata asta a stat complet nemișcată până s-a terminat, pe urmă a clipit repede, dându-mi o îmbrățișare subită care îi dezvăluia totodată cantitatea de alcool consumată.

— Mersi, Avery, a spus, dar eu tot nu știam cine era.

Am clipit și am văzut-o iar pe Faith, îndepărtându-se de mine. Dar pe urmă imaginea a devenit mai clară – părul castaniu-închis, ochii căprui și mari, douăzeci și ceva de ani, probabil, deși n-aș fi pariat pe asta. Nu știam dacă era localnică sau turistă. În ce context îmi auzise numele. Nu mă puteam orienta. Nu în seara asta, nu când toți ne jucam de-a oameni care nu existau.

Poate din cauză că-l văzusem pe Connor. Trecutul și prezentul meu amestecându-se. Eu, cea veche și cea nouă, amândouă luptându-se să iasă la suprafață.

— Ești… am început, exact când ceva s-a lovit de perete, destul de tare să zguduie oglinda.

Ea a întors capul într-o parte.

— E a doua oară când se întâmplă.

Am rămas complet nemișcate, ascultând. Voci joase, tot mai zgomotoase.

Mi-am dat seama că asta auzisem de la parter – nu sunetul unui obiect care cădea pe jos, ci altceva. O ușă care s-a trântit; un pumn care s-a izbit de perete.

Am ieșit pe etaj, ascultând, iar fata a mers mai departe, coborând scările. Cu pași ușori, ca o fantomă. Neinteresată de secretele ascunse de uși închise.

Ceva a zgâriat fereastra mansardei și eu am tresărit, privind prin întuneric. Dar era doar o creangă care se lovea de perete.

M-am dus spre ușa închisă de la dormitor, încercând să-mi fac curaj să bat. Nu știam peste ce aveam să dau.

Când m-am apropiat, ușa s-a deschis și o femeie a ieșit în viteză din cameră.

Am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama că era Luce, înnebunită, deloc în apele ei. De aproape, ochii ei păreau negri și imperfecți, cu machiajul întins, cu rujul șters și o bretea de la bluză alunecată pe umăr.

A trântit ușa după ea în timp ce-și așeza bluza, dând înapoi când m-a văzut acolo. Apoi s-a schimbat la față și a râs în timp ce se apleca spre mine.

— Ce-i cu locul ăsta? a exclamat și eram sigură că o să simt un miros străin la ea, ceva straniu și nefamiliar care pusese stăpânire pe ea.

Ceva care înlăturase fațada și o transformase într-una de-a noastră. Ochii ei s-au fixat pe ai mei.

În clipa aceea, mi s-a părut că vede tot: eu și Parker în baie; eu și Connor la parter; fiecare gând pe care-l avusesem toată vara. Nu știam dacă se referea la petrecere sau la întregul Littleport, dar în clipa aceea mi se părea că nu exista nicio diferență între cele două.

— Ești în regulă? am întrebat-o, și ea a râs, puternic și ascuțit.

A făcut un pas în spate și era ca și cum ultimul minut nici nu existase. Era Luciana Suarez, de neclintit.

— Tu ar trebui să știi mai bine ca mine, Avery.

Am închis ochii, simțindu-l pe Parker stând deasupra mea în baie, privindu-mă.

— Să-ți explic…

Ochii ei parcă s-au limpezit, ca și cum ceva nou tocmai se eliberase și devenise vizibil.

— Și tu? a întrebat. Doamne! S-a aplecat mai mult, mișcând buzele într-un zâmbet sau o grimasă. N-am văzut niciodată atâția mincinoși la un loc.

VARA
2018

CAPITOLUL 16

În cele din urmă, am ieșit de pe aleea de pe Landing Lane de la numărul unu, cu nimic în plus față de ce adusesem cu șase ani în urmă: un laptop pe scaunul de lângă mine, cutia celor pierduți și bagajul aruncat pe bancheta din spate; lucrurile rămase din bucătărie, baie și birou aruncate în grabă în câțiva saci de gunoi din plastic care au încăput pe podeaua mașinii. Nici măcar nu a fost nevoie să deschid portbagajul.

***

Slujba pentru Sadie în anul precedent fusese în Connecticut, într-o zi neobișnuit de caldă, cu un cer albastru înșelător.

Îmi alesesem ținuta pentru că fusese a ei prima dată, pentru că o simțeam lângă mine când băgasem mâinile în mânecile scurte și bufante ale rochiei, imaginându-mi materialul gri atingându-i picioarele. Am crezut că avea să mă ajute să mă integrez. Dar mă simțeam prea mare în hainele ei, fermoarul mă strângea în talie, tivul mai degrabă festiv decât sobru, așa cum arătase pe ea. Am simțit privirile piezișe ale cuplului de lângă mine și materialul mi-a înțepat pielea.

Am auzit cândva că nu poți să visezi o față până nu ai văzut-o în realitate. Cei din vise sunt ori oameni adevărați, ori neclari și amorfi, lucruri pe care nu ți le amintești când te trezești.

Dar în ziua aceea mi se părea că trebuia să fi visat întregul oraș. O înșiruire de expresii plate, dure. Oriunde mă uitam, o senzație de déjà-vu. Nume pe vârful limbii. Fețe pe care le invocasem probabil din poveștile lui Sadie despre oraș.

Când s-au adunat toți după slujbă la casa impunătoare a familiei cu fațadă din cărămidă, exista o familiaritate stranie la ea, ceva ce aproape știam. Poate că era felul în care Bianca aranjase casa. Sau un miros familiar. Fundalul cu fotografii de-a lungul anilor care se înlănțuiseră inconștient în mintea mea. Ca să pot deschide o ușă și să știu ce avea să fie acolo în secunda dinainte de a se dezvălui. Pe dreapta, dulapul pentru haine. Pe hol, a treia ușă pe stânga trebuia să fie baia și avea să fie într-o nuanță aproape de albastru.

Cred că o persoană poate să devină posedată de altcineva – cel puțin în parte. Că o viață se poate strecura în alta, dându-i contur. În acest fel, puteam judeca reacția lui Sadie înainte să apară, să-mi imaginez o expresie în secunda dinainte de a o împărtăși. Așa puteam anticipa ce avea să facă înainte s-o facă, pentru că mi se părea că înțelegeam cum gândea și acel du-te-vino care avea să o împingă spre un moment oarecare – cu excepția momentelor de final.

În timp ce mă plimbam prin casă, singura persoană care bănuiam că poate vedea acea posedare în mine era Luce, stând lângă Parker în cealaltă parte a livingului, cu paharul în mână, privindu-mă cu atenție. De când Parker ne făcuse cunoștință când opriseră pe alee în vara aceea, ea mă urmărise. La început, crezusem că o făcuse pentru că nu înțelegea istoricul meu cu familia Loman și, prin urmare, cu Parker. Dar în ultima vreme părea să fie altceva: că simțea lucrurile de la distanță. De parcă era ceva ce mie mi se părea invizibil și pe care doar ea îl vedea bine.

Parker s-a aplecat să-i spună ceva la ureche și ea a tresărit, neatentă. Avea o mină indiferentă atunci când s-a întors spre el și am folosit momentul ca să mă retrag, urcând treptele spre palierul de la etaj. Holul era luminos și înalt, chiar și cu podelele din lemn mai închis la culoare și ușile închise. Am știut de cum am pus mâna pe clanță, a doua ușă de pe coridor, că era camera ei.

Dar interiorul era foarte diferit de ce-mi imaginasem. Erau relicve ale copilăriei ei păstrate, ca acele figurine de cai pe un raft înalt. Poze înfipte în marginea oglinzii de la dulap – un grup de fete pe care poate le văzusem la parter. Sadie își petrecuse anii de liceu la un internat și verile în Littleport. Camera ei era un loc la fel de temporar ca oricare altul, plin de lucruri rămase în urmă, necrescând pe deplin odată cu persoana care revenea acolo de fiecare dată.

Cuvertura ei era croită în explozii de culoare – violet, albastru, verde –, opusul patului său din Littleport, care era în nuanțe de fildeș. Nu mai fusese aici de la începutul sezonului de vară, dar eu tot căutam un semn lăsat de ea, ceva rămas în urmă care să umple golul pe care-l ocupase cândva.

Mi-am trecut mâna peste muchiile suprafeței de lemn a dulapului. Apoi peste cutia de bijuterii, cu monograma din inițialele ei, pictate cu litere de culoarea piersicii pe alb. Alături, un copăcel de cositor era așezat în fața oglinzii cu crengile goale și pietroase, menite să expună bijuteriile din

camera unui copil. Un singur colier atârna de cel mai îndepărtat punct. Medalionul era auriu-roșiatic, un *S* răsucit și delicat, fixat pe un șir fin de diamante. Am strâns pumnul în jurul lui și am simțit marginile intrând în carnea din palmă.

— Întotdeauna am știut că ești o hoață.

Am văzut-o întâi în oglindă, palidă și nemișcată, ca o fantomă. M-am întors, dând drumul colierului, ajungând față în față cu Bianca. Stătea în cadrul ușii; rochia subțire și neagră îi ajungea chiar sub genunchi, dar era desculță. Degetele de la picioare se mișcau în timp ce priveam.

— Doar mă uitam, am spus panicată.

Încercând cu disperare să mă agăț de ceva ce simțeam că-mi scapă printre degete.

Ea se legăna ușor în dreptul ușii, cu fața descompusă, ca și cum era copleșită – imaginându-și-o pe Sadie acolo, văzându-mă pe mine în schimb, în camera fiicei ei, în rochia ei. Dar pe urmă nu mai știu – dacă ea se mișca sau poate eram eu. Era atât de palidă, încât mi s-a părut că, dacă clipeam, ar putea dispărea în pereții de culoarea osului.

— Unde se duc banii tăi, mă întreb, a spus ea, mișcându-se pe picioare, iar lemnul masiv a trosnit sub tălpile ei.

Simțeam că i se schimbă starea, că se schimba încăperea – o cale nouă de a-și canaliza durerea.

— Îți câștigi existența luând un salariu direct de la noi. Nu ai facturi de plătit, nu ai cheltuieli și știu exact cât am plătit pentru casa bunicii tale. A făcut un pas în cameră, apoi încă unul și am simți cum marginea dulapului mă împungea în spate. Poate că pe soțul meu l-ai amăgit, dar nu și pe mine. Am văzut exact ce erai de la început.

— Bianca, îmi pare rău, dar…

A ridicat o mână, tăindu-mi vorba.

— Nu. Nu mai ai dreptul să vorbești. Nu mai ai dreptul să te plimbi prin casa mea – casa *mea* – de parcă e a ta. I s-au oprit ochii la o poză cu Sadie, prinsă în colțul oglinzii. A rămas cu degetul deasupra zâmbetului fiicei ei. Te-a salvat, să știi. I-a spus lui Grant că furtul banilor a fost ideea ei, că era singura responsabilă. Dar eu știu mai bine. A întins mâna spre colier, *S*-ul delicat, închizându-l în palmă.

Mi-am încleștat maxilarul. Bianca se înșela. Credea că furasem de la compania lor, că-i luasem slujba lui Sadie, că o lăsasem să fie învinuită, dar

nu era adevărat.

La mijlocul lunii iulie, cu mai mult de o lună înainte de moartea lui Sadie, contabilizam finanțele proprietăților de închiriat când mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Banii dispăruseră, sistematic și pe tăcute, și nu fuseseră marcați ca atare.

Preț de o clipă, m-am gândit să o întreb mai întâi pe Sadie. Dar mă temeam că mi se înscena ceva – toată vara simțisem că mă ținea la distanță. Era o reamintire că totul în viața mea era atât de trecător, de fragil. Că nimic atât de bun nu putea să dureze prea mult.

Am făcut rezumatul detaliilor, i le-am transmis lui Grant, dar n-am spus ce știam că era adevărat: dacă nu eram eu, era Sadie – care era, practic, la conducere. Eram multe lucruri, dar nu eram hoață. Nu voiam să pierd toate lucrurile pentru care muncisem din cauza răzvrătirii ei prost direcționate.

Scandalul a fost gestionat în spatele ușilor închise, iar eu n-am întrebat-o niciodată pe Sadie despre asta. Mă respingea când încercam să aduc vorba. Pe atunci, mi s-a părut că era doar nesăbuința ei. Ca fixația pentru moarte – ceva care să atragă atenția. Mereu se zbătea să ajungă la limită, să vadă cu ce putea să scape basma curată, fără să se gândească vreodată la victimele colaterale.

Timp de o lună după aceea, mă evitase, nevrând să răspundă la mesajele sau apelurile mele. Se agățase cu fermitate de o prietenie cu Luce. Cu Parker, deveniseră un grup impenetrabil de trei persoane. O lună și fusesem izgonită din tot ce știam, cum mai fusesem și altădată. Dar de data asta eram mai mare. Vedeam lucrurile cu trei pași înainte și înapoi și știam exact ce avea Sadie să facă de câte ori se confrunta cu o mutare.

I-am lăsat un bilet, o scuză, lângă cutia cu bomboanele ei preferate de ciocolată. Așezată în mijlocul biroului, ca să fiu sigură că avea să le vadă.

Îmi pare rău! Mi-aș dori să nu fie așa.

Ca să știe că nu eram supărată și nu mă gândeam cu ranchiună la ea. O înțelegeam, normal că da. Orice scuză trebuia să vină de la mine. Nici măcar nu eram sigură cum să mă scuz, cum să o simt. Dar așa era când iubeai pe cineva – conta doar atunci când îi știai defectele și tot o făceai.

În noaptea următoare, mi-a trimis un mesaj – *Avie, ieșim în oraș, vino!* – fără să pomenească de ce se întâmplase, și am revenit; totul era în regulă.

Ea bătuse în fereastra de la livingul meu – cu fața lipită de geam, obrazul și un ochi căprui, încrețit de râs. Îmi amintea de Sadie la optsprezece ani și

poate asta era ideea. Îi auzeam pe Luce și Parker pe alee.

Sadie avea o sticlă de votcă într-o mână când am deschis ușa, și a scos câteva pahare din dulap cu mâna ei, turnând în fiecare cât pentru două pahare.

— Credeam că ieșim în oraș, a spus Parker, stând în cadrul ușii deschise.

— *Ieșim.* Într-o secundă. Nu sta așa acolo, a spus ea, dând ochii peste cap ca să văd numai eu.

Luce a traversat camera, urmând ordinele, cu paharul ridicat la buze.

— Stai! a strigat Sadie cu mâna întinsă și Luce a încremenit. Așteaptă-i pe toți. Fiecare am luat un pahar. Noroc!

A ciocnit paharul cu al meu. Avea ochii mari și nu clipea, și mi s-a părut că văd totul reflectat acolo, tot ce nu spunea niciodată.

— Pentru noi, a spus Luce, și Parker a repetat ca un ecou.

Îmi simțeam bătăile inimii în degetele de la picioare, în cele de la mâini, în cap. Sadie se uita la mine, așteptând. Tăcerea se prelungea, momentul era îmbătător.

— Să fie, am spus eu și zâmbetul ei s-a lărgit.

***

În noaptea în care a murit, a intrat în camera mea fără șovăire sau așa mi s-a părut atunci. Reveniserăm la normal de două săptămâni și nu voiam să zdruncin temelia. Dacă era ceva în neregulă, fusesem prea concentrată asupra muncii să mai observ.

Însă în opinia Biancăi, eu pusesem totul în mișcare. Eu făcusem să fie concediată Sadie. O nenorocisem. Îi luasem slujba. O dădusem de gol în fața părinților. O împinsesem spre un rezultat inevitabil.

Stând față în față cu Bianca, credeam că știu în sfârșit adevăratul motiv pentru care Sadie luase acei bani – nu fusese deloc un gest nesăbuit de răzvrătire. Era ceva ce spusese ea după ce fusesem reprimită în viața ei, când eram toți la „Fold”. Dintr-un colț al barului, Parker intrase într-o ședință de consiliu pe Skype de care uitase, cu o băutură în mână, râzând sfios.

Parker scapă basma curată din orice, la propriu. Eu nu pot nici măcar să scap, spusese Sadie. Se apropiase cel mai mult de a vorbi despre rezultatul greșelilor ei.

În retrospectivă, asta îmi scăpase. Voia să scape. Să scape din strânsoarea familiei, a vieții ei, prin orice mijloace necesare.

Să scape – în sălbăticia nelimitată, fără direcție. Așa că aduna banii. Și nu era deloc vina mea. Nu, vina putea fi găsită în urmă cu alți câțiva pași.

— *Tu* ai făcut asta, am spus, pășind spre Bianca și ridicând vocea. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru ea, să crească în casa asta.

La fel cum jalea mă copleșise cu câțiva ani în urmă. Numai că eu nu mă scufundam, mă perfecționam. Nu alergam după ceva pe fund, ci lăsam ceva liber.

Fusesem înarmată pentru atac cu toate lucrurile pe care mi le spusese Sadie. Șoapta în urechea mea, unul dintre primele lucruri pe care mi le spusese despre mama ei: *Toți trebuie să se închine la altarul Biancăi Loman.*

— De ce crezi că a făcut-o acolo? am întrebat. În locul în care erai atât de disperată să trăiești? Nu era în siguranță, nu asta a crezut Grant? Să locuiți atât de aproape de maluri? Dar tu ai insistat.

Insistă și insistă până când ceva se distruge.

— Și acum uite, am continuat.

Tremuram, cu o expresie feroce în oglindă. Oare părinții lui Sadie o văzuseră vreodată așa cum era și nu cum se așteptau să fie?

Fața Biancăi nu s-a schimbat. O mască de furie.

— Afară! a strigat ea. Vreau să ieși.

— Da, plec.

Am trecut pe lângă ea, dar s-a întins să mă înșface, degetele ei reci strânse pe încheietura mea, zgâriindu-mă cu unghiile, ca și cum mi-ar fi spus că era alegerea ei să nu-mi dea sângele.

— Nu, a spus. Vreau să pleci din familia asta. Să pleci din casa noastră. Nu mai ești binevenită la numărul unu pe Landing Lane.

Nu uitasem cuvintele ei. Dar când m-am întors la Littleport în seara aceea, nu era nimeni acolo să mă concedieze. Distanța făcea totul să pară neclar și nefondat.

Nu a sunat nimeni, nu a verificat nimeni. Și timpul, ca distanța, aplanase lucrurile.

Am continuat să supraveghez proprietățile și banii au continuat să intre în contul meu.

A fost o greșeală. O ceartă, așadar, ca în orice familie. Cuvinte care se uitau, emoții care se linișteau.

***

Timp de aproape un an, mă întrebasem dacă Bianca vorbise serios. Și acum știam.

Am încetinit viteza coborând dealul, trecând de plaja Breaker, luând-o spre centru. Ca mama mea, conducând prin oraș, căutând un motiv să mă opresc. Toate bunurile mele pământești în mașină lângă mine.

Când am apăsat frânele la trecerea de pietoni, am auzit zăngănitul metalului sub scaunul pasagerului. Am întins mâna și am simțit marginile cutiei de metal – cheile pe care nu le adusesem înapoi înăuntru când mă întorsesem mai devreme.

Ca un semn. Ca Sadie care mă striga pe nume. Toate fantomele îmi aminteau că asta era casa mea. Îmi aminteau de toate motivele pe care încă le aveam să rămân.

Sea Rose se afla la trei străzi de apă, într-un șir de case înghesuite, cu pietricele în loc de curți cu iarbă. La un moment dat, pâlcul de case alcătuiau o colonie de artiști, dar acum erau mai ales case neobișnuite, dar exclusiviste, ocupate doar în timpul verii sau în weekendurile prelungite primăvara sau vara – și rareori erau la vânzare pe piață.

Era un loc în care mi-aș fi imaginat-o pe mama trăind în altă viață. Unde putea să-și care lucrurile pe plaja Breaker și să lucreze neîntrerupt de acasă – viața pe care probabil și-o imaginase când pornise la drum cu mașina. În loc de cea discordantă pe care o dusese – lucrând la galerie, crescându-mă și pictând numai noaptea, în liniștea pustie. Prinsă între două lumi – cea din fața ei și cea din mintea ei, pe care încerca necontenit să o descopere.

Totuși, nu și-ar fi permis niciodată un loc ca acesta.

Compania Loman supralicitase cea mai apropiată ofertă pentru proprietate cu aproape o treime ca să compenseze faptul că avea să fie închiriată doar sezonier, dar deocamdată meritase. Fiind atât de aproape de centru, pe o stradă istorică, într-un loc în care alții creaseră cândva artă și poezii celebre, toate aceste te făceau să uiți mărimea redusă și lipsa priveliștii.

Aici nu erau alei, doar case îndepărtate de trotuar, în semicerc, în care se parca după regula primul venit, primul servit. Noi le spuneam bungalouri, dar numai pentru că nimeni nu voia să plătească atât de mult pentru o cabană.

Spre deosebire de familia Donaldson, Katherine Appleton și prietenii ei nu urmaseră protocolul. Nu era o cheie în cutia poștală, iar ușa de la intrare era descuiată. Nici nu era de mirare că cineva intrase în noaptea precedentă. Începeam să cred că oricine își făcea de cap pe proprietăți nu făcea decât să aleagă ținte ușoare: zăvorul spart de la fereastră la Blue Robin. Panoul electric din fața casei Breaker. Și Katherine Appleton care uitase să încuie. Singura casă unde nu-mi dădeam seama cum se intrase era Sunset Retreat.

Firma de curățenie trebuia să sosească mai târziu – nu erau oaspeți programați săptămâna următoare dar înăuntru era și mai rău decât mă așteptasem.

Deși era în miezul zilei, o penumbră învăluise casa – draperiile trase, sacii de gunoi la colțuri. Și mizeria rămasă în living, ca o ședință de spiritism.

— Iisuse! am zis, dând cu degetul pe tejghea, apoi trăgându-mă înapoi, ștergându-mi murdăria de blugi.

Cheia era pe mijlocul blatului, lângă dosarul laminat, unde probabil îmi găsiseră numărul cu o noapte înainte. Era un mister cum reușiseră să vadă asta, însă nu reușiseră să remarce procedura de plecare.

Am zărit lumânările menționate la telefon, una încă arzând pe pervazul de la bucătărie. M-am aplecat și am stins-o. Restul lumânărilor fuseseră aduse în living, adunate pe măsuțe și pe polița de la șemineu, ca într-un fel de ritual ocult. Era imposibil să-și recupereze avansul pentru curățenie.

Căutam prin lista de nume din telefon ca să trimit un e-mail celui care închiriase locul – cu o informare despre condiția în care îl lăsase fiica lui – când am văzut teancul de bancnote de douăzeci de dolari pe măsuța de cafea. Mi-am imaginat cum oaspeții au deschis portofelele, au scos conținutul și și-au ispășit astfel vina. De parcă banii puteau repara orice greșeală.

Răsfoind bancnotele, mi-am dat seama că suma era mai mare decât aș fi cerut eu. Am șters e-mailul și am sunat în schimb la firma de curățenie.

— Anulez programarea pentru Sea Rose azi.

Pe urmă m-am dus la dulapul de lângă spălătorie, scoțând rezervele. Am luat cearșafurile de pe paturi și le-am aruncat în mașina de spălat și am început să șterg suprafețele în timp ce se derula programul.

Nu a durat mult, având în vedere situația.

Nu exista garaj, dar mașinile străjuiau străzile din cartierele de aici până în centru. Nimeni nu avea să observe o mașină în plus. Am dat din cap pentru mine însămi, târând ultimele bagaje după mine.

Era de ajuns.

***

După ce mi-am instalat laptopul pe masa din bucătărie, m-am conectat la rețeaua de Wi-Fi și i-am trimis un e mail lui Grant despre mesajul pe care i-l lăsasem mai devreme. Am păstrat un ton profesionist, scurt și la obiect, nimic altceva decât fapte concrete și cifre în timp ce enumeram problemele cu casele. I-am spus despre fereastra care nu se închidea la Blue Robin, despre scurgerea de gaze de la Sunset Retreat, despre stricăciunile de la Trail's End în săptămâna anterioară și reclamația făcută de familia Donaldson că intrase cineva în casă. L-am întrebat dacă voia să mă ocup eu de înlocuiri – dacă voia să depun plângere.

I-am spus chiar și despre penele de curent de pe proprietatea lui. Poate ar vrea să le verifice cineva, să decidă singur ce se întâmpla acolo.

Pe urmă am tras draperiile și am deschis dosarul de pe ecran unde copiasem pozele lui Sadie. Am început să le privesc una câte una. Căutând ceva ce nu văzusem prima dată. Crezând, fără îndoială, că i se întâmplase ceva cumplit. Am deschis pozele pe rând, încercând să reconstitui pașii pe care îi făcuse în săptămânile de până la moartea ei.

Acum avea și poliția acces la ele, dar detectivul Collins părea să se concentreze doar pe ceea ce nu era acolo. Când Sadie ne arăta ceva *chiar acolo* – lumea, văzută prin ochii ei.

Iat-o cu Luce, râzând. Iată-l pe Parker, lângă piscină. Priveliștea cu malurile înalte, unde stătuse cel puțin o dată până atunci.

Drumul umbrit de munte, cu lumina pătrunzând printre frunzele de deasupra. Plaja Breaker în zori, cerul de un roz rece.

Apoi, o fotografie cu Grant și Bianca stând alături în bucătărie, în mijlocul unui toast. Bianca se uita în sus la Grant, fericirea citindu-i-se pe

față. Ridurile create de zâmbet în jurul ochilor lui Grant în timp ce privea la oaspeții nevăzuți.

Și pe urmă, Connor. Connor pe barcă, fără cămașă și bronzat. Piesa care nu se potrivea. Mă tot întorceam la poza asta. Umbra ei, proiectată pe pieptul lui. Un fir de păr blond peste lentilă când s-a aplecat deasupra lui.

Am mărit poza în dreptul ochelarilor lui Connor până am văzut-o chiar pe Sadie în imaginea reflectată. Umerii ei goi, bareta neagră a costumului de baie, părul căzut în față și telefonul ținut în față în timp ce-l poza pe neașteptate.

CAPITOLUL 17

Știam că-l pot găsi pe Connor pe docuri, deși ziua de muncă era pe terminate – lăzile cântărite și expediate, bărcile legate la dană. Connor era genul care dădea o mană de ajutor oricui se întâmpla să muncească acolo.

Își curăța barca, legată acum de cel mai îndepărtat stâlp Chiar și întors cu spatele, era greu să-l ratezi. Îi vedeam mușchii spatelui în timp ce lucra, iar soarele după-amiezii târzii căzând pe curbura umerilor, mai închisă la culoare decât restul corpului.

Pașii mei au răsunat pe doc, iar Connor s-a întors când m-am apropiat, dându-și părul la o parte de pe frunte.

— Ești ocupat?

Un pic, a răspuns, ținând cârpa în mână.

— Trebuie să-ți vorbesc despre Sadie, am spus, cuvintele propagându-se în aer.

El s-a încruntat, uitându-se undeva dincolo de umărul meu. A dat drumul cârpei, apoi a început să dezlege funia care ținea barca legată de doc.

— Urcă în barcă, Avery, a zis, cu vocea joasă și tulburătoare.

Ca atunci când se enerva. M-am cutremurat.

Stăteam în picioare pe ultima scândură a docului.

— Nu, trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Nu durează mult.

El a pornit motorul atunci, fără să se oprească nici cât să se uite la mine.

— Întreabă-mă pe barcă, sau preferi să ai discuția asta cu detectivul Collins?

Mi-am încordat umerii și am dat să mă întorc.

— Nu te uita. Vine înspre noi.

Atunci l-am simțit venind, în tremurul scândurilor din lemn de sub picioare. Anul trecut, când fusesem interogată, îi spusesem detectivului Collins că eu și Connor nu ne mai vorbeam, și era adevărat. Dar iată-mă aici, față în față cu el, căutându-l chiar – și detectivul probabil ne văzuse. Nu eram sigură dacă mă urmărea pe mine sau pe Connor, dar, după ultima noastră conversație, nu voiam să aștept ca să aflu. Investiga cazul, da, dar părea mai interesat de cum găsisem telefonul – de parcă, încă o dată, îi ascunsesem ceva.

Lista aceea cu nume însemna ceva, totuși. Și Connor era trecut pe ea. Îmi spusese cândva că venise la petrecere, dar nu mă puteam baza decât pe cuvântul lui – iar el mă mințise deja o dată.

Am înghițit în sec, pășind în barcă. Connor mi-a întins mâna fără să se uite, dar m-am sprijinit de balustradă, așezându-mă pe scaunul din spatele cârmei, în timp ce el trăgea de funie. A întors banca de lângă doc, fără grabă, de parcă aveam tot timpul din lume. Dar el avea maxilarul încleștat și privirea ațintită către gura portului.

Nu m-am uitat în urmă până când nu ne-am aliniat cu stâncile din dreptul Point în dreapta noastră. Și când am făcut asta, detectivul Collins stătea acolo, doar o umbră întunecată pe marginea cheiului, cu mâinile în șolduri, privindu-ne cum plecam.

***

Trecuse multă vreme de când ieșisem cu o barcă destinată muncii, nu confortului. Lucrul pe care îl promitea Connor cu plimbările și cursele lui era autenticitatea. Nu schimbase nimic pentru confortul turiștilor, dar asta era partea interesantă. Nu era aceeași barcă pe care o luaserăm când eram mai tineri – aceea fusese a tatălui său –, dar asta era mai nouă și un pic mai mare și îngrijită cu scrupulozitate.

A oprit motorul când eram încă în zona de protecție a portului, cu urcușul și coborâșul ritmat al mării dedesubt, și nu se auzea decât carena care se scufunda și ieșea din apă, și apa care clipocea încet în lateral.

— E frumos, am spus, vorbind despre barcă.

— O să se schimbe în scurt timp, a zis el uitându-se spre cer, apoi din nou la apă.

Ambele erau în nuanțe de albastru-închis, însă vântul sufla dinspre mal cu o răcoare neașteptată. Furtunile de toamnă se apropiau așa, cu un curent mai rece și dinspre cer, și dinspre mare.

— Ce voiai să mă întrebi, Avery?

S-a așezat în fața mea, fiecare cuvânt și gest fiind alese cu grijă. De parcă se prefăcea că era persoana pe care credeam că o cunosc.

Știam pericolele apei, le știam de o jumătate de viață, crescând aici. Dar nu mă gândisem la pericolele din alți oameni.

Asta mă împiedica să am încredere în mine însămi. Mă întrebam ce mai făcusem greșit.

— Poza ta era în telefonul ei, am spus, luând-o pe ocolite în loc să-l întreb direct.

El a mijit ochii, dar nu s-a mișcat.

— Ce telefon?

— Telefonul lui Sadie. L-au găsit. *Eu* l-am găsit. La Blue Robin.

L-am privit cu atenție în timp ce vorbeam, căutând un indiciu în expresia sa.

Fața lui rămânea impasibilă, dar ridicarea și coborârea pieptului său s-au oprit – își ținea respirația.

— Când?

— Când m-am dus să verific proprietatea, după spargere.

El a ridicat sprâncenele brusc.

— Adică atunci când eram acolo cu tine?

Vocea lui a devenit mai gravă și mi-am dat seama că atinsesem un punct sensibil. N-am răspuns și el a închis ochii, scuturând capul.

— Nu știu ce aștepți să-ți spun.

— Mă aștept să… Vreau să-mi spui adevărul, am zis, ridicând vocea.

Pentru oricine era în apropiere, ar fi sunat ca o conversație unilaterală: eu, vorbind mai tare; Connor, mai încet. Amândoi cu nervii întinși.

— Mi-ai spus atunci, în casă, că nu te întâlneai cu ea. Cineva te-a văzut anul trecut, ceea ce presupun că ai fi putut încerca să respingi cu o explicație, dar Sadie avea poza ta. De ce ți-ar fi făcut poza dacă nu… Am inspirat adânc, spunând ce venisem aici să spun: Ai *mințit,* Connor. Ai mințit la poliție și m-ai mințit și pe mine.

— Nu fi ipocrită, Avery. Nu tu.

S-a ridicat brusc, pășind pe puntea mică și neacoperită. Eram singuri pe o barcă în mijlocul portului. M-am uitat în jur după alte vase, dar Connor alesese o zonă izolată. Pentru oricine altcineva, eram doar o pată în depărtare, așa cum erau și ei pentru noi.

— Am spus și la poliție. Ea m-a plătit să o scot în larg o dată, pentru o plimbare. Asta-i tot.

— Numărul tău e în telefonul ei. Cu un asterisc. Mai încearcă.

El s-a oprit, cu ochii la mine.

— O dată. Doar o dată, a repetat, de parcă mă implora să înțeleg ceva mai mult. Dar eu nu mă prindeam. Și-a trecut mâna prin păr, mijind ochii din pricina strălucirii soarelui în apă. M-a găsit pe docuri. Mi-a spus pe nume, de parcă știa deja cine eram.

— Știa, am spus încet.

El a dat din cap.

— M-a întrebat cât ar costa să o duc într-un tur privat. Connor s-a încruntat. Nu prea îmi place să fac tururi private, sincer. Nu doar pentru o persoană și nu pentru cineva ca ea.

— Cum adică?

A făcut ochii mari, de parcă știam și eu răspunsul, și chiar îl știam.

— Dar, a continuat, mi-a spus că o prietenă i-a spus numele meu. Am bănuit că tu ai fost. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, așteptând, și am clătinat ușor din cap. Nu i-ai dat tu numele meu? m-a întrebat.

— Nu i l-am dat.

S-a uitat din nou spre mare, de parcă se gândea la ceva.

— Și ai dus-o în plimbare? am întrebat, captându-i iar atenția.

— Da. Chiar atunci. Avea bani la ea, mai mult decât aș fi luat de obicei, dar nu aveam de gând să mă plâng. M-a rugat să-i povestesc despre insule, toate poveștile din curse, știi? A ridicat din umeri. Bănuiesc că de asta a venit la mine.

Acestea erau insulele pe care se refugiau localnicii când voiau să scape. Ancorau barca în larg și înotau pe ultimii metri purtați de curent. Unul din ei avea o cabană veche, deteriorată și putrezită, și doar pereții mai stăteau în picioare, ultima oară când o văzusem. Dar la un moment dat, cineva adusese piatra și lemnul și-și construise o casă secretă. Eu, Faith și Connor petrecuserăm o seară acolo, așteptând să treacă o furtună.

— Unde ai dus-o? am întrebat.

— Am dus-o în trei locuri. Mai întâi la cele două insule din Ship Bottom Cove, pentru că turiștilor le place de obicei să le vadă. Dar ea voia una pe care putea să o exploreze părăsind barca, a spus că auzise că erau multe locuri ascunse. Așa că ne-am dus la Potcoavă.

Am simțit cum mi se încleștează maxilarul în timp ce vorbea.

— Eu am rămas în barcă, a zis, de parcă trebuia să se apere de o insinuare.

Potcoava era numele dat de localnici fâșiei în formă de potcoavă din rocă și copaci care fusese prinsă la un moment dat de uscat printr-un banc de nisip, la reflux – așa spuneau poveștile. Valurile se spărgeau peste ridicătura de pământ pe care nu o vedeai, creând un golfuleț adăpostit, ceea ce transforma locul într-unul preferat de canotori și localnici deopotrivă. Orice pământ care făcuse legătura dispăruse de mult, dar noi spuneam povești despre călători blocați acolo când se întorcea mareea.

— A înotat până acolo, atunci? am întrebat nedumerită.

Lui Sadie nu-i plăcea apa rece. Sau soarele puternic. Sau curenții nesiguri. Nu-i plăcea să fie singură.

— Da, mă rog, a mers prin apă, avea doar un rucsăcel la ea, m-am gândit că își ținea telefonul acolo, poate un prosop. Era reflux și am ancorat acolo, a fost destul de ușor. Dar a lipsit atât de mult, încât am tras un pui de somn. Probabil aș fi fost îngrijorat dacă n-aș fi adormit. M-am trezit când am auzit o cameră foto, Ea stătea deasupra mea, în costum de baie, tremurând de frig.

A fluturat cu mâna prin aer, de parcă îi știa silueta. De parcă și-o imprimase în memorie.

Dar nimic din toate astea nu avea sens. De ce ar fi avut Sadie nevoie să vină aici, cu Connor? Eu i-aș fi putut povestit orice voia să știe despre aceste locuri. Aș fi mers aici chiar eu cu ea. I-aș fi spus poveștile, nu doar cele despre istoria orașului, ci și despre trecutul meu. Aș fi ascultat-o râzând de povestirile mele despre când eșuasem; aș fi văzut-o făcând ochii mari auzind când încercaserăm fără succes să ducem pe furiș o barcă înapoi la docuri în zori. Părțile din Littleport pe care numai eu puteam să i le arăt, dovedindu-mă vrednică. *Ați avut necazuri?* mi-o imaginam că întreba. Zâmbetul meu când i-aș fi spus că nu. Eram copiii din Littleport și ne protejam între noi.

Poate că Sadie mă iertase că o dădusem de gol tatălui ei, dar încă nu avusese încredere în mine – nu pentru asta. Venise aici singură. Fără să spună nimănui – ceva ce păstrase secret. Ceva care ar fi rămas așa, dacă Greg Randolph nu i-ar fi văzut împreună pe ea și pe Connor.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, a răspuns el, strângând din fălci.

Dar nu mă așteptam să-mi spună adevărul, cel puțin nu după atâta timp.

— Nu știu de ce mi-a făcut poză. Connor a strâns din buze. Știu că nu trebuie să am de-a face cu o asemenea familie. Mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi trebuit să înțeleg și eu asta. De asta nu am spus nimic la poliție. Pentru că e de ajuns un lucru – un tur privat – și deodată sunt târât în tărășenia asta.

— Tărășenia asta? E *moartă,* Connor.

Mi s-a frânt vocea la mijlocul propoziției.

El a tresărit.

— Îmi pare rău, Avery.

— Ea avea *numărul* tău.

— M-a sunat după aceea. Nu i-am răspuns. Nu-mi plăcea… Era ciudat, OK? De ce era acolo, ce voia de la mine. De ce mi-a făcut poză. Nu reușeam să-mi dau seama. La început, am crezut că ai trimis-o tu, dar…

Avea răspuns pentru orice. Găsea repede explicații – și totuși. Sadie fusese acolo cu o săptămână înainte de moartea ei. Dacă el spunea adevărul, ce anume ar fi putut ea să caute acolo?

— Poți să mă duci acolo?

El a mijit ochii, neînțelegând.

— Pe insulă. Te rog! Du-mă și pe mine acolo.

***

Dincolo de protecția oferită de port, valurile coborau și picăturile de apă mi-au acoperit brațele și ceafa în timp ce el își croia drum către arcul de pământ din depărtare.

Era imposibil de evitat trecutul pe măsură ce ne apropiam. Timpul părea să se comprime în vreme ce masa de uscat se făcea mai mare. Era locul în care veniserăm cu șapte ani în urmă, chiar înainte de sezonul estival.

Connor venise la bunica mea acasă.

— Haide, mă chemase el.

Eu nu mai ieșisem din casă de două zile. Nu dormisem, îmi tremurau mâinile și casa era un dezastru.

Când am coborât de pe doc în barca tatălui său, l-am întrebat:

— Vine și Faith?

— Nu, a răspuns, doar noi.

Și felul în care a zâmbit, cu privirea în jos, mi-a spus totul.

Înainte ca bunica să moară, era inevitabilul spre care alunecau lucrurile. Eu și Connor. O iminență pe care toți o vedeau în afară de noi. Privirile cu subînțeles, pe care le blestemaserăm toată viața noastră. Pe măsură ce creșteam, o împunsătură jucăușă cu umărul sau șoldul, o glumă prefăcută și un râs fals și ochii dați peste cap. Și pe urmă, într-o bună zi, el a clipit de două ori, s-a concentrat și a fost ca și cum vedea ceva nou. Am văzut ceva reflectat în ochii lui – noi posibilități.

Atingerea mâinii lui a devenit mai hotărâtă. Un sărut în joacă în fața tuturor, în toamna trecută, când beam pe plaja Breaker, iar el m-a lăsat pe spate și ochii i-au scânteiat la lumina focului în timp ce râdea. Și eu spusesem: *Asta e? Asta-i tot? Asta am așteptat atâția ani?* Și apoi am plecat pe plajă înainte să mă prindă, cu inima bătându-mi tare.

Când mi-a spus, două ore mai târziu: *Ai așteptat?*

Așa că veniserăm aici cu un răcitor de bere și mâncare de la magazin și o pătură, mergând prin apă până la insulă împreună, cu echipamentul deasupra capului ca să rămână uscat. N-am mai ajuns la partea cu mâncarea sau băutura pentru că știam exact ce era asta și se întâmplaseră deja prea multe până în momentul acela. Dar nu eram capabilă să simt nimic atunci, doar propria amărăciune. O dezamăgire că el, chiar și atunci, voia ceva de la mine. Că nu vedea că eu eram scufundată atât de adânc sub suprafața apei, încât el ar fi putut fi oricare altul.

Eram un ghem încordat de resentimente când a venit două zile mai târziu cu un zâmbet stângaci, crezând cumva că asta vindecase tot: nu doar pe mine, ci și pe noi. Mai rău decât atât era teama nouă că tocmai fusesem descoperită, că poate mă plăcea așa – privindu-mă cum alunecam și mă dezvăluiam, ca să mă poată transforma la loc în persoana pe care o dorea. Era începutul și sfârșitul, totodată.

Connor a ancorat acum barca în larg, oprind motorul. Amândoi ne uitam la amestecul de copaci și piatră și mal cu pietricele în loc să ne uităm unul la altul.

Mi-am imaginat-o pe Sadie stând acolo, cu pălăria cu borul lat, hotărându-se să se dezbrace și să meargă prin apă până la insulă. Pielea de găină. Nuanța roz-roșiatică unde frigul îi atingea carnea. Moliciunea tălpilor ei pe malul grosolan, încăpățânarea care o adusese în momentul de față.

Mi-am tras cămașa peste cap și Connor a mijit ochii.

— Mă întorc imediat, am spus.

— Marea e la flux. Trebuie să înoți.

Dar am continuat să mă dezbrac și el a întors capul, deschizând bancheta și scoțând o vestă de salvare portocalie. Ne dezbrăcaserăm până la chiloți unul în fața altuia de o sută de ori de când eram copii, ori de câte ori ieșeam pe apă. Nu mă simțisem niciodată stânjenită până când el s-a uitat în altă parte. Niciodată nu mă gândeam la mine în comparație cu Sadie până când nu ne-am văzut pe amândouă prin ochii lui Connor.

Am apucat vesta portocalie în grabă și am sărit direct, șocul frigului cuprinzând totul până la coaste, în timp ce cu degetele de la picioare atingeam malul pietros.

— Ești bine? a strigat Connor de deasupra.

Probabil scosesem un icnet.

A trebuit să-mi încetinesc respirația, doar ca să-mi relaxez mușchii din jurul plămânilor.

— Da, am răspuns, folosind vesta ca pe o placă plutitoare, lăsând curentul să mă împingă restul drumului până la mal.

Trecuseră șapte ani de când pășisem pe insula asta, deși o vedeam mereu de la distanță în zilele senine: un crâng de copaci întunecați. Terenul era dur la fața locului. O plajă pietroasă dădea către pământul întărit și verdele copacilor. Forma de potcoavă crea un golfuleț ferit, așadar caiacurile se opreau deseori aici să se odihnească. Dar acum nu mai erau bărci aici.

Însă erau urme lăsate de oamenii care fuseseră în acest loc – sticlele pe jumătate îngropate în stâncile care delimitau pământul și rădăcinile. Un buștean care fusese târât și așezat în chip de bancă la marginea tufelor. Era o cărare năpădită de buruieni de pe vremea când insula avea docuri.

M-am înfiorat în timp ce mergeam pe cărarea pe care îmi imaginam că mersese Sadie. Pașii mei erau pașii ei. Rădăcinile spinoase, marginile ascuțite ale pietrelor, ramurile care-i ajungeau la picioare.

Am simțit o înțepătură pe piele și, când m-am uitat, am văzut o picătură de sânge scurgându-se spre gleznă, atinsă de un vrej desprins. Connor a spus că Sadie era în costum de baie. Ar fi mers mai departe, desculță și cu picioarele goale? Pielea ei neatinsă, faptul că nici nu putea suporta să meargă desculță pe asfaltul încins – nu-mi puteam imagina. Nu-mi imaginam ce ar fi împins-o aici în realitate.

Avea un rucsac, o cameră foto – credea că era ceva aici ce merita găsit? Un secret ce merita păstrat? A văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă în timp ce era aici?

Terenul era prea neînduplecat. N-ar fi mers mai departe, nu dacă n-ar fi fost nevoită – dar Connor a spus că fusese plecată ceva vreme. În costum de baie, cu un rucsac.

M-am oprit din mers. Sau era ceva ce aducea? *Multe locuri ascunse*, îi spusese lui Connor. Asta căuta.

Un loc sigur în care să ascundă ceva al ei.

Am luat-o înapoi spre luminiș, m-am întors și ochii mi-au căzut din nou pe banca improvizată.

Bușteanul fusese parțial scobit și m-am lăsat în genunchi lângă el, privind înăuntru. Pe dedesubt creștea mușchi, plus că mai erau insecte și chestii la care nu voiam să mă gândesc prea mult. Dar am întins mâna în întuneric și am simțit luciul și foșnetul plasticului. M-am cutremurat, gândindu-mă la ce-ar fi putut fi acolo.

S-a frecat de bază când l-am scos. Suprafața era acoperită de un strat de mâl și mizerii, dar era o pungă frigorifică. Poate era gunoiul cuiva, sau poate nu.

Am șters noroiul cu mâinile goale, am deschis partea de sus și am văzut o cutie de lemn maroniu în interior, ca una în care s-ar fi pus un lănțișor. Era uscată. Mi-am șters mâinile de marginea bușteanului, încercând să le curăț. Apoi am deschis cutia. În mijlocul căptușelii stacojii, un USB argintiu, rece la atingere.

Copacii au foșnit în vânt și m-am uitat peste umăr, simțind un fior urcându-mi pe gât.

Sadie fusese aici. O simțeam, în același loc, deschizându-și rucsacul, scoțând punga asta. O vedeam întinzând mâna în bușteanul scobit, strâmbând din nas, cu ochii strânși, ținându-și respirația.

De ce, Sadie?

De ce aici? De ce dincolo de o întindere de apă, într-un buștean? Ce fel de teamă ar fi putut s-o aducă aici – la asemenea nivel de secretomanie? Unde zidurile casei ei nu mai erau de ajuns? Un loc, crezusem cândva, fără încuietori, fără secrete.

Acum îmi doream să am un loc în care să ascund asta. Buzunare, haine, un mod de a păstra secretul pentru mine. Dar nu aveam cum să înot la

barcă, cum să-l țin ascuns fără să vadă Connor. El îmi spusese adevărul, măcar – poate nu tot, dar destul încât să ajung aici. La ea.

Nu cred că m-ar fi adus aici dacă avea, într-adevăr, ceva de ascuns, nu?

***

Connor mă privea în timp ce înaintam cu greu spre el, ținând punga de plastic pe vestă.

— Ce-i aia? m-a întrebat, întinzând mâna spre mine.

— Nu sunt sigură.

Picuram apă în barcă, tremuram și mă uitam după un prosop, dar Connor avea deja unul pe banchetă pentru mine.

— E a ei?

— Nu sunt sigură, am repetat, aplecându-mă peste el după prosop. E un USB înăuntru, însă, și nu-mi dau seama din care alt motiv ar putea fi acolo.

El mi-a pus mâna pe abdomen și am tresărit. Dar degetele lui nu s-au mișcat. Avea privirea fixată pe locul de deasupra chiloților, pe interiorul șoldului stâng. Am pășit înapoi, îndepărtându-l, iar el s-a încruntat.

— De ce ai ăla?

Am privit în jos, în locul în care se fixase privirea lui.

— E un tatuaj, Connor.

— E la fel ca al lui Sadie.

Am simțit un nod în stomac, întrebându-mă din nou dacă mă amăgea. Cum ar fi putut să observe atât de bine dacă o văzuse doar o singură dată?

O *dată, o singură dată,* spusese. În timp ce ea stătea deasupra lui în costum de baie.

— Știu. Ni le-am făcut împreună.

Sadie avea pielea alb-rozalie și făcea pistrui vara. Avea pălării cu borul lat, ochelari mari de soare și SPF 50 în toate cremele pe care le folosea; o colecție de pistrui pe antebrațe care semănau aproape cu un bronz de la distanță. Eu aveam o culoare aproape măslinie, chiar și iarna, ca mama. Nu trebuia să-mi fac griji niciodată din pricina soarelui atât de departe în nord. Singura asemănare între mine și Sadie era culoarea ochilor noștri, o nuanță de căprui-deschis. Și tatuajul acesta care ne lega una de alta.

Însă Connor scutura din cap.

— Dar de ce *chestia aia.*

Sadie îl alesese. A condus mașina până la salon în ziua în care s-a întors, în a doua noastră vară împreună.

— Infinitul incomplet, i-am spus.

Pentru că nu exista nimic care să dureze o veșnicie. Capetele simbolului se întindeau unul spre altul, dar nu se întâlneau. Linia curbată, șerpuind ca o promisiune, retezată într-un punct – așa că nu mă puteam uita la ea fără să simt și o dorință.

Connor a înclinat capul pe o parte și s-a aplecat mai aproape.

— Eu nu văd decât litera *S*.

CAPITOLUL 18

Amurgul a început să se lase pe drum înapoi. Nu mă puteam gândi, cu prosopul subțire înfășurat pe mine, decât la forma tatuajului. Forma *S* a lănțișorului lui Sadie, lăsat în dormitorul ei din Connecticut. Marginile aurii străjuite de diamante, înfipte în palma mea.

Ai încredere în mine? întrebase ea când mă găsise așteptând-o pe malurile înalte. Și aveam. Ce altă opțiune aveam? Plutisem în derivă și fusesem singură, apoi am ales altceva. Am ales-o pe ea. În ziua aceea, ea a condus pe coastă spre salonul de tatuaje. Avea modelul pregătit, ceva la care se gândise toată iarna, crezusem eu. Ceva care avea să rămână permanent însemnat pe corpul nostru, legându-ne una de alta – la infinit sau cât aveau să reziste corpurile noastre.

De câte ori simțisem că altă persoană trasa liniile, le spusesem cu încredere: *Nimic nu durează la nesfârșit.* Adică: nici tu, nici eu, nici asta.

Credeam că mă lega nu doar de Sadie, ci de locul meu în lume. Îmi dăduse un scop, o reamintire.

Dar colierul… Cel pe care îl găsisem când Bianca mă prinsese în camera lui Sadie – mă străduiam să-l văd clar în amintire *S*-ul buclat, marginile care se răsuceau una spre cealaltă…

Connor a întors brusc barca spre dreapta, așa că a trebuit să mă țin de balustradă. Nu mai rămâneau decât cuvintele lui de avertizare – și conștientizarea asta sinistră că poate mă însemnasem nu cu o promisiune despre cine eram eu, ci despre cine era *ea* de la bun început.

Am strâns în palmă cutia de bijuterii în timp ce ne îndepărtam de gura portului, unde apa făcea pâlnie și se liniștea dintr-odată. Mergeam spre nord, spre largul mării.

— Ce faci? am strigat în spatele lui, dar vântul parcă mi-a înghițit cuvintele.

Connor ținea barca pe direcție diagonală și, în timp ce soarele cobora sub malurile înalte din depărtare, am știut exact ce făcea. A oprit motorul brusc și m-am aplecat în față din cauza schimbării mișcării. Nu și Connor. El nu a șovăit deloc în timp ce traversa barca, lăsându-se pe banchetă lângă mine.

Urechile îmi țiuiau după schimbarea de echilibru – nemișcarea subită, fără vântul care să vâjâie. Eram în voia curentului, cu carena scrâșnind sub

noi în timp ce pluteam neancorați pe valuri. În depărtare, pe stânci, o casă devenea tot mai mare și cerul se făcea de un albastru murdar, scufundându-se în noapte.

— Îmi amintesc că stăteam aici noaptea cu tine, a spus Connor, cu picioarele ridicate și încrucișate la glezne. Deci cred că, dacă trebuie să pună cineva întrebări aici, eu sunt acela.

Am făcut un semn cu mâna liberă spre el, încercând să nu o las să tremure.

— A fost demult, Connor.

— Așadar, a fost așa cum ți-ai imaginat?

Am clătinat din cap.

— Nu e așa.

— Nu? Nu e totul cum ai sperat să fie?

— Nu, adică, *nu e ce crezi tu.*

Acele veri când aveam cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece ani, uneori luam noaptea barca tatălui său din port, chiar dincolo de stânci. Ancorați aici, destul de departe în larg, puteai să-i urmărești din întuneric și nimeni nu te vedea făcând asta.

Nu erau destul de aproape ca să-i vezi clar, dar era de ajuns: fata de la fereastra din dreapta de la etaj, privind afară. Umbrele în spatele paravanelor. Trupuri mișcându-se în timp într-un ritm pe care nu-l înțelegeam, de o parte și de alta a unei uși. La capete opuse ale casei. Toate luminile aprinse, toate draperiile trase – erau ca un far în noapte, chemându-ne mai aproape.

Ne vede, spusesem eu, atât de sigură din felul în care ea stătea acolo, privind în depărtare.

Imposibil, promisese Connor. Lumina de la barca lui era stinsă. Eram invizibili, așa cum eram învățați să fim.

Dacă aș locui acolo, nu mi-aș petrece toată ziua privind pe geam.

Dacă aș locui acolo, aș pune niște draperii, a spus el râzând.

Le priveam viețile de la distanță. Imaginându-ne ce făceau, la ce se gândeau. Eram captivați de ei.

Așa că, atunci când Connor a întrebat dacă a fost tot ce sperasem să fie, știam la ce se gândea – că mă strecurasem în viețile lor și devenisem tocmai ceea ce doar îmi imaginasem cândva.

Aproape îi puteam ierta insinuarea. Tatuajul de pe corpul meu, felul în care trăisem acolo. Felul în care păruse că alunecasem în viața ei. Și acum, pășeam pe urmele ei fantomatice.

— A fost o coincidență că ne-am întâlnit, am spus. A intrat peste mine în baie când lucram. Evelyn m-a angajat.

Era ceea ce crezusem mereu până când Erica mi-a spus că cineva din familia Loman ceruse ca eu să lucrez la petrecere.

Dar nu avea sens.

— Și totuși, a spus el.

Și totuși iată-ne din nou aici, într-un loc în care nu fusesem împreună de ani de zile.

— M-ai văzut vreodată acolo?

M-am întrebat atunci dacă el continuase fără mine.

M-a privit scurt, dar nu a clătinat din cap.

— Eu nu urmăresc oamenii, Avery. Am lucruri mai bune de făcut.

— Atunci ce naiba facem aici acum?

— Pentru că am fost suspect până când s-a găsit biletul și trăiesc în umbra unui nor de aproape un an. M-am săturat. Nu mai știu care e adevărul.

Am clipit încet, respirând adânc.

— Nu știu nimic în plus față de tine. Eu sunt cea care ți-a spus despre telefon.

S-a întors cu fața la mine, cu un picior pe banchetă.

— Știi, doar pentru că nu mai vorbești cu noi nu înseamnă că oamenii nu mai vorbesc despre tine.

— Știu. Am auzit totul.

El a înclinat capul înainte și înapoi, de parcă și asta era discutabil.

— Majoritatea oamenilor cred că ți-o tragi cu fratele. Sau cu tatăl. A spus-o brusc și cu cruzime, de parcă intenționa să mă rănească. Eu zic că ești mai deșteaptă de atât, dar ce știu eu?

— Nu făceam asta. Nu o fac.

El a ridicat mâinile.

— Faith a crezut mereu că era sora, a continuat el. Dar i-am spus că tu nu voiai decât viața ei. Nu pe ea. A coborât mâinile brusc. În orice caz, în cea mai mare parte era doar supărată pe tine, așa că nimeni nu a ascultat-o cu adevărat.

Stomacul mi s-a strâns ca un ghem auzindu-i cuvintele. Chiar dacă mi le imaginasem, auzisem șoaptele, înțelesesem insinuarea din comentariile răutăcioase – ca ale lui Greg Randolph. Era altceva să le aud de la cineva care mă cunoștea, de la oamenii care fuseseră cândva cei mai apropiați prieteni ai mei.

— Nu e adevărat. Nimic din toate astea.

El a mijit ochii.

— Te-am mai acoperit o dată, să știi. Le-am spus polițiștilor că a fost un accident când ai împins-o pe Faith.

Am tresărit, deși el nu se mișcase.

— A *fost* un accident. N-am vrut să-i fac rău.

— Eram acolo, Avery. Am văzut.

În amurg, nu-i distingeam expresia. Totul se cufunda tot mai mult în umbră.

Am închis ochii, văzând-o căzând în amintirea mea. Simțind unda de șoc în oase, exact ca atunci. Furia care se zbătea să iasă la suprafață.

— A fost doar… N-am știut că o să se împiedice.

El a făcut ochii mai mari.

— Iisuse Hristoase! A avut nevoie de *operație.* Două tije în cot și, Doamne, eu te-am acoperit, chiar și după tot ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, am zis, cu gâtul parcă sugrumat de cuvinte.

Trebuia să o spun, acum și atunci.

— Pe vremea aceea, ar trebui să știi, mă gândeam la moarte. Tot timpul. M-am gândit la jurnal, la lucrurile pe care le scrisesem; coșmarul vieții mele. Visam la asta. Mi-o imaginam. Nu mai era loc pentru nimic altceva.

— Voiai să mori? m-a întrebat, de parcă nu-i trecuse niciodată prin gând.

— Nu. Nu știu.

Dar lama. Lista cu lucruri pe care le făcusem – mă aplecasem în fața de la far, adormisem pe malul apei – când mă găsise pe plaja Breaker, bând ca să nu fiu nevoită să iau o decizie, oricare ar fi fost.

Apa sărată în plămânii mei, în sânge. O moarte frumoasă, crezusem eu.

Dar se întâmplase, de fapt, moartea lui Sadie, iar realitatea a fost oribilă. Nu puteam să-i ofer decât adevărul.

— A fost o perioadă grea.

El a oftat, trecându-și mâna prin păr.

— Știu. Știu că a fost un moment nepotrivit. A spus-o în celălalt fel – că era vina lui. *Momentul,* nu timpul. Nu erai tu însăți.

Numai că eram. Într-un fel sau altul, n-am fost niciodată mai mult eu însămi ca atunci. Eu însămi, în mod disperat, îngrozitor, fără să caut scuze. Și tocmai descoperisem puterea acestui lucru, ce distrugeri provoca, nu doar pentru mine, dar și pentru ceilalți.

— Când te-am văzut pe plajă, a continuat el, și eu am vrut să mor.

Un zâmbet, ca să îndulcească adevărul.

— Nu m-am dus acolo să te rănesc. În unele nopți, acolo dormeam.

— Știu. De asta m-am dus acolo. Nu erai acasă și eram îngrijorat.

Tocmai veniseră. Doi băieți, un foc de tabără. Îi cunoșteam, erau cu un an mai mari, dar îi știam prin intermediul lui Connor.

— Totul s-a dus naibii.

M-am gândit la jurnalul acela, la cât de repede mă scufundam, în voia unui curent pe care nu-l vedeam.

A oftat, vorbind încet, de parcă altcineva ar fi putut să ne asculte. Detectivul acela, undeva pe plaja întunecată în depărtare, privindu-ne.

— Trebuie să știu, Avery. Ce rol joci tu acolo. Nu e vorba doar de viața *ta,* înțelegi? E și a mea.

Nu înțelegeam la ce se referea.

— Eu nu…

— Încetează! Corpul parcă i s-a schimbat, nu se mai prefăcea nonșalant. Era în alertă maximă. Poliția m-a tot întrebai de ce eram acolo în noaptea aceea, la petrecere. Și n-am știut ce să le spun.

— De *ce* erai acolo?

— Glumești? A făcut ochii mari. Tu mi-ai trimis adresa. *Tu* de ce m-ai chemat acolo?

— Nu ți-am trimis.

Am scos telefonul, nedumerită, deși trecuse un an.

— Ba da. Tu mi-ai trimis adresa. Ascultă. S-a aplecat în față, și eram destul de aproape încât să ne atingem. Suntem aici doar noi doi. Nimeni nu poate dovedi ce-mi spui acum. Dar trebuie să știu.

Am clătinat din cap, încercând să înțeleg.

— Trebuie să fi fost Sadie, am spus.

În același fel în care eu tocmai îi accesasem telefonul. Am verificat setările pe care le aveam acum pentru parolă. Ea își setase deblocarea prin

amprentă, la fel cum făcusem și eu la al ei – o făcuserăm împreună, cu ani în urmă. Pentru că am împărțit totul, ani de zile. Și când asta s-a schimbat, uitaserăm să mai restabilim limitele.

Acum mi-o imaginam pe Sadie luând numărul lui Connor din telefonul meu. Și apoi trimițându-i un mesaj în locul meu despre petrecerea perechilor. *Ea* voise ca el să fie la petrecere în noaptea aia. Ceea ce însemna că avea de gând să vină și ea.

— A fost de pe numărul tău, a spus el, cu mâna pe bancă, între noi.

— Nu ți-am trimis eu mesajul acela, Connor. Jur.

Și totuși el venise, crezând că eram eu. Era o mărturisire neobișnuită. Dar Connor vedea mereu cele mai bune intenții în oameni.

— Nu s-a terminat, Avery.

— Știu asta.

— Știi? Collins m-a interogat, da. Dar eu nu sunt singurul despre care vor să știe. Nici atunci și nici acum.

Chiar și în întuneric, îi simțeam ochii pe profilul meu. Mi-am imaginat lista aceea. Cea pe care o completam ca să înțeleg lucrurile. Dar și cea pe care detectivul Collins mi-o arătase în prima zi. El scrisese fiecare nume. *Avery. Luciana, Parker. Connor.* O listă cu suspecți.

Numele meu era primul pe listă. Practic, îmi spusese de la început: *Tu.*

Iar eu mă dusesem direct la el cu telefonul, sperând să redeschidă cazul.

— Ai spus poliției despre mesajul de la mine? l-am întrebat.

— Nu. N-am pomenit de asta. Și-a întors privirea într-o parte. N-am pomenit de tine deloc. Așa că nu-ți face griji.

— De ce nu?

— Poate că sunt un om mai bun ca tine. A clătinat din cap. Te-am iubit cândva.

Își schimbase discursul, dar dovedea totodată că primul comentariu era adevărat.

— M-ai și urât.

El a zâmbit încordat.

— Nici măcar nu știu cu cine vorbesc acum. Ce fel de om ești. Un ecou al gândurilor lui Greg, spunând că eram monstrul lui Sadie și nu o persoană complet dezvoltată. Erau bucăți din ceilalți care dădeau tuturor contur, sigur că erau. Pentru mine: mama, tata, bunica, apoi Connor, și Faith, chiar. Și da, Sadie. Sadie, Grant, Bianca, Parker. Cât de bizar era să te aștepți ca un

om să existe într-un vid. Dar mai mult decât oricare din ei, eram un produs al acestui loc. Al orașului Littleport. Ca și Connor, lângă mine.

— Nu mai trăiesc acolo sus, am spus, și el a întors brusc capul, surprins. E o poveste lungă.

S-a lăsat pe spate.

— N-am unde să mă duc.

Am încercat să mă gândesc la ceva să-i spun. Ceva adevărat care să însemne ceva pentru el. Mi-o imaginam pe Sadie stând în spatele meu în fereastra de la dormitorul ei – și cum o mai văzusem stând acolo, privind în depărtare.

— Noaptea, din interior, i-am spus, singurul lucru pe care îl vezi e propria imagine.

În timp ce ne uitam la casă, luminile s-au stins pe neașteptate, toate deodată. Nu ca și când cineva le stingea pe rând. Ci ca o pană de curent. Oriunde mă uitam, întuneric.

— Și încă am rău de mare noaptea.

De parcă exista un lucru care să facă o punte peste timp. Un loc de unde să înceapă.

— Fixează-ți privirea pe ceva, a spus el.

— Îmi amintesc.

Îmi spusese același lucru când mi se făcuse rău peste marginea bărcii. Dar în depărtare era doar farul, iar raza de lumină se tot mișca în cerc, apărând și dispărând în mișcare.

Am scrutat distanța, căutând un punct fix, în timp ce Connor pornea motorul din nou.

Acolo. Pe stânci. O sclipire de lumină în întuneric. Aproape de margine, îndepărtându-se de casa Loman, pe cărarea de pe marginea stâncilor.

Altă persoană, urmărind. Mișcându-se. Cineva era acolo.

— Connor. E cineva acolo. Se uită. Vezi și tu, nu?

— Văd.

CAPITOLUL 19

Pâlpâirea strălucitoare a luminilor de-a lungul Harbor Drive a apărut în timp ce ne apropiam de mal. Luminile din Littleport mă echilibrau – îndrumându-mă înapoi. Docurile erau goale la ora asta, nu se mai foiau muncitorii pe acolo. Doar câțiva turiști ieșiți la plimbare după cină.

De câte ori fusesem acolo împreună cu Sadie, crezând că eram singure? Mergând înapoi spre Landing Lane, în sunetul valurilor când treceam de plaja Breaker. Neobservând oameni în jur care ar fi putut să ne privească. Râzând în noapte, împiedicându-ne în mijlocul străzii – fără să vedem că cineva ar fi putut să pândească în jurul casei lor. Orbite în fața adevăratelor pericole care ne înconjurau.

Nici tetanos, nici septicemie, niciun pas greșit aproape de margine. Niciun avertisment să am grijă – *Să nu pățești ceva* – și o mână pe cotul meu, trăgându-mă înapoi.

Dar *asta.* Cineva acolo. Privind și așteptând până când a rămas singură.

***

Am sărit din barca în timp ce Connor o lega de doc, verificând să se asigure că detectivul nu se vedea pe nicăieri.

— Avery, a strigat Connor, să-mi spui ce e pe ăla.

A dat din cap spre cutia de sub brațul meu.

Tremuram de frig, apa sărată uscată aspră pe pielea mea cu parul țeapăn la vârfuri. Pământul se mișca sub picioarele mele, de parcă încă eram pe apă. Voiam doar să ajung acasă, să mă încălzesc.

— Așa o să fac, am spus – dar, sincer, depindea de ce găseam.

***

Când m-am întors la mașină, aveam un apel ratat și un mesaj vocal. Sunetul cuiva care-și dregea glasul și apoi vocea unui bărbat, profesionistă și serioasă. „Avery, sunt Ben Collins. Speram să dau de tine azi, voiam să verific câteva lucruri. Dă-mi un telefon când poți.”

Am apăsat să-l șterg, am salvat numărul în telefon și am condus spre zona rezidențială din spatele plajei Breaker. Am decis să parchez la câteva

străzi de Sea Rose și să merg, în cazul în care detectivul încă era pe acolo căutându-mă.

În timp ce străbăteam cele două străzi spre cerc, becurile din fața caselor îmi arătau drumul, făcându-mă să mă simt în siguranță, greierii cântând în drumul meu. Abia o luasem pe drumul drept spre Sea Rose când am auzit zgomot de pași pe pietre – venind de pe aleea întunecată dintre case. Am încremenit, neștiind dacă să fug sau să mă apropii.

A apărut deodată o umbră – o femeie care se ținea cu o mână de zidul casei ca să-și mențină echilibrul. Avea încălțări cu talpă groasă, o fustă care îi venea deasupra genunchilor și o bluză decoltată în față. Necunoscută, în afară de ochelarii roșii.

— Erica? am exclamat.

Ea s-a oprit, a mijit ochii, apoi a făcut încă un pas.

— Avery? Tu ești?

Avea ceva în cealaltă mână și l-a tras să-l ascundă, privind peste umăr spre aleea întunecată, apoi din nou la mine. Avea o figură neliniștită și nesigură – ca și cum avea ceva de ascuns.

— Ce cauți aici? am întrebat-o, apropiindu-mă.

Trebuia să văd ce avea în mână. Ce ascundea.

— Mergeam doar. Spre mașină.

A pășit în spate când m-am apropiat, de parcă se temea de ceva.

Și atunci s-a auzit o voce mai gravă de pe alee.

— Ce se întâmplă?

Atunci l-am văzut – un telefon în mâna ei. Cum aș face eu dacă aș merge printr-un loc necunoscut, iar lumina mi-ar arăta drumul. Un bărbat a alergat pe alee, strigând:

— Erica? Ești OK?

A cuprins-o cu brațul. Ea părea speriată, nedumerită de prezența mea aici. De parcă își amintea poveștile pe care trebuie să i le fi spus mătușa ei. Lucrurile pe care le făcusem și, prin urmare, de care eram capabilă încă.

— M-ați speriat, am spus. Cineva tot intră pe proprietățile de aici.

Ea a clipit de două ori, încet, ca și cum nu era sigură de ceea ce se întâmplase adineauri. Dacă să aibă încredere în propriile instincte. Mi-a zâmbit scurt, întorcând ochii într-o parte.

— Eu doar scurtam drumul. De la Nick.

— Nick?

Probabil tipul cu care era. Dar el nu a reacționat.

— Barul din spatele plajei Breaker, a spus. E drum direct de aici. A întins brațul ca o săgeată spre aleea întunecată. Noi tocmai… ne duceam după mașina mea.

Și-a dres glasul. Mi-am dat seama că era beată.

— Oh. *Oh.*

Spargerea de noaptea trecută ar fi putut fi o infracțiune de ocazie, așadar. O casă pe drumul înapoi de la baruri. Descuiată.

Bărbatul de lângă ea mă privea cu atenție. Avea părul blond nisipiu, o umbră de barbă care i se potrivea; mai înalt decât Erica, dar nu cu mult – nu-l recunoșteam. Mă gândeam la imaginea persoanei de pe stânci cu lanterna. Faptul că văzusem cum se oprise curentul și acum Erica era aici cu acest bărbat străin, furișându-se pe lângă casa asta unde cineva fusese noaptea trecută, aprinzând lumânări.

— Dar *tu* ce faci aici? m-a întrebat ea.

— Vizitam un prieten. Mă duc acasă acum.

Ea a dat din cap o dată și și-a mutat greutatea pe un picior, sprijinindu-se de bărbatul de lângă ea. Se uita în jos și mi-am dat seama că era stânjenită că văzusem latura asta a ei.

Voiam să le spun să nu conducă. Dar Erica era poate cu un an mai tânără ca mine și existau multe pericole în Littleport. Le învățai trăindu-le.

Totuși.

— Pot să te duc eu cu mașina.

— Nu, nu… a zis, dând din mână.

— E în regulă, a răspuns bărbatul. Mă rog, s-a corectat apoi, eu sunt în regulă. Și mă descurc.

***

Am așteptat până au dispărut din vedere, râsul lor îndepărtându-se, apoi am intrat în Sea Rose. Locul era exact cum îl lăsasem – întunecos, dar cald. N-am pierdut deloc timpul golindu-mi poșeta, deschizând punga și scoțând cutia, apoi luând USB-ul.

Când l-am ținut în bătaia luminii, am văzut un cerc mic gravat pe față cu logoul Loman Properties. Văzusem o colecție de astfel de USB-uri în casa familiei Loman în sertarul biroului de la etaj.

Doamne, acesta era al ei. Cu siguranță era al ei.

Îmi tremurau mâinile când l-am introdus în portul USB de la laptop, așteptând să se deschidă fișierul. Era unul singur, un JPEG, și m-am aplecat în față când l-am deschis.

Era o captură de ecran, o bară lungă orizontală cu două șiruri pe o foaie de calcul, ușor neclară, toată mărită pe ecranul meu.

Sadie își luase licența în finanțe, făcând stagiatura la tatăl ei totodată. Înainte să moară, lucra în compania lui cu fluxul de numerar.

Erau trei coloane, fiecare conținând un șir de numere, dar unul singur avea logică: cel cu suma în dolari – 100.000 $.

Pe celelalte două le-am recunoscut ca fiind un cont bancar și codul SWIFT. Am scos carnetul de cecuri ca să confirm. Și da, totul avea logică.

Numere de cont. Plăți. Ceva ce simțise nevoia să ascundă, să rămână inaccesibil pentru tot orașul Littleport. Dar nu erau destule informații. Nici nume, nici date. Nu însemna nimic într-un vid.

Poate aici se duceau banii furați? Poate ceea ce descoperisem vara trecută era doar o mică parte din tot…

Mi-a sunat telefonul, speriindu-mă.

Un nume pe care n-aș fi crezut că o să-l mai văd apărând pe ecran.

— Bună, am răspuns.

— Bună. Scuze, eram puțin nerăbdător.

În toți anii care trecuseră, nu ștersesem niciodată numărul lui Connor din telefon. Și Sadie îl găsise aici. În lucrurile pe care le pierdusem, dar la care nu renunțasem.

— E al ei, Connor. Sunt informații bancare. Două plăți. Nu știu ce înseamnă sau de ce le-a ascuns.

Cuvintele ieșeau ca un gând întârziat, obiceiul de a avea încredere în el. Mă acoperise și altă dată, așa susținea. Ca o promisiune că era de partea mea. Dar am vrut să-mi iau vorbele înapoi de îndată ce le-am spus, nemaifiind sigură de intențiile lui – de ale oricui. Lucrurile se mișcau prea repede și eu continuam să fac greșeli.

Râsul din dreptul ferestrei de deasupra chiuvetei m-a făcut să mă îndrept de spate și să încremenesc. Dar pașii au trecut mai departe. Alt grup care scurta drumul de la bar după ce ieșiseră în oraș aproape de plaja Breaker.

— Avery? Ești acolo?

Am rămas cu ochii la fereastra întunecată.

— Sunt aici. Poate le pot da de urmă, să văd de ce erau atât de importante.

O pauză.

— Cred că ar trebui să te oprești.

— Ce?

Ea ascunsese asta pe o insulă, îl plătise pe Connor să o aducă acolo și acum era moartă. Iar Connor credea că *acesta* era punctul în care să mă opresc?

— Plăți? Avery, haide. Orice familie are secrete. Și asta e o familie de care nu vreau să știu nimic. E moartă și nu putem să schimbăm asta.

Dar nu era doar faptul că murise. Dacă ea căzuse, da. Dacă sărise chiar, da. Dar mai era a treia variantă și era singura în care mai credeam.

— Cineva a *ucis-o,* Connor. Și cred că poliția ne bănuiește pe unul din *noi.* O să stai cu mâinile în sân să speri la ce-i mai bun?

Tăcere, însă nu a obiectat.

— Persoana asta e încă liberă. A fost la petrecere cu noi.

Mi s-a tăiat răsuflarea – oare el nu vedea? Trăiam cu ceva rău. Cineva care era încă în libertate.

Chiar și în seara asta, la distanță. Lanterna de pe stânci. Curentul oprit noaptea. Era o umbră în spatele ferestrei. Urmărindu-mă să vadă ce fac. Sau poate să vadă ce știu.

Am verificat de două ori încuietorile din casă, cu telefonul lipit de ureche, bucuroasă că parcasem la câteva străzi distanță.

— Unde ești? m-a întrebat, cu vocea monotonă.

Am ezitat. Nu mi se părea că vrea să mă ajute. Mi se părea că vrea să mă descurajeze să fac ceva.

— O să te sun când aflu mai multe.

Am salvat fișierul pe laptop, apoi am scotocit prin poșetă după cea mai la îndemână bucată de hârtie – lista cu toate numele noastre și orele la care ajunseserăm la petrecere. Și pe urmă am întors-o invers și am copiat detaliile conturilor. Am petrecut următoarele ore uitându-mă la acele numere. Voind să semnifice ceva. Știam doar că informațiile trebuiau să provină de undeva din casa Loman, iar Sadie nu se simțea în siguranță să le lase acolo.

Am adormit pe canapea, cu sunetul pașilor auzindu-se periodic în noapte. O latură a orașului pe care nu o cunoscusem niciodată. Și o latură a lui

Sadie.

Ceva nou ce tocmai descoperisem, chiar și după atâta timp.

CAPITOLUL 20

M-am trezit cu sunetul pașilor pe pietriș încă o dată și mi-a luat o clipă să-mi amintesc unde eram. Să deslușesc mobila din cameră, fereastra cu lumina pătrunzând pieziș prin perdele.

Pașii s-au retras – poate era cineva care se îndrepta spre plajă. Mergând în direcția opusă față de noaptea trecută.

Adormisem pe canapea, cu laptopul deschis, deja cu bateria aproape descărcată, golită în timp ce dormeam. Am bâjbâit prin camera slab luminată, găsindu-mi geanta cu cablul ca să-l reîncarc. În timp ce se încărca pe masa din bucătărie, am deschis fereastra ca să simt mirosul oceanului pe o pală de vânt. Telefonul a bâzâit de undeva de pe pernuțele de pe canapea și l-am căutat alene, așteptându-mă să fie Connor din nou.

Dar apăruse numele lui Grant pe ecran. Ca și cum simțise că am deschis fișierul noaptea trecută.

— Grant, bună!

— Bună dimineața, Avery, a spus el, cu vocea la fel de monotonă ca întotdeauna, profesionistă și indescifrabilă.

De aceea încercam mereu să-i fac pe plac, să-mi văd valoarea reflectată în expresia lui.

— Nu e prea devreme să te sun, nu?

— Nu, absolut deloc, am răspuns, fixându-mi privirea pe cel mai apropiat ceas.

Acolo, deasupra chiuvetei din bucătărie – oprit în timp la ora prânzului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ei bine, am început, cum am scris și în e-mail, au fost câteva spargeri mărunte, nimic grav. Un televizor care trebuie înlocuit la Trails End și o fereastră nouă la Blue Robin. Dar a fost o scurgere de gaze la Sunset Retreat și mă tem să nu aibă legătură unele cu altele.

El nu a răspuns și eu mi-am dres glasul, așteptând.

— Ai sunat la poliție?

— Păi, am fost nevoită. Am sunat la 911 când am simțit mirosul de gaz și echipa de pompieri a venit imediat. O pauză. Casa nu era în siguranță.

— Înțeleg. Și ce au spus?

— O legătură slăbită în spatele aragazului. Ar trebui să o înlocuim, evident.

— Evident, a repetat el.

A așteptat să vadă dacă spun mai multe, dar știam că era o tactică – tăcerea și așteptarea ca altcineva să o umple, să dezvăluie lucruri pe care voia să le țină ascunse. Învățasem multe de la Grant de-a lungul anilor, aproape tot ce știam despre afaceri și cum să te porți în limitele lor – regulile rostite și nerostite.

Mi-a spus cândva că eu aveam ceva ce copiilor lui le lipsea. Secretul succesului care îi scăpa și lui Parker, spunea el, era că trebuia să-ți asumi riscuri mari ca să ai realizări mari. Ca să-ți schimbi viața, să o schimbi cu adevărat, trebuia să fii dispus să pierzi.

Parker o să se descurce, a explicat el. O să se *ocupe de companie. Se pricepe să lucreze cu ce avem noi. Înțelege jocul, dedesubturile afacerii. Dar acele lucruri pe care pariază nu sunt construite de el. Riscul trebuie să vină cu ceva care să contrabalanseze. Niciunul din copiii mei nu e dispus cu adevărat să-ți asume riscuri.*

Pentru că, am gândit eu atunci, ei aveau deja totul.

— Ai pomenit de casa mare, a zis el acum. Ceva despre curent?

Și, deodată, am înțeles ce-l făcuse să mă sune. Nu din cauza e-mailului trimis de mine sau pentru că îl îngrijorau proprietățile. Era faptul că se stingeau luminile noaptea; lanterna pe care o văzusem pe stânci. Faptul că și el bănuia că se întâmpla ceva acolo.

— Da, am spus, s-a întâmplat de câteva ori. Să pice rețeaua. A trebuit să resetez cutia de siguranțe. Probabil ar trebui să chemi pe cineva să o verifice.

— În regulă, păi, mulțumesc. Mai e ceva?

Ce ai riscat, Avery? Mă întrebase asta și pe mine când mă chemase în biroul lui. Când îmi dăduse slujba lui Sadie. Pentru că știam că el înțelegea. Riscasem locul meu în lumea lor. Pariasem pe prietenia mea cu Sadie. Unde eram față de unde aș fi putut fi.

Nu existau câștiguri fără un risc mare din partea ta. Și acum eram disperată să mă agăț de ceea ce pierdeam.

— Voiam să-ți explic despre Bianca. Despre…

— Nu e necesar, Avery.

Vocea lui a rămas egală și controlată, și mi-am simțit pulsul încetinind, degetele relaxându-se.

— Ascultă, a continuat el, apreciem ajutorul tău în anul acesta foarte greu. Adevărul este că nu cred că am fi reușit să tăcem lucrurile să meargă fără tine. Nu cum ai făcut tu pentru noi. Dar, din sezonul următor, o să transferăm responsabilitățile către o companie de management.

Am așteptat o clipă, două, să văd dacă o să continue, dacă vorbele lui mai duceau altundeva – o slujbă nouă, o oportunitate nouă. Dar tăcerea s-a prelungit atât de mult, încât a trebuit să-mi spună din nou pe nume doar ca să se asigure că mai eram la telefon.

— Înțeleg, am spus.

Eram concediată. Un-doi, repede. Casa și slujba mea, amândouă pierdute.

Și pe urmă vocea lui chiar s-a schimbat. Ceva mai gravă, mai personală, mai puternică.

— Mi-am încercat norocul cu tine. Am crezut că aveai ceva diferit, care merita timpul și energia. Dar se pare că te-am supraestimat – e vina mea, sincer. O slăbiciune din partea mea, cred.

Înțepătura era ascuțită și adâncă – mi-l imaginam spunându-i aceleași cuvinte lui Sadie în timp ce ea stătea de cealaltă parte a biroului său în camera de la etaj, când el îi luase slujba și mi-o dăduse mie. N-am răspuns, pentru că exista o limită între motivație și disperare, și el o respecta doar pe cea dintâi.

Abia am reușit să-mi mențin respirația normală, să-mi țin gura – cum învățasem. Și pe urmă el a revenit, pe tonul calm și profesional, așteptându-se ca eu să continui.

— M-am uitat pe program și asta e cam ultima săptămână a sezonului, nu-i așa?

— Așa este, am spus.

Săptămâna următoare era weekendul de Ziua Muncii și orașul avea să se golească la puțin timp după aceea.

— În regulă. Atunci să încheiem anul. La finalul sezonului, te recompensăm pentru timpul tău.

Apoi a închis. Am rămas cu telefonul la ureche, deși discuția se terminase.

Cum de nu mă așteptasem la asta? În urmă cu trei pași, când sosise Parker. Cu doi, când Bianca mă dăduse afară. Cu unul, fișierul de pe USB din calculatorul meu. Sadie, care încercase să-mi arate ceva. Așteptând ca eu s-o observ. La intrarea în camera mea, în rochia albastră și puloverul maro și sandalele aurii cu barete, uzate și lăsate în urmă.

Am simțit ceva trecându-mi prin oase. Același lucru pe care îl simțisem când o împinsesem pe Faith, când mă găsise Connor cu altcineva – un preludiu pentru dezastru. Îl simțisem din nou când Greg mă numise monstrul lui Sadie. Dar nu eram așa? Cine putea să înțeleagă, mai bine ca mine, respingerea și atracția care îi îndrumase viața? Care o așezase pe direcția morții ei?

Lumina laptopului s-a făcut verde, iar ecranul a clipit în timp ce repornea. M-am cutremurat, auzind ecoul avertismentului lui Connor, spunându-mi să mă *opresc*. Pentru că el înțelesese imediat pericolul. Un fișier ascuns și Sadie moartă. Ceva pentru care era posibil să merite să ucizi.

***

M-am așezat la masa din bucătărie, încercând să deslușesc logica lucrurilor.

Era posibil nici să nu fie vorba despre ceva din Littleport. Un prim pas, puteam să descopăr dacă acel cod SWIFT era de la una din băncile locale. Chiar dacă nu era, asta nu însemna neapărat ceva – existau destule filiale naționale și bănci Online. Dar era un punct de plecare. În oraș existau două bănci și eu eram clienta uneia din ele. Verificasem deja seara trecută – numărul nu se potrivea cu codul SWIFT din carnetul meu de cecuri.

Am bătut cu degetele în suprafață. M-am gândit să-l sun pe Connor: *Hei, ce bancă folosești? Poți să-mi spui codul SWIFT?* Mă întrebam dacă puteam să sun la bancă, dar era duminică și era închis.

Am împins scaunul de lângă masa din bucătărie. Bunica folosise cealaltă bancă. Îmi adăugase numele direct pe contul ei în caz că ar fi decedat, să nu fiu nevoită să aștept să se rezolve cu testamentul – aveam acces direct la bani, nu că ar fi fost prea mulți. Dar știam că aveam informația asta undeva. În cutia aceea, păstrasem toate documentele care transferau

bunurile noastre. Tot ce fusese al ei și casa părinților mei, tot ce devenise al meu.

Documentele încă existau. Am căutat în cutie până am găsit dosarul vechi.

Înăuntru, am găsit un cec anulat – cel pe care-l folosisem să transfer banii din contul bunicii în contul meu.

Am adus cecul la calculator, citind numerele cu glas tare și verificându-le.

Hârtia îmi tremura în mână. Da, da, se potriveau. Asta era banca. O filială din Littleport.

Dar nu mă puteam abține să mă uit. Înainte și înapoi. Ecranul. Carnetul de cecuri. Înapoi la ecran.

Mă aplecam în față, ținându-mi respirația. Citindu-le de două ori.

Nu doar codul SWIFT se potrivea. Ci și contul. Unul dintre numerele de cont, unul dintre beneficiarii acestor bani… era bunica mea.

Camera se învârtea.

— Stai.

Am spus-o cu glas tare, deși nu știam cu cine vorbeam Doar. *Stai.*

Orice familie are secrete, Avery. Connor spusese aceste cuvinte seara trecută, dar nu mă gândisem niciodată la familia mea.

Cuvintele Ericăi în livingul meu – că Sadie mă ceruse pe nume. Nu mă gândisem niciodată că ar fi adevărat. Nu mă gândisem niciodată ce ar fi putut s-o atragă la mine de la bun început.

Dar iată că așa era.

M-am retras de la masă, imaginându-mi din nou scena. Baia. Sadie care s-a întors și m-a găsit acolo. Roșeața care i a cuprins gâtul.

Știuse tot timpul că eram acolo?

Alunecușul lamei. Hârtia igienică apăsată pe sânge.

Să nu pățești ceva. O spusese atât de clar, atât de serios, când eram prea aproape de margine.

Ca și cum știuse de la început.

Mă văzuse în bucătăria din casa ei. Mă urmărise. Știuse ce făcusem.

Mai târziu, găsise jurnalul acela și știa lucrurile ascunse la care visam și de care mă temeam. Păstrase totul secret.

Ce *voia* de la mine? Știa că mă furișasem cândva în casa ei? Că mă strecurasem înăuntru cu Faith și Connor?

Sau că privisem din barca lui Connor, uitându-mă la ferestrele acelea mari – viața ei, corpul ei în care voiam să trăiesc?

Mă căutase apoi pe plajă, invitându-mă la ea. În casa ei, în viața ei. Primindu-mă…

Sau. *Sau.*

Ceva care-i aparținea. Oh. Oh, nu. Nu, Sadie.

Aducându-mă la cină, uitându-se la fețele părinților ei, la expresiile lor rigide. Zâmbetul ei inocent. *Acum mă vedeți?*

O poveste tristă de spus: iată ce s-a ales de fata asta. Nu are familie, nu are unde locui. Nu vreți s-o ajutați? Vocea lui Grant când mă primiseră în casa de oaspeți: *Așa e corect să facem.*

Tatuajul de pe corpul meu, la fel ca al ei, forma unui *S* – eu te-am găsit și locul tău e aici, cu mine.

Nu, a spus ea când a trecut fratele ei pe lângă cameră.

Ea credea că eu eram secretul. Și, cum aveau localnicii să bârfească, m-a adus chiar în față, în câmp deschis. *Ia uitați ce am găsit. Ia uitați ce am făcut.*

Credea că sunt o Loman.

VARA
2017

Petrecerea perechilor
10:30 p.m.

Amenințarea poliției era acum îndepărtată, o amintire îmbibată de alcool. Un lucru neinteresant ca pana de curent, ca alunecarea în piscină sau ca secretele expuse în auzul tuturor în timpul unui joc în jurul insulei din bucătărie. Începuse runda a doua.

Așteptam să văd ce avea să facă Parker după scena de la etaj – Luce ieșind brusc din cameră, purtând încă rămășițele furiei. Ale violenței.

Parker nu participase niciodată la acel joc, mi-am dat seama. Nu își expusese niciodată secretele în auzul tuturor. Niciodată, de când îl știam. Întotdeauna prea ocupat să treacă de la un om la altul.

Sau poate că noi ceilalți ne temeam de el. De ce avea să facă. Erau destule zvonuri despre trecutul lui, despre anii nesăbuiți ai adolescenței. Despre cum se bătuse – asta spusese Sadie. Avea cicatricea și sclipirea din ochi, ca să demonstreze că a avut cândva o latură sălbatică. Care, spre deosebire de mine, nu făcea decât să adauge la atracția lui acum când dispăruse. Dar era o înțelegere că existase și, prin urmare, încă exista, undeva în adâncul lui.

Parker a apărut în sfârșit singur de după colțul din foaier. M-a văzut privindu-l și s-a oprit. Apoi a schimbat direcția, venind lângă mine la intrarea în bucătărie, cu mâinile agitate pentru că nu avea o băutură să le țină ocupate. Și-a trosnit degetele, unul câte unul. Mi le-am imaginat în formă de pumn.

— Ce s-a întâmplat acolo? am întrebat, dând din cap spre foaier, unde scara era ascunsă vederii.

Însă el a privit prin cameră, ignorând întrebarea.

— Unde e?

Nu era genul de loc în care să chemi un taxi sau un Uber ca să ajungi acasă. Luce era blocată aici.

Parker s-a îndepărtat de mine, intrând în mulțime.

— Parker! am strigat, destul de tare să-i atrag atenția – cât pe ce să fac o scenă. Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit ceva. V-am auzit.

El s-a uitat curios la mine, cu ochii scăpărând, cicatricea din sprânceană reflectând lumina de deasupra capului.

— E beată. O să se calmeze.

De parcă exista o furie aprinsă, clocotind în noi toți. Am râs.

— Vrei să cred că Luce – *Luce* – e cea vinovată?

Am încercat să-mi închipui. Luce, pe tocuri, aruncând cu ceva în perete. Sau năpustindu-se asupra lui, dându-l pe spate, Luce, nestăpânită.

El a inhalat încet.

— Crezi ce vrei. Nu-mi pasă.

Ca și cum gândurile mele erau lipsite de importanță. Pentru că a lui era povestea care avea să conteze, să aibă importanță.

Am văzut-o prin ușile către curtea interioară, stând pe un scaun lângă piscină, strălucirea luminilor de sub apă dând o nuanță palidă bolnăvicioasă pielii ei. Își scosese pantofii și își ținea picioarele sub ea. Parker a părut că o vede în aceeași secundă. A început să meargă, dar l-am prins de cot.

— A văzut? am întrebat.

Adică pe noi. În baie.

Parker a tresărit.

— *Ce* să vadă? a întrebat, de parcă nu aveam voie să pomenesc de lucruri care se întâmplaseră în trecut.

Că era decizia lui dacă ceva exista sau nu; că povestea vieții lui era numai treaba lui și o putea șterge oricând voia.

— Nimic.

Pentru că *era* nimic. Cu Luce în oraș, cu Sadie aici, momentul acela cu Parker nu se putea întâmpla vreodată.

Poate a fost greșeala mea. Poate că tot ce trebuia să-i spun lui Sadie despre Connor era: *Nu.* Dar cine putea să-i spună ei așa ceva?

Să fii Sadie Loman însemna să faci exact ce voiai. Dacă Sadie ar fi fost cea care o împinsese pe Faith, o privise căzând la pământ, cu brațul întins strâmb ca să blocheze căderea – totul ar fi fost iertat. Dacă eu aș fi fost cea care ar fi furat bani din compania Loman, aș fi fost expulzată imediat din lumea lor. Dar nu ea. Ei i s-a dat altă slujbă. Una mai bună. Și ce se întâmplase cu banii? Cine știe. Probabil îi cheltuise.

Ea lua ce voia și făcea ce voia – toți făceau asta. Parker, Grant, Bianca, Sadie. Duceau o viață bună la Breakers, privind de sus totul. Hotărând ce aveau să ia fără efort.

Mulțimea se mișca în jurul meu, un amalgam cețos de fețe, sudoare și căldură, înțepătura de pe ceafa mea – sentimentul că trebuia să plec de aici.

Dar nu știam încotro să mă duc.

Câtă vreme stătusem complet nemișcată, uitându-mă cum se desfășurau viețile altora în jurul meu? Sprijinindu-mă de un perete, bând ce mai rămăsese din whisky-ul familiei Loman?

Casa familiei Loman, regulile familiei Loman, lumea familiei Loman.

Ca atunci când stăteam în barca lui Connor, uitându-mă din exterior. Oricât de mult mă apropiam, eram mereu cea care privea.

Iată-l pe Parker, care șoptea în urechea lui Luce, ghemuit, în timp ce ea stătea pe un scaun jos, aproape de marginea piscinei. Avea privirea fixată undeva în depărtare.

Acolo erau Ellie Arnold și prietenele ei, stând pe jos într-un colț al salonului, cu picioarele încrucișate, ca o amintire a unui timp de demult – fete la o petrecere în pijamale cum făceam eu și Faith, iar restul lumii nu mai conta.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că una dintre fetele din grup era leșinată, ținând capul sprijinit de perete, și că prietenele ei rămăseseră cu ea aici. Avea un castron mare de salată așezat lângă ea și mi-am dat seama că era acolo în caz că vomita. Ellie a pus o cârpă udă pe fruntea fetei și eu m-am uitat în altă parte.

Greg Randolph stătea pe canapea, cu brațul după o fată care părea că urma să împlinească optsprezece ani, cu privirea întoarsă spre el, de parcă el era tot ce merita să știe.

Și mai era și Connor care traversa camera, luând-o spre ușă, cu telefonul în mână.

— Connor! am strigat, înainte să mă răzgândesc.

Când m-am întors, l-am văzut cum poate îl vedea Sadie, fără straturile și anii care interveniseră între noi. L-am văzut ca o fată care se uită din balconul de la Harbor Club, privind un bărbat care coboară din barcă, sigur pe el și simțindu-se bine în pielea lui. Un bărbat care s-ar comporta la fel dacă l-ar urmări cineva sau nu. Cel mai rar lucru.

Lui nu-i păsa cine era Sadie, cine era oricare din ei. El era un om, cum știa și ea, care fusese cândva al meu. Singurul rămas care încă îmi aparținea mie și numai mie. Iar acum știam că ea trebuia să îl aibă.

M-am desprins de perete și l-am întâlnit în foaier.

— Nu pleca încă.

El a înclinat capul într-o parte, dar nu a spus nu. Cu tot trecutul nostru, îi știam slăbiciunea, la fel cum o știa și el pe a mea. Connor credea într-o viață liniară. Știuse ce avea să facă de când era copil: să termine școala, să muncească vara pentru tatăl lui și pentru orice pescar care căuta un ajutor pe vas. Să se îndrăgostească de o fată pe care o cunoștea dintotdeauna și ea de el, la fel cum se întâmplase cu părinții lui.

Era nepregătit când viața lui a luat-o în altă direcție.

Am zâmbit cum mai zâmbisem odată, când m-a lăsat pe spate în dreptul focului și m-a sărutat în fața prietenilor noștri – gura lui, un zâmbet.

Am știut, la fel ca atunci: astfel de lucruri necesitau o mișcare îndrăzneață. Eu, într-o mulțime de oameni – în fața lui Parker Loman și a tuturor din lumea lor –, șoptindu-i în ureche, rugându-l să mă urmeze pe coridor.

Mâna mea i-a coborât pe braț când mi s-au împletit degetele cu ale lui, iar el nu s-a opus. Am mers încet, în caz că cineva voia să vadă. În caz că Greg Randolph se întorcea de pe canapea, ridicând o sprânceană și spunând: *Ăsta e tipul cu care am văzut-o pe Sadie.* Dar nu a văzut nimeni și nici nu-mi păsa măcar. Mă îmbătase faptul că încă mă voia, chiar și după atâta timp.

Era întuneric în dormitorul de la parter și am întors încuietoarea. N-am spus nimic, de teamă să nu pierdem transa. I-am tras fața spre a mea, dar senzația dată de sărutul lui tot m-a luat prin surprindere. Simțeam mirosul de băutură. Simțeam relaxarea din membre în timp ce-i scoteam cămașa peste cap. Maleabilitatea lui, calea prin care mă puteam strecura în viața lui. Puterea pe care o aveam – că puteam schimba cursul tuturor lucrurilor ce aveau să urmeze.

Dar el a fost cel care m-a dus spre pat. Care mi-a șoptit în ureche – *bună* – de parcă așteptase atâta timp doar ca s-o spună.

Pe întuneric, nu eram sigură dacă se gândea la mine sau la Sadie, dar nu avea importanță. Degetele lui sub șoldurile mele, dând peste tatuajul pe care nu putea să-l vadă.

Nimic nu durează o veșnicie. Totul e temporar. Tu și eu și asta.

Connor nu mai era acel Connor pe care îl știam eu – și nici eu nu mai eram aceeași. Trecuseră șase ani și deveniserăm altceva. Șase ani de experiențe noi, în care trăiserăm și învățaserăm. Șase ani care să ne modeleze în persoana în care ne transformaserăm. Dar erau și umbre ale

omului pe care îl cunoșteam: brațul din jurul taliei mele, care mă ținea lipită de el. Și degetele care îmi băteau încet pe piele după aceea, înainte ca mâna să-i rămână nemișcată.

Niciunul nu am vorbit după aceea. Am stat acolo întinși, unul lângă altul, până când un zgomot de pe hol ne-a speriat pe amândoi. O mână pe clanța încuiată. M-am ridicat imediat.

— Avery… a început el, dar m-am ridicat prima și mi-am luat hainele ca să nu aud scuza.

M-am dus direct în baia alăturată, ca să nu-i văd regretul pe față. Am stat în baia încă umedă de când curățasem prosoapele murdare și apa mai devreme în noaptea aceea cu Parker.

Am așteptat până când Connor a avut destul timp să se schimbe, să plece. A ciocănit o dată în ușa de la baie, dar n-am răspuns. Am dat drumul la duș, pref[cându-mă că n-am auzit. Mă tot uitam în oglindă, încercând să văd sub ceață persoana care devenisem.

Când am ieșit în cele din urmă, el plecase. Nu știam unde s a dus. Nu l-am găsit în marea de fețe care se contopeau în living.

Mi l-am imaginat conducând înapoi să o vadă pe Sadie, să-i povestească. Îmi imaginam că ea afla ce făcusem. Ce aș spune eu: *Nu mi-ai zis niciodată că ai fost cu el. Îmi pare rău*, ridicând din umeri, *n-am știut.* Sau: *Eram beată* – scuzându-mă. *El nu s-a plâns* – ca s-o rănesc. Sau adevărul: *Connor Harlow nu e pentru tine.* Ce ar fi trebuit să spun cu mult timp în urmă: *Nu.*

Nu uita că eu mi-am dat cândva foc la viață bucată cu bucată. Să nu crezi că nu o s-o fac iar.

Totul e mai ușor a doua oară.

Atunci, în timp ce derulam conversația asta în minte – toate lucrurile pe care aveam să i le spun, întărindu-mi hotărârea, oțelindu-mă –, Parker mi-a surprins privirea prin mulțime, dând din cap spre ușă. Avertizându-mă.

Doi bărbați în cadrul ușii deschise, cu chipiul în mână.

Poliția venise, până la urmă.

VARA
2018

CAPITOLUL 21

Mă plimbam în cerc prin livingul de la Sea Rose, cu telefonul la ureche. Toate informațiile care se zbăteau să-și facă loc. Contul bunicii mele. Chiar și felul în care ne cunoscuserăm eu și Sadie. Totul se schimba.

Telefonul lui Connor a tot sunat și am închis exact când am accesat mesageria vocală. Ar fi fost la lucru acum, chiar dacă era duminică. *Oamenii trebuie să mănânce.* Asta spunea mereu când eram mai tineri, când mă enerva programul lui și sfințenia cu care îl respecta.

Oceanul era o dependență pentru el – un fior care-l străbătea, ca prima gură de alcool care-ți curge prin vene.

Am încuiat ușa din față de la Sea Rose când am plecat, dar am luat USB-ul cu mine, temându-mă să nu-l am asupra mea. Nu mă simțisem niciodată mai aproape de Sadie de când murise. Pașii mei pe cărarea ei, mâinile mele unde fuseseră ale ei. Mintea mea care se străduia să țină pasul.

Toate secretele pe care nu mi le împărtășise – dar se înșela în acest caz. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus: nu eram o Loman.

I-aș fi explicat că arătam ca mama mea, da, cu părul negru și pielea măslinie, dar ochii mei erau ai tatei. Că mama s-a oprit aici și a prins rădăcini nu pentru lucrul pe care-l urmărea, cum pretindea ea, ci pentru că a cunoscut un bărbat, un profesor, și el era extrem de *serios* în convingerile lui, extrem de sigur că acesta era locul lui și că făcea ceea ce era menit să facă. Iar seriozitatea lui a făcut-o să lase garda jos, să vadă lumea prin ochii lui. Că nimic din ce nu era plănuit nu avea să se întâmple – și apoi a rămas gravidă cu mine.

Nu a fost o căsnicie perfectă, nicio viață perfectă. A fost mereu acolo, în locul nerostit al fiecărei certuri – motivul pentru care ea a rămas. Viața pe care o trăia și cea pe care părea încă să o caute.

Își dăruise ultimii paisprezece ani din viață tatălui meu, orașului Littleport și mie. Nu aveau bani, știam asta, pentru că o auzeam în certurile lor, cu voce tare. Limita dintre artă și comerț. Activitățile în afara serviciului. Mama lucra la galeria în care erau expuse tablourile ei, făcând mai mulți bani la casa de marcat decât în spatele șevaletului.

Mi-am amintit că tata m-a lăsat o dată la galerie vara când eram mică, în timp ce el se ducea la o meditație. Mama era la tejghea și părea mirată să ne

vadă acolo. *Trebuia să fii acasă deja,* spusese el. Ea părea trasă la față, nedumerită. *Ne-ar prinde bine orele suplimentare,* spusese ea. Pe urmă, uitându-se în jos la mine, cu fața descompusă: *Scuze, am uitat.*

Nu existau bani tainici. Nici tensiunea provocată de un bărbat din umbră.

Eram doar eu, alergând liberă prin pădurea din spatele casei, învățând să înot împotriva unui curent rece, susținută de apa sărată. Dându-mă cu sania pe Harbor Drive înainte să intre plugurile, crezând că lumea asta era a mea, a mea, a mea, a mea.

Felul meu de a vedea lumea, spre dezamăgirea mamei, semăna mereu mai mult cu al tatei – pragmatic și neînduplecat. De aceea eram atât de convinsă că ar fi iubit-o pe Sadie. Iată o persoană care se putea uita la mine și vedea altceva, ceva nou.

Abia acum înțelegeam ce crezuse Sadie că vede la mine atunci, prima dată.

Șase ani trebuie să fi crezut că știa cine sunt. Plimbându-mă prin casa ei, tachinându-și părinții cu asta, revendicându-mă ca fiind a ei. O înțepătură la adresa mamei ei; o manevră de putere cu tatăl său. Șase ani și descoperise în sfârșit adevărul.

La începutul ultimei ei veri, cumpărase două dintre testele acelea de ADN din comerț care îți arată genealogia și verifică și o serie de boli preexistente. *Doar ca să fim sigure,* spusese ea.

O *să ne simțim mult mai bine după aceea. Cine știe, poate avem niște rude în comun.*

Am ezitat. Oricât mi-ar fi plăcut să urmăresc lucrurile înainte și înapoi pas cu pas, nu știam dacă voiam să afle așa ceva. Ceva netratabil, o inevitabilitate pe care nu aveam puterea să o opresc. Dar cum să-i spui nu lui Sadie, care stătea față în față cu tine pe patul din casa ta, care era de fapt casa ei, patul ei? Scuipând într-o eprubetă până mi s-a uscat gura, cu gâtul ars. Înmânându-i însăși esența ființei mele.

A durat mai mult de o lună să primim rezultatele și aproape uitasem de asta. Până când ea a dat buzna și mi-a spus să-mi verific e-mailul. *Vești bune, nu sunt pe moarte. Cel puțin, nu din cauza acestor optsprezece boli,* spusese. *Și, surpriză, sunt foarte, foarte irlandeză. În cazul în care arsurile mele solare te-au făcut să crezi altceva.*

S-a uitat peste umărul meu în timp ce verificam, apoi mi-a arătat cum a introdus ea informațiile într-o bază de date pentru genealogii. *Poate suntem*

verișoare îndepărtate, a spus. Așteptând, ținându-și respirația, iar eu făceam la fel.

Nu eram.

Am văzut fața ei reflectată în ecranul laptopului, sprâncenele unite, colțurile gurii întoarse în jos. Dar eram prea preocupată de faptul că arborele meu genealogic se împrăștia deodată. Eram singura rămasă dintre rudele pe care le cunoșteam. Mama rupsese legătura cu familia ei înainte să mă nasc eu și ei nu veniseră nici la înmormântare. Dar aici vedeam ceva nou în fața mea – legătura de sânge, care mă lega de o lume cu oameni despre care nu știusem niciodată că existau.

Nu mi-am dat seama atunci că Sadie se aștepta la ceva diferit. Că voia ca eu să știu adevărul și că acesta era felul în care avea să o facă. Atunci nu mai putea să dea înapoi. Gata cu secretele. Totul și toți scoși la iveală.

Dar se înșelase.

Nu puteam să împac plățile către bunica mea cu nimic care să aibă sens. Și mai era o a doua plată către altcineva care folosea aceeași bancă.

În vara după primul ei an de facultate, Sadie fusese stagiară pentru tatăl ei – atunci am cunoscut-o. Lucra în biroul lui, cu conturile lui. Dăduse peste asta și m-a găsit pe mine din această cauză?

Ce-a înțeles când și-a dat seama că se înșela, de fapt?

***

Harbor Drive fremăta de activitatea de la mijlocul dimineții. Era ultima duminică înainte de weekendul de Ziua Muncii și până să găsesc eu loc de parcare, probabil că aș fi putut merge pe jos de la Sea Rose.

Deși străzile erau aglomerate, totul părea vag nefamiliar. O mare de fețe mereu schimbătoare, săptămână de săptămână, cumva transformând fundalul cu prezența lor. Am trecut prin mulțimea de pe trotuare, am luat-o spre docuri, dar am văzut o siluetă familiară stând nemișcată în agitația de pe partea opusă. Pantaloni negri și o cămașă încheiată la toți nasturii, ochelari de soare trași pe ochi, mișcând capul încet înainte și înapoi – detectivul Ben Collins era aici.

Am inspirat adânc, intrând în primul magazin în dreapta mea. Clopoțelul a sunat deasupra capului meu și m-am trezit la coada lungă și șerpuită de la Harbor Bean – cafeneaua preferată de localnici și turiști deopotrivă.

Toamna, orele se schimbau și prețurile la fel. Era mai mult un loc pentru vizitatori acum. Niciunul din noi nu voia să plătească mai mult decât merita un lucru.

Am privit peste umăr în timp ce coada înainta, dar îl pierdusem din ochi pe detectiv prin ferestrele de sticlă de la intrare. Erau prea mulți oameni care treceau înainte și înapoi, prea multe voci, prea multă agitație.

— Următorul?

— Cafea, am spus, și adolescentul din spatele tejghelei a ridicat o sprânceană.

A înclinat capul către meniul de pe tabla scrisă cu cretă din spatele lui, însă scrisul era neclar.

— Nu contează. Doar să fie ceva cu cafeină.

— Numele? m-a întrebat, cu pixul îndreptat spre un pahar de plastic.

— Avery.

Mâna i-a ezitat o secundă înainte să scrie și m-am întrebat dacă auzise ceva. Dacă știa ceva.

— Hei, bună!

O voce de femeie de la o masă de lângă peretele din cărămidă. Era Ellie Arnold, zâmbind de parcă eram prietene. Stătea față în față cu Greg Randolph, care a zâmbit de parcă el știa gluma. Mai era un bărbat aplecat deasupra mesei, cu spatele la mine.

Adolescentul mi-a întins cardul de credit și al treilea s-a ridicat când m-am apropiat. Și atunci am înțeles: era Parker Loman, cu paharul gol în mână.

— Avery, a spus el și a trecut mai departe.

De parcă eram un amănunt dintr-o poveste. De parcă eram doar o persoană prinsă că locuia pe proprietatea lui când n-ar fi trebuit să fie acolo; de parcă nu eram cea mai bună prietenă a surorii lui, nu lucrasem ani de zile cu el; de parcă nu mă sărutase cu două nopți în urmă.

Era un talent al întregii familii, să creeze o poveste și să o stăpânească. Sadie însăși, care mă primise în familia Breakers. Și acum Parker, care probabil răspândea o poveste nouă despre mine. Mă întrebam dacă toți cei de la masă, din spatele tejghelei, de pe docuri, știau că tocmai fusesem concediată acum o oră.

Totuși, aproape îmi părea rău pentru el, gândindu-mă la ceea ce-i spunea propriul tată. Lui Parker i se răpise ocazia de a-și dori ceva foarte mult.

Ambiția nu era doar în muncă. Ambiția, credeam eu, era amestecată cu un fel de disperare, ceva mai apropiat de panică. Ca un comutator inactiv în interior care putea fi forțat doar de nevoie. Ceva căruia să i te opui până când, în cele din urmă, te prindeai.

— Te rog, stai jos.

Greg Randolph a împins cu piciorul scaunul lui Parker, gol acum, iar metalul a scrâșnit pe beton. M-am așezat pe margine, așteptând comanda.

— Ce mai faci? m-a întrebat el, cu rânjetul la locul lui. Adică, de vineri.

Adolescentul din spatele tejghelei m-a strigat pe nume și m-am scuzat să-mi iau băutura. Era ceva amestecat cu caramel, aburind, o mirodenie pe care nu o identificam. Când m-am așezat iar, am ignorat ultima lui întrebare.

Greg a făcut un semn spre Ellie.

— Tocmai vorbeam despre petrecerea care o să aibă loc peste două săptămâni. Vii și tu la Hawks Ridge?

A înclinat capul într-o parte și a luat o gură din băutură. Petrecerea perechilor trebuia să fie la el acasă anul acesta. Hawks Ridge. Un grup de proprietăți exclusiviste pe o ridicătură de pământ aproape de munți, însă cu priveliște spre mare.

— Probabil că nu, am răspuns.

— Ei, haide, a spus el, prefăcându-se că oftează.

Știam de ce eram dorită. Pentru dramă, pentru scenă, pentru ca să poată spune cineva: *Uitați, e Avery Greer, vă vine să credeți că și-a arătat fața aici?* Pentru ca cineva să mă poată încolți cu un pahar de băutură și să-mi spună: *Știu un secret despre tine.*

— Nu va fi la fel, a continuat Greg, îndesându-și ultima bucată din brioșă în gură. Mai întâi Ellie, acum tu, a adăugat el, deși mesteca.

— Tu nu mergi? m-am întors spre Ellie, surprinsă.

Ea a clătinat din cap, uitându-se la masă, apoi a apăsat degetul pe o firmitură de pe masă, lăsând-o apoi pe farfuria ei.

— Nu, după anul trecut.

Sadie, mi-am zis. În sfârșit, cineva știa că e de prost gust. Alt an, altă petrecere, ca și cum nu se schimbase nimic.

Nimeni altcineva nu părea să știe adevărul: că unul din ei îi făcuse ceva lui Sadie.

— A fost un accident, iubire, i-a spus Greg lui Ellie, cu vocea joasă. Și eu am generator de rezervă. Nu o să cadă curentul acolo.

— Stai. Nu vrei să mergi anul ăsta pentru că ai căzut în piscină? am întrebat-o.

Ea s-a uitat la mine, cu o căutătură tăioasă și răutăcioasă.

— N-am *căzut.* Cineva *m-a împins.*

Supărată că păream să fi uitat acuzația ei, și chiar uitasem. Anul trecut, crezusem că juca prea mult teatru, cerând atenție, cum avertizase Sadie. Dar nimic legat de noaptea aceea nu era ce părea.

— Scuze, am spus.

Dar nici Greg Randolph nu voia să accepte. A zâmbit în timp ce ridica ceașca la buze.

— Probabil a dat peste tine pe întuneric, din greșeală. Și pe urmă către mine, prefăcându-se că șoptește: A băut destul de mult, din câte îmi amintesc.

— Du-te dracului, Greg! a spus ea. Îmi amintesc foarte bine.

Totul s-a schimbat atunci. Amintirea mea despre noaptea aceea: luminile care s-au stins, rețeaua electrică picată. O agitație. Un țipăt.

A plecat cineva în haosul acela? Se întorcea cineva?

M-am îndepărtat brusc de masă.

— Trebuie să plec.

Trebuia să mai vorbesc cu cineva care fusese acolo, care văzuse totul. Poate Connor. Numai că el nu înțelegea complicațiile. Dedesubturile lumii familiei Loman.

Dar mai era cineva. Cineva care fusese acolo. Care văzuse tot. Care era periculos, m-am gândit eu, cu lucrurile pe care le observase.

Și care, după toate astea, nu s-a întors.

CAPITOLUL 22

Sadie spusese cândva că nu știa niciodată în cine să aibă încredere. Dacă cineva voia să fie prietenul ei pentru ceea ce reprezenta ea. Dacă erau atrași de înfățișare sau de nume. Viața aceea pe care o urmărisem din afara orașului Littleport. Promisiunea a ceva.

Iubise un băiat cândva, la internat. Îmi povestise despre el în prima vară, de parcă șoptise o poveste. Dar el locuia în altă țară și, după absolvire, se despărțiseră; el nu se mai întorsese după ea. Am auzit alte nume de-a lungul anilor. Dar nu cu aceeași șoaptă înflăcărată, aceeași strălucire în ochi, aceeași încredere că iubea și că era iubită.

Sunt norocoasă că te-am găsit, spusese ea la sfârșitul acelei veri.

Crezusem că eu fusesem cea norocoasă. O monedă aruncată în aer, una dintre sutele, miile care căzuseră cel mai aproape de casă. Eu fusesem cea pe care o ridicase când avusese nevoie de una.

Cât de norocoasă fusesem să găsesc fata asta care se uita la mine ca și cum eram o persoană diferită de ceea ce fusesem dintotdeauna. Care îmi trimitea un cadou de ziua mea sau pur și simplu fără motiv. Care mă suna de față cu alte persoane și auzeam voci în jurul ei sau târziu noaptea, când auzeam doar liniștea și vocea ei. Care mi se confesa și care-mi cerea părerea – *Ce credem despre asta?*

Devenise familia mea. O reamintire, mereu, că nu mai eram singură și nici ea nu mai era. Știam că nu trebuia să cred că ceva atât de bun ar putea fi permanent, dar cu ea fusese foarte ușor să uit.

În fiecare vară, an de an, am fost tot ce-i trebuia. Și pe urmă a apărut Luciana Suarez.

***

Când m-am alăturat familiei lângă piscină, în prima noapte când țineau un toast pentru vară, de câte ori mă uitam într-o parte o vedeam pe Luce, care mă privea la rândul ei.

Mi-a spus că-i cunoștea pe Sadie și pe Parker de ani de zile, că familiile lor erau apropiate de când erau adolescenți, deși nu merseseră la școală

împreună. Ca și cum îmi dădea de știre că relația ei cu familia Loman o depășea pe a mea, bazată doar pe factorul timp.

Luce tocmai își terminase masterul când a venit cu familia Loman la începutul verii. Amânase data de începere a noului serviciu până la jumătatea lunii septembrie. S-ar fi mutat oricum, spusese ea. Din camerele masteranzilor, mai aproape de spitalul unde avea să lucreze ca terapeut ocupațional.

Îmi spusese tot ce trebuia să știu. A fost de ajuns să stau zece minute să caut prin registrele cu angajați de la câteva spitale locale din Connecticut înainte să dau de numele ei – Luciana Suarez, program de lucru de luni până vineri între 8:30 și 16:30.

Am căutat spitalul pe hartă, am găsit un hotel din apropiere, mi-am închiriat cea mai ieftină cameră pe care am găsit-o într-un lanț hotelier pe care îl cunoșteam – totul de pe scaunul de la mașină, care părea la fel de permanent ca oricare alt loc.

Nici măcar nu m-am oprit la Sea Rose înainte de a pleca din oraș. Nu aveam la mine decât lucrurile din poșetă – hârtia cu nume și numere de cont și USB-ul lui Sadie. Am lăsat în urmă cutiile, sacii, laptopul, cheile. Poate că cel mai bine era să plec, totuși.

Îmi imaginam că cineva avea să găsească acele lucruri în sezonul următor dacă nu mă mai întorceam. Avea să se întrebe ce se întâmplase cu mine. Zvonurile despre fata aceea care fusese obsedată de familia Loman. Care trebuie să fi avut ceva de ascuns. La fel cum noi fabricaserăm o poveste despre Sadie – un om care voise să moară.

A fost un gând care m-a făcut să-l sun pe Connor din nou – doar ca să știe cineva –, dar telefonul lui a sunat degeaba. M-am gândit dacă să-i las un mesaj, știind cum avea să arate, dar erau deja dovezi ale apelurilor. Detectivul Collins ne văzuse împreună.

Nu era nimic incriminator să cauți adevărul.

— Bună. Nu te-am văzut pe docuri dimineață, dar voiam să-ți spun că plec din oraș.

Nu știam cât mai trebuia să spun – despre plată și conturile bancare de pe USB-ul din poșeta mea. Nu știam dacă să am încredere în instinctele mele sau în el. Dar Connor o cunoscuse pe bunica mea. Îmi cunoscuse familia. Și fusese mereu, mereu mai bun la partea asta – să se uite din nou și să vadă ceva nou.

— Încercam să aflu de la ce bancă erau conturile. Am respirat. Am descoperit că unul dintre conturi era al bunicii mele.

Și pe urmă am ieșit din Littleport – pe străzile aglomerate din centru, urcând și îndepărtându-se de port; șerpuind pe drumuri de munte, cu asfaltul în zigzaguri pe alocuri; prin vegetație și marginile golașe ale drumului, nimic în afară de magazine cu capcane, cu înghețată și benzinării cu o singură pompă – până pe autostradă.

Am luat-o spre sud, ca toți cei care plecau din oraș, blocați în trafic, înapoi spre orașele mari, până intram pe 95 și drumurile se deschideau în Portland, autostrăzi care se ramificau în diverse direcții, ca o pânză de păianjen.

Era ora cinei când am oprit în parcarea hotelului dintr-un oraș care arăta ca orice alt oraș prin care trecusem pe drum. Connor îmi lăsase un mesaj vocal, pe care l-am ascultat în timp ce stăteam în mașină, de parcă era cineva care să tragă cu urechea.

„Tocmai m-am întors de pe docuri și am primit mesajul tău. Sună-mă când asculți mesajul. La orice oră."

***

Camera de hotel era simplă, o cămăruță ca alte mii de cămăruțe din toată țara. Uitasem că totul la Littleport avea un detaliu care îți amintea unde erai, chiar și motelurile de pe coastă, cu scoicile și lumânările votive plutind în nisip. Capcanele pentru homari refăcute că să creeze bănci și opere de artă. Plase și geamanduri care decorau holurile restaurantelor aflate chiar și pe continent. Aici nu era nimic în afară de pereți de culoarea fildeșului și un tablou oarecare cu o floare.

Poate așa trebuia făcut. Cum să duci o viață cumpătată, în siguranță. Unde nu te rănește nimic, dar nici nu te încântă. Unde nu riscai nimic.

A fost nevoie de asta – ieșirea din Littleport și privitul înapoi – ca să-mi văd casa prin ochii unui străin. Să simt în sfârșit cum fusese mama la vârsta mea. Nu ce o făcuse să rămână, însă ce o făcuse să se oprească de la bun început.

În Littleport, deveniserăm obișnuiți cu extremele. Oriunde te-ai fi aflat, te adaptai la părțile bune sau la cele rele. Totul era temporar, la fel și locul tău acolo. Noi înțelegeam asta. Era mereu acolo, în forța mării și altitudinea

munților. În haosul verii și singurătatea stearpă a iernii. Trandafirii cu parfum dulce de lângă mare murind, centimetrii de zăpadă care se topeau rapid. Totul marca trecerea timpului și altă șansă pentru tine în acest loc.

L-am sunat pe Connor după ce m-am instalat în cameră. Când a răspuns, am auzit zgomote pe fundal, ca și cum era undeva în oraș.

— E un moment nepotrivit?

Zgomotele s-au estompat.

— O secundă, a spus.

Am auzit zgomotul unei uși care se închidea cu un scârțâit.

— Ești în oraș?

Cum putea să ignore tot ce se întâmpla pentru o noapte în oraș cu prietenii lui acum? Îmi spusese să nu mai caut și, din câte se părea, el își văzuse mai departe de viață.

— Nu, n-am ieșit. Abia am ajuns acasă. Era o petrecere la apartamentul de alături. Sunt oameni pe hol.

— Oh.

Nici măcar nu mai știam unde locuia.

— Doamne, ascultă. A coborât vocea. Detectivul acela era pe docuri când am plecat și pe urmă când m-am întors. A fost acolo toată ziua. Și a întrebat dacă te-am văzut.

— Ce-ai spus?

— Tu ce crezi? Am spus că nu. Dar el ne-a văzut împreună ieri și a vrut să știe despre ce a fost vorba. I-am spus, știi, că suntem prieteni vechi care mai povestesc. Că nu e treaba lui.

M-am sprijinit de tăblia patului, am îndoit genunchii și m-am uitat la imaginea mea în oglinda de la dulapul din partea opusă.

— El crede că e cineva de la petrecere, Connor. Că e unul din noi. Și pe urmă găsesc contul bunicii mele pe USB-ul acela și nu știu ce să cred.

— Unde ești? m-a întrebat.

— În Connecticut. Vorbesc cu altcineva care cunoaște familia Loman.

— Ar fi trebuit să aștepți. Aș fi venit.

— Connor, am spus, pentru că trebuia să fim cinstiți unul cu altul aici.

Totul era temporar, la fel și asta. O alianță creată de necesitate, pentru că ne treziserăm legați de un capăt și de altul. Dar era ceva ce avea să se îndepărteze din nou de îndată ce ne eliberam.

— Sunt aici să vorbesc cu Luciana Suarez. E mai bine să fiu doar eu. Ai spus că ea a văzut ce s-a întâmplat în noaptea aceea la petrecere, nu? Cu fereastra?

Tăcere. Am auzit un sunet ca un pocnet, îmi imaginam că își încleștează maxilarul și, deodată, mi-am ținut respirația. M-am întrebat dacă mă încrezusem în persoana greșită, dacă instinctele mele fuseseră greșite.

— Să-mi povestești ce spune, a zis el într-un târziu, cu vocea joasă și rece.

— Bineînțeles.

Deși, dacă putea să citească tonul vocii mele la fel de bine cât puteam eu să-l citesc pe al lui, avea să știe că era o minciună.

CAPITOLUL 23

Ultima dată când o văzusem pe Luce fusese la slujba din Connecticut. Când mă urmărise cu atenție. Nu eram sigură dacă ea și Parker se despărțiseră – sau de ce. Fusese o ceartă la petrecere, dar păruseră împăcați până la slujbă. Nu știam dacă era cu adevărat o *pauză,* cum spunea Parker, sau dacă altceva cauzase despărțirea.

Eram trează de la cinci și jumătate, fără nimic altceva în afară de gândurile mele să-mi țină companie. În poșetă aveam foaia de hârtie îndoită cu detaliile despre petrecere.

Eu – 6:40 p.m.

Luce – 8 p.m.

Connor – 8:10 p.m.

Parker – 8:30 p.m.

Am continuat să analizez evenimentele din noaptea aceea, încercând să observ ceva nou. Întrebându-mă dacă știam ce făcuse fiecare persoană tot timpul.

După ce am ajuns toți, a fost jocul cu Greg Randolph; Luce mi-a arătat fereastra spartă; pana de curent și Ellie Arnold care a căzut – sau a fost împinsă – în piscină; Parker m-a ajutat pe urmă să curăț baia; apoi, cearta cu Luce la etaj; și Connor, care se îndrepta spre ieșire până l-am tras înapoi.

Și acum, la șapte și jumătate dimineața, eram deja lângă ușa laterală a centrului medical, așteptând să se deschidă. Clicul automat și lent, și am intrat.

I-am găsit biroul într-un labirint alb de holuri. Numele ei, pe o plăcuță pe ușă, împreună cu alte trei. Deși programul era afișat de la ora opt și jumătate, știam că trebuia să vină mai devreme.

Am văzut întâi umbra – nu pașii – de după colț. Apoi o femeie: cu încălțări cu talpă de cauciuc, pantaloni eleganți, o bluză albastră strâmtă. Părul prins jos la spate, cafeaua într-o mână, telefonul în cealaltă. Era Luce. S-a oprit de îndată ce a apărut după colț, încă uitându-se la telefon, de parcă simțea că ceva nu e în regulă. Că ceva e nelalocul lui.

S-a uitat în sus și a clipit de două ori, dar fața ei nu a trădat nimic.

— Bună, am spus.

Ea a continuat să mă privească, de parcă nu era sigură cine sunt.

Și atunci a părut că înțelege ceva – punându-mă în context, scoțându-mă din amintirea ei.

— Avery? a întrebat și s-a uitat peste umăr, de parcă aș fi putut să aștept pe altcineva.

— Speram să te găsesc înainte de orele de program. Am bătut cu degetul în plăcuța de pe ușa ei, o reamintire că mă ghidam după informații publice. Speram să vorbesc cu tine.

— E totul în regulă?

S-a apropiat și m-am întrebat dacă se referea la Parker.

Dacă mai erau atât de apropiați și acum era îngrijorată pentru iubitul ei – faptul că erau doar într-o *pauză* sau poate nu era deloc o pauză. Poate ea doar rămăsese aici la serviciu și Parker mințise. N-ar fi fost prima dată.

— Da. Nu. Nu sunt sigură. Ceremonia de comemorare pentru Sadie este săptămâna asta, știi? Parker e acolo. Și ancheta nu e atât de simplă pe cât părea, de fapt.

A pus telefonul în poșetă, a scos cheile și a deschis ușa.

— Niciodată nu am crezut că este simplă.

A ținut ușa deschisă cu piciorul, făcându-mi semn să intru în timp ce aprindea luminile din tavan și își lăsa geanta în spatele biroului. Era o cameră mică, niște scaune împrăștiate de-a lungul peretelui, față în față cu recepția, și un hol cu câteva uși deschise, vizibile de unde ne aflam noi.

S-a uitat la ceas.

— Probabil avem zece minute până vine secretara. Mereu ajunge devreme.

Mă tot uitam la ea, ceea ce a făcut-o să se încrunte. Dar era doar mirarea față de ea. Părea extrem de diferită de persoana pe care o întâlnisem vara trecută, în pantaloni trei sferturi, cu bijuterii de aur și părul perfect răsucit. M-am gândit că și eu probabil păream diferită pentru ea, în afara localității Littleport. Orașul în sine transforma oamenii în ceva mai mult. De asta mergeau turiștii acolo. Înconjurat de munți și de ocean, deveneai mai mult decât erai în altă parte. Cineva care putea să treacă printre valuri cu caiacul, cineva care mergea în drumeție până în vârful muntelui, privea peste pădurea de copaci, direct către ocean, crezând că meritai fiecare aspect al său. Care ajungea la timp acasă să bea șampanie la cina cu homar din seara aceea. Cineva vrednic de tot ce avea locul de oferit.

Luce a privit o dată către ușa închisă, dregându-și glasul. O pierdeam acum când avea timp să se gândească la toate. Să-și dea seama că probabil îi găsisem numele, condusesem o jumătate de zi, doar ca să mă aflu aici în fața ei.

— Când ai vorbit ultima oară cu Parker? am întrebat-o.

Asta a părut să-i atragă atenția, pentru că a făcut ochii puțin mai mari și a respirat mai intens. Aproape ca și cum se temea.

— Nu prea am mai vorbit de când ne-am despărțit.

— Când s-a întâmplat asta?

Ea a înclinat capul.

— În septembrie, anul trecut. Mă rog, practic, în noaptea aia. În noaptea cu petrecerea.

— Poftim?

Am văzut-o din nou, ieșind din dormitorul de la etaj. Cu privirea aceea sălbatică în ochi. El o părăsise chiar atunci? Sau fusese ea?

— Ne-am certat în noaptea aia, dar asta a fost doar ultima picătură. Ceea ce te împinge să o spui, știi?

Îi auzisem din baie. Izbitura din perete. Am coborât vocea.

— Te-a rănit?

— Parker? Nu. Nu a fost așa… El a deschis ușa să plece și eu am trântit-o să o închid. A clătinat din cap. Voiam doar adevărul, măcar o dată. Eram sătulă de minciuni.

— Dar te-am văzut. La slujbă.

Stând în dreptul lui, privindu-mă. El se aplecase să-i șoptească în ureche, ea tresărise, întorcându-se…

— Da, el mi-a cerut… Mă rog, a spus că *nu ar arăta bine* dacă ne-am despărți în aceeași noapte în care a murit sora lui. A dat ochii peste cap. Îți vine să crezi? Chiar și atunci, ei tot se mai gândeau la cum ar arăta lucrurile. Am fost de acord să păstrăm aparențele până după slujbă, după ce se termina totul și începeam serviciul. A gesticulat prin încăpere. În cea mai mare parte, pur și simplu ne-am… îndepărtat după aceea. Nu mai aveam ce să ne spunem. Am făcut tot posibilul să nu mă mai intersectez cu familia Loman de atunci. Până acum, am reușit.

— Credeam că tu… Mă rog, păreau să te placă foarte mult. Tu păreai să-i placi.

Ea a râs atunci, pe neașteptate.

— Sigur. Păreau să fie multe lucruri.

Își rodea interiorul obrazului, gândindu-se la mine. Un obicei nervos pe care nu i-l remarcasem până atunci.

— Ai jucat șah vreodată? m-a întrebat.

Tata jucase, dar setul lui dispăruse după prima mutare din casă și oricum nu știam să joc.

— Crezi că joacă un joc? am întrebat-o.

Și-a trecut mâna prin păr, până la coadă.

— Cred că ei *sunt* jocul, Avery. Nebuni și cavaleri. Regi și regine. Pioni.

Am pierdut firul, am pierdut metafora.

— Crezi că tu ai fost un pion?

Sau poate despre mine vorbea.

A strâns din buze, fără să răspundă.

— Ei sacrifică orice pentru rege.

Îmi aminteam ce mă învățase Grant – că trebuia să fii dispus să riști ca să câștigi. Că trebuia să fii dispus să te desparți de ceva. Trebuia să fii gata să pierzi.

— Toți din familie sunt tulburați, a continuat ea, cu vocea un pic mai tare de o șoaptă. Se urăsc unii pe alții.

— Nu… am spus neconvingător.

Gândindu-mă: *Își strâng rândurile. Când lucrurile merg prost, se acoperă reciproc.* Pregătindu-l pe Parker să preia compania. Avansând-o pe Sadie în carieră. Ghidându-le viețile. Dar fusesem și martora animozității dintre Sadie și Parker. Era imposibil ca Luce să nu fi observat. Mi s-a părut că era din cauza geloziei, din pricina așteptărilor părinților lor – o rivalitate tipică între frați dar poate mă înșelam.

— Totul e fals, a spus ea. Imaginează-ți cât de departe trebuie să meargă, toți, ca să te facă să crezi. Totul e fals. Nimic nu e real.

Dar Luce arătase cu degetul spre mine. Așa îmi spusese detectivul Collins.

— Ai spus poliției că eram obsedată de Sadie.

Ea a inspirat adânc.

— Detectivul acela… căuta ceva. Și nu voiam să o vadă la mine. Mă tot întreba despre orice mișcare făcusem. Unde fusesem, în fiecare secundă. E atât de greu să-ți amintești fiecare moment! Ce ai făcut, ce ai văzut… A închis ochii, dar îl vedeam mișcându-se pe sub pleoape. Ce-ar fi trebuit să

cred? Când am ajuns vara trecută, nu te-ai bucurat deloc să mă vezi acolo. Nu a fost o minciună ce le-am spus.

— Pur și simplu, n-am știut că vei fi acolo, am zis. Nimeni nu mi-a spus.

A răsucit paharul de cafea în mâini, a luat o gură mare, apoi a aruncat restul în coșul de gunoi de lângă birou.

— La început, am crezut că umbli după Parker. Dar pe urmă am văzut – cum erați tu și Sadie. Nu știu ce s-a întâmplat între voi două în vara aia, dar da, am spus la poliție. A fost o noapte umilitoare pentru mine și mi-era silă să o repovestesc. Și pe urmă *Sadie,* Doamne. Voiam doar să scap de acolo.

A trecut-o un fior când a terminat de vorbit.

— Vrei să spui că exista un motiv pentru care s-ar fi concentrat asupra ta?

Gura ei era o linie subțire.

— Nu, nu asupra mea.

Atunci, Parker. Se referea la Parker. Implicarea lui Parker ar fi tras-o și pe ea în toată mizeria aceea. Așa cum puteai să tragi pe cineva în sus într-o lume diferită, dar și să tragi pe cineva în jos. Era o lecție pe care amândouă o învățaserăm de la familia Loman.

Luce și-a scos haina albă. Și-a pus un ecuson cu numele. M-am gândit la felul în care ne îmbrăcam ca să ne prezentăm. Cum ne strecuram în altă deghizare, altă piele. Cum ne schimbam înfățișarea în feluri care să ne spunem ceva. Luce acum: *Sunt un om care o să te ajute.* Sau: *Aici e locul meu.*

S-a uitat încă o dată la ceas.

— Pentru asta ai venit? E de ajuns?

— Cineva a ucis-o pe Sadie. Biletul acela nu era al ei.

S-a uitat multă vreme la mine, cu mâinile încremenite pe ecuson. În cele din urmă, a netezit laturile halatului cu palmele. A coborât vocea.

— Mă întrebi dacă mi se pare că unul din ei ar fi putut s-o facă?

Nu asta făceam? Nu pentru asta eram aici?

— Știai mai bine ca mine cum erau ei. Mi-am dres glasul. Ai văzut cum erau toți.

Eu eram prea aproape ca să văd clar. Și, după cum îmi spusese în ziua în care ne cunoscuserăm, îi știa de mai multă vreme.

— Am văzut.

— Cred că Sadie voia să scape de acolo. Cred că a aflat ceva despre familia ei. M-am uitat într-o parte, lăsând rolul meu deoparte – că orice

descoperise nu era legat doar de familia ei, ci și de a mea. Furtul, plățile – cum totul avea legătură și că eu făceam parte din asta.

— Nu știu dacă voia să plece, de fapt, a spus Luce. Cred că voia doar să fie văzută, cum era Parker. El are nevoie de asta, știi, de la toți cei din jur. Idolatrizarea lui Parker Loman. A dat ochii peste cap. Dar Sadie nu avea parte de asta niciodată. *O mică vedetă protejată. Un ticălos junior.* Tachinările ei îl scoteau din sărite. Nu am văzut niciodată privirea lui Parker atât de întunecată ca atunci când îl zgândărea Sadie. Îl tot tachina din cauza cicatricii. Nu mi s-a părut că era ceva important Toți am fost tineri odată. Și-a dus mâna la sprânceană, ridicând din umeri. Dar Sadie nu se lăsa. Spunea: *Oh, povestește-i lui Luce despre tinerețea ta. Parker scapă nepedepsit din orice Cum a fost, o bătaie cu doi băieți? O bătaie din cauza unei fete?* El nu spunea nimic, dar ea tot insista. Spunea lucruri de genul *Parker, următoarea ta replică e: „Ar trebui să vezi cum arată celălalt.” Sau am greșit? Haide, spune-ne.* Sau: *Păcatele tinereții lui. Încuiate undeva pentru totdeauna.*

O vedeam pe Sadie făcând asta, expresia de pe fața ei. Săpând și săpând până ceda ceva. *Parker poate să scape nepedepsit din orice.* Îl detesta. Cu siguranță. Viața pe care ea nu putea s-o aibă niciodată, deși crescuseră în aceeași casă, cu aceeași părinți, aceleași oportunități.

— Atunci de ce v-ați despărțit? Ți-era frică de el?

— Nu, nu mi-era frică. Eram *ofticată.* S-a uitat într-o parte și a pufnit pe nas. E stânjenitor. În noaptea aia. Fereastra. Mai știi?

Mi-am ținut respirația. Am rămas complet nemișcată.

— Eram înăuntru, îl căutam pe Parker. Dar în cele din urmă l-am văzut pe fereastră. Am zâmbit. Îmi amintesc, am *zâmbit.* A clătinat din cap, ca pentru sine. Până când am văzut că avea mâinile pe afară. Vorbea cu altă fată, încerca s-o liniștească. Iar privirea de pe fața ei… Știu privirea aia. Furie, da, dar și o inimă frântă. Și pe urmă ea a luat unul dintre stâlpii aceia drepți din jurul curții și l-a aruncat spre capul lui. Luce a mișcat brațele ca și cum ținea o bâtă – demonstrând sau amintindu-și.

Am rămas cu gura căscată.

Ea a zâmbit.

— Asta a fost și privirea mea. El s-a ferit într-o parte, dar stâlpul a lovit fereastra și, mă rog, ai văzut. Ea chiar a vrut s-o facă. Voia să-l lovească. Era atât, atât de furioasă… Mai târziu, când l-am înfruntat, a pretins că

povestea era terminată de mult. Că ea nu reușea să uite. Să fim serioși. Și-a îndoit degetele. Voiam adevărul. Nu minciuni. Nu aștepți până în ultima zi de vară să ataci pe cineva pentru ceva care s-a întâmplat cu un *an* în urmă. Era atât de furioasă, destul de furioasă încât să-l lovească în clipa aceea. Gâtul lui Luce s-a mișcat. Tot locul acela… e ca și cum intri acolo și e o lume distinctă. Nimic altceva nu există. Timpul se oprește. Crezi că poți să faci *orice*... Și-a întors privirea spre mine. Nu știai? Credeam că toată lumea ia parte la gluma asta în afară de mine.

— Nu, am spus. Nu știam. Habar nu aveam ce făcea Parker când era singur.

— Parker m-a implorat să n-o amestec pe ea. Și am făcut-o doar pentru că nu credeam atunci că i-ar fi putut face rău lui Sadie. Am fost împreună în cea mai mare parte a serii, pe urmă a fost biletul acela… N-am crezut că i-ar face rău cu adevărat. Dar acum nu mai știu. Cu cât trece mai mult timp, privind în urmă?

A clătinat din cap.

Dar eu de-abia mai ascultam. Îmi imaginam fata aceea cu stâlpul ținut ca o bâtă. Treceam în revistă o listă a fețelor pe care le văzusem la petrecere. Zvonurile pe care le auzisem sau mi le imaginasem despre Parker.

— Cealaltă fată, știai cum o cheamă?

— Nu. Dar știam cine era. O mai văzusem. Cu părul creț, un fel de castaniu-roșcat. Lucra la pensiune, cea la care mergeam la masă câteodată. Luce a râs înfundat. El m-a adus acolo în vara aceea, m-a prezentat tuturor, nemernic bolnav. M-am gândit, pe urmă, că de asta a vrut să parcheze acolo. De asta i-a luat atâta timp să ajungă la petrecere. Ca s-o vadă pe ea mai întâi.

Am pășit în spate exact când s-a deschis ușa. O femeie mai în vârstă într-o rochie înflorată stătea acolo, intrată pe jumătate, sprijinind ușa cu șoldul. S-a uitat la noi.

— E totul în regulă?

Probabil simțise tensiunea, pericolul momentului. Avea un ecuson prins de rochie. Secretara, deci.

— Trebuie să plec, am spus.

— Avery?

Vocea lui Luce s-a estompat când ușa s-a închis după mine. M-am mișcat repede, practic alergând pe coridor. Am ieșit pe cea mai apropiată ușă în

aerul rece de dimineață la sfârșit de vară, inspirând adânc.

Afurisitul de Connor. El știa. Fata cu care se certa în umbră cea care aruncase cu stâlpul în Parker. I-am văzut prin crăpăturile din fereastră, aproape de marginea curții – fața ei puțin ieșită din cadru. El a văzut ce s-a întâmplat și a mințit. Alegând chiar atunci cui îi era loial, atunci și acum.

O vedeam perfect, fata din umbră. Cu degetele albe. Îmi imaginam privirea ei când s-a dat în spate. Vedeam totul clar, într-un mod în care n-am putut altădată. Teamă, da, dar și furie.

Faith. Fusese Faith.

CAPITOLUL 24

Am rămas în mașină în fața spitalului, cu mâinile tremurând. Am scos foaia cu numele noastre, desfăcând-o din nou. Adăugând încă un nume la sfârșitul listei:

Faith – 9 p.m.

Ea fusese acolo. La ceva timp după ce ajunsese Parker, dar înainte să se spargă fereastra.

Abia m-am putut concentra pe drumul spre casă, simțind doar o furie clocotitoare curgându-mi prin vene.

Dacă redeschiseseră cazul, cum credeam eu, polițiștii se gândeau la o persoană care fusese la petrecere. Se uitau din nou la lista aceea cu nume.

Dar mai era un nume. Un nume despre care poliția nu știa. Cineva care nici nu trebuia să fie acolo.

***

Connor mă tot suna cu o frecvență care mi se părea alarmantă. Mă uitasem la fiecare apel, ascultând fiecare sonerie până ajungea în mesageria vocală. Dar pe urmă suna din nou câteva clipe mai târziu și am început să mă îngrijorez că se întâmplase ceva. Ceremonia pentru Sadie era a doua zi. Mă întrebam dacă ancheta schimbase ceva. Când a sunat din nou telefonul, am răspuns pe difuzor.

— Alo?

— Unde ești? m-a întrebat el în loc de salut.

— Pe drum înapoi. E totul în regulă?

Autostrada de pe coastă era mult mai liberă spre nord într-o zi de luni, mult diferită de naveta de duminică la ieșirea din oraș.

— Eram îngrijorat. Ai spus că o să suni și n-ai sunat.

— Îmi pare rău. Am plecat cu mașina imediat după ce am vorbit cu Luce.

O pauză.

— Ce ți-a spus? Ce ai aflat?

Nu mai era curiozitate, ci un test, și eu nu-mi dădeam seama cui îi era loial.

— Oh, sunt sigură că știi deja.

O tăcere prelungită, totul dezvăluindu-se între noi în acel gol.

— Nu.
— Nu știai că Faith este fata care a spart fereastra? M-am apropiat în viteză de mașina din fața mea, ocolind-o fără șovăire. Trebuia să încetinesc, să mă calmez, dar degetele mi se încordau pe volan. Nu știai că se certa cu Parker Loman și că a încercat să-l lovească?
— Nu. *Nu.* Adică, am văzut-o acolo. Știam că era supărată. Știam că era acolo să vorbească cu Parker, dar i-am spus să plece. Am trimis-o acasă. Iisuse, era supărată pe mine, probabil încă mai e. M-a acuzat că sunt un trădător. Nu știa de ce eram acolo.
— Ei bine, ai ratat-o. Cearta. Era furioasă și a aruncat cu un stâlp de piatră spre capul lui. L-a ratat pe Parker și a nimerit în fereastră.
— Ascultă, Faith n-ar face rău cuiva…
Cuvintele lui s-au stins și în pauza aceea am râs.
— Dar eu aș face, nu, asta vrei să spui?
El nu a răspuns.
— L-a aruncat în *capul* lui.
— Fereastra nici măcar nu s-a spart, nu? Probabil nu a dat atât de tare. Poate voia doar să-l sperie. Să-i arate că era foarte supărată.
— Mai scutește-mă, Connor!
De parcă asta era povestea pe care voia s-o creadă despre Faith și despre el însuși. Că nu se agățase de două fete în tinerețe, fiecare având puterea de a face rău, de a se înfuria. Ce însemna pentru el dacă vedea ceva în amândouă care-i plăcea – ceva ce iubea?
— Tu nu o mai cunoști, e…
— Cum e?
— Mai mică, cumva. Ca și cum a capitulat și a renunțat.
— Nu seamănă deloc cu Faith.
Nu era fata pe care o cunoșteam eu, care se furișa în case cu mine, care spunea pe față ce gândea, fără să se teamă de nimic. Dar îmi aminteam cum arăta când o văzusem la pensiune săptămâna trecută, tăcută și reținută. Cuvintele scurte, amabilitatea falsă.
Dar putea face rău. Oh, chiar putea face rău.
Te apleci până ajungi la acel punct. Când ești jos și te scufunzi mai repede, așa că faci orice, o manevră drastică, doar ca să oprești totul. Acea ridicare la suprafață cu un *du-te dracului.* Cicatricea după bătaia lui Parker. Mișcarea violentă a brațului lui Connor. Mâinile mele pe umerii lui Faith.

Fiorul pe care l-am simțit când ne-am pierdut echilibrul – pivotul pe care se sprijineau atâtea vieți.

— Ascultă, fac niște livrări, dar lasă-mă să vorbesc eu mai întâi cu ea. Hai să ne întâlnim. Hai să…

— Nu, Connor. Nu.

Nu voiam să-l aștept pe Connor. Detectivul Collins ne avea pe amândoi, în mod clar, sub lupă. Măcar atât îmi spusese Connor – că detectivul punea întrebări, nu doar despre Connor, ci și despre mine. Și eu tocmai descoperisem că loialitatea lui Connor nu era pentru mine. Dacă voiam adevărul, trebuia să ajung eu însămi acolo înainte să fie prea târziu.

— O să aflu adevărul când o s-o întreb. O să-mi dau seama.

Așa cum eu și Connor încă ne puteam citi unul pe altul după atâția ani. Lucrurile pe care voiam să le păstrăm ascunse, dar nu puteam. Faith nu putea să mă mintă. În momentul în care aș fi întrebat-o dacă îi făcuse rău lui Sadie – mi-aș fi dat seama.

— Și pe urmă? a întrebat Connor.

Nu știam. Nu puteam răspunde sincer. Faith sau Sadie. Trecutul sau prezentul meu.

— Promite-mi că mă lași să vorbesc eu prima cu ea.

— Suntem prea mari pentru promisiuni, Avery.

El a închis și eu am apăsat piciorul pe accelerație, prinzând viteză în timp ce ieșeam de pe autostradă.

***

Nu eram atentă când am luat piciorul de pe accelerație, mergând înapoi pe coastă, pe drumurile de munte către mare. N-am văzut curba care se apropia și am frânat prea târziu inerția întorcând spatele mașinii spre marginea carosabilului, toată mașina înclinându-se puțin spre stânga. Mi s-a strâns stomacul ca un ghem și am tras frâna de mână. Îmi tremurau mâinile și a fost nevoie de surpriza provocată de altă mașină – un claxon în timp ce trecea pe lângă mine – să mă pot concentra din nou.

Cât de ușor ar fi putut fi, mi-am dat seama. Moartea nu era niciodată ceva ce trebuia să caut, ci ceva care se furișa când nu eram atentă. Ce ușor trebuie să fi fost pentru tata, ațipind pe drumul muntos, cu mama lângă el și

bunica în spate. Drumul întunecat, noaptea întunecată. Sincer, mă miram că nu se întâmpla mai des.

Era un miracol, se pare, că atât de mulți dintre noi ajungeau până aici și mergeau mai departe.

Am respirat adânc de câteva ori, apoi am condus mai departe spre centrul orașului Littleport. În depărtare, soarele atingea suprafața apei și am simțit un nod în stomac. Am trecut de drumul spre Hawks Ridge în stânga mea, cu stâlpii de piatră și porțile de fier. Apoi un drum spre dreapta – care ducea spre locul în care crescusem, casele fără etaj cu spatele la pădure și vedere spre munți. În fața mea, drumul se înclina spre mare și centrul orașului.

Străzile nu erau la fel de aglomerate ca în weekend și am zărit câteva fețe cunoscute în timp ce treceam. Știam că detectivul Collins era pe undeva pe aici, căutându-mă. Așteptându-mă. Pentru că el credea că voiam să fac parte din lumea lui Sadie Loman și că, atunci când ea hotărâse să mă alunge de acolo, am vrut să moară.

Ei știau de ce eram capabilă când mă înfuriam.

Marea în depărtare părea calmă. Am întors mașina înapoi pe pantă, dincolo de secția de poliție pe vârful dealului, către pensiunea Point în depărtare, către far.

Parcarea era pe jumătate ocupată, iar roțile mașinii au încetinit pe aleea cu pietriș. Când am coborât, am auzit zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci dincolo de gardul de lemn. Puterea șocantă a oceanului. O reamintire că un loc putea fi și un coșmar, și un vis.

Privind o familie care își descărca bagajele din mașină lângă mine, aproape am ratat-o: o femeie mergea din spatele pensiunii spre pădure. Pe cărarea pe care alergasem cu un an în urmă

Viteza cu care se mișca m-a făcut să mă iau după ea. Părul, vâlvoi și de nestăpânit, era adunat într-o coadă în vârful capii lui. Privea peste umăr, de parcă nu voia să fie văzută.

Am păstrat distanța, urmând cărarea, dar nu puteam s-o am în raza vizuală fără să fiu observată. Și până să ajung în curtea din spate de la Blue Robin – șirul înalt de garduri vil care înconjurau piscina, o întrezărire a peretelui albastru al casei, ivindu-se de peste vârf –, o pierdusem.

Am rămas nemișcată și am ascultat să aud un zgomot, orice.

Un freamăt printre copaci. Frunzele răscolite pe pământ de o pală subită de vânt. Vuietul valurilor în depărtare.

Și pe urmă: zgomotul unei uși deschise.

Am înaintat pe după colțul casei la timp să văd ușa închizându-se la casa de peste stradă. Am rămas acolo, privind. Intrase în Sunset Retreat.

Nu din cauza ferestrei sparte, nici a zăvorului care lipsea. Nu așa intra în casă.

Avea deja o cheie.

CAPITOLUL 25

Am așteptat peste stradă, lipită de peretele casei Blue Robin, privind. Încercând să înțeleg. Faith fusese la petrecere anul trecut și se certase cu Parker. Acum era într-una dintre proprietățile Loman. Am încercat să asociez informația cu fantoma fetei pe care o știam eu.

Îmi aminteam de mine, Connor și Faith împreună, în casa Loman goală. Felul în care deschisese toate dulapurile, uitându-se înăuntru – noi toți analizând viața care nu era a noastră. Detectivul Collins avea dreptate – era cineva care devenise obsedat de-a lungul anilor. Care urmărise și găsise o crăpătură – o cale de intrare în viața aceea. Numai că nu eram eu.

Nu mai pusesem piciorul în Sunset Retreat de când descoperisem scurgerea de gaz. Atât de puțin timp trecuse de atunci, nu eram convinsă că era în siguranță.

M-am furișat peste stradă, ținându-mă aproape de copaci pe cât posibil, m-am ridicat pe vârfuri și m-am uitat pe fereastra din față. Dincolo de perdelele subțiri, Faith își plimba degetele pe suprafețe, deschizând dulapurile, la fel cum făcusem cu mulți ani în urmă. Era și diferită, și familiară. Mai mică, da, cum spusese Connor – mai domoală în gesturi. Totuși aceeași Faith care era destul de îndrăzneață să pătrundă într-o casă care nu era a ei, să alerge de nebună prin oraș de parcă nu era o parte din acel loc. Invizibilă, acum, așa cum eram învățați să fim.

Am continuat să privesc în timp ce scotea ceva dintr-un dulap. Aveam fruntea lipită de geam înainte să-mi dau seama ce făcea – cutia de chibrituri din mâna ei.

Nu. *Nu.* Aveam numele ei pe buze, blocat în gât. Acea atracție și respingere. Rămâi sau fugi.

— Faith! am strigat, cu ochii mari și scrutători, dar ea nu a ridicat privirea.

Am bătut în geam exact când a dat cu chibritul pe cutie, dar nu a făcut scânteie. Atunci m-a văzut, dar fața ei nu s-a schimbat. A scos încă un băț și eu am lovit iar în geam.

— Oprește-te! Așteaptă!

Nu mă gândeam decât la mirosul de gaz.

Ea s-a uitat direct la mine când a dat cu chibritul și am tresărit. Flacăra s-a aprins și ea a ținut bățul între degete, uitându-se spre mine. Îmi țineam respirația, cu umerii încordați. Dar nu s-a întâmplat nimic în timp ce ea apropia încet chibritul de o lumânare.

— Faith! am strigat din nou, dar știam că nu mă auzea dincolo de geam. Am bătut iar în geam cu ambele mâini. Ieși repede de acolo!

Ea nu a ascultat, dar nu m-a oprit când am alergat pe veranda din față, intrând după ea. Am rămas în pragul ușii, cu pumnii încleștați, lăsându-mă pe spate – ca și cum mai multă distanță mă putea proteja.

— Stinge-l! am spus, dar ea a rămas acolo, privindu-mă. E gaz. A fost. O scurgere de gaze…

— Am auzit că au reparat-o, a spus ea, stingând chibritul.

Lumânarea pâlpâia pe blat.

Am trecut pe lângă ea, practic alergând prin cameră, și am stins chiar eu lumânarea. Îmi tremurau mâinile.

— Ar fi putut fi o explozie. Un incendiu. Faith, ai fi putut…

Am clătinat din cap, auzind din nou vocea lui Sadie. Enumerând toate modurile în care aș putea muri.

Faith clipea încet, fixându-mă.

— Gazul era oprit. E cât se poate de sigur.

Și pe urmă am rămas față în față, cu fumul înălțându-se între noi. Avea fața mai unghiulară – nasul ascuțit, pomeții înalți, o bărbie care se ascuțea într-un punct. Anii o modelaseră, făcând-o serioasă și hotărâtă.

— Ai sunat la poliție? m-a întrebat cu o voce calmă, monotonă.

Nu încerca să fugă. Acum că fusese prinsă, nici măcar nu-și căuta scuze. Era ca și cum se așteptase ca eu să intru pe ușă.

Dar eu eram speriată, îmi curgea prea multă adrenalină prin vene și nu avea unde să dispară.

— Iisuse, Faith, ce cauți aici?

A ridicat din umeri, apoi a respirat adânc, resemnată.

— Nu știu. Îmi place să vin aici câteodată. E pașnic. E o stradă liniștită.

— Ai cheie?

Ea a dat ochii peste cap.

— Le spui vizitatorilor să lase cheia în cutia poștală. Nu vine nimeni cu *orele.* Nu e cea mai bună tactică de afaceri, Avery. Poți să mă condamni? Nu m-aș mira dacă ar mai fi și alții. Știi cum sunt oamenii iarna.

S a uitat direct în ochii mei, provocându-mă să neg. Amintindu-mi că am fost cândva una de-a lor și ea știa exact ce făcuserăm împreună.

Mă gândeam la celelalte proprietăți, la semnele lăsate de cineva. Nu doar scurgerea de gaze, dar ecranul spart al televizorului de la Trails End; urmele că cineva fusese la Blue Robin, lumânările aprinse la Sea Rose. Câte mai erau?

— Ai făcut copii și după celelalte chei, nu?

A ridicat din umeri din nou.

— Sigur, de ce nu?

Am deschis ferestrele de la bucătărie, pentru siguranță. Pentru mine, locul acesta avea să fie mereu periculos.

— E din cauza lui Parker? am întrebat.

Ea a mijit ochii, iar pielea i s-a încrețit pe margini. Și-a prins în dinți colțul buzei, dar a clătinat din cap.

— Dă-l dracului.

Deci, încă era furioasă. Și acum era în postura de a face ceva în privința asta.

— Știu că ai fost acolo anul trecut. La petrecere. Știu că te-ai certat cu el. Am pășit mai aproape, pe după insula din bucătărie. Știu că ai spart fereastra.

Faith a făcut un pas înapoi, ducând mâna la cot din instinct. Avea o cicatrice acolo de la operație. M-am oprit și ea m-a privit cu atenție.

— Eram furioasă, a spus, privindu-mă fără să se miște.

Ca și cum sentimentul acela ne lega una de alta. De parcă eram la fel.

— E un ticălos, dar probabil știi asta deja. S-a uitat într-o parte. Toți ar trebui să știm asta, nu? Ar trebui să știm mai bine

Pe urmă și-a fixat privirea asupra mea și am înțeles. Cum puteai fi atras pe orbita unei lumi, crezând că ai locul tău acolo, chiar dacă nu făceai parte din ea pe deplin.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

— S-a întâmplat Parker Loman. Tu ar trebui să știi, nu-i așa? A intrat în pensiune de parcă era stăpân. Știam cine era, îl văzusem în fiecare an, dar dintr-odată m-a observat. A zâmbit, amintindu-și. În prima vară, a fost distractiv, am păstrat secretul. Dar pe urmă a apărut cu *ea* în anul următor.

— Luce.

Ea a dat din mână, ca și cum numele nu avea importanță. A pus o mână în șold și s-a sprijinit în ea.

— Nu s-a oprit, știi. Îmi tot spunea că a fost o greșeală că a adus-o în oraș. Că nu o mai voia acolo, dar nu putea să o trimită acasă, pur și simplu… A venit să mă vadă *chiar și atunci,* în noaptea aia. A lăsat-o pe presupusa lui iubită la petrecere și a venit să mă vadă.

Puteam s-o cred. Felul în care stătuse deasupra mea în baie când Luce era undeva afară. Cuvintele lui Sadie – că putea să scape basma curată din orice. Că avea nevoie de asta, idolatrizarea lui Parker Loman.

— Deci erai sătulă să mai fii un secret? am întrebat-o.

— Am crezut că ar fi amuzant să ne jucăm secretul în public. E miza mai mare, știi? S-a înfuriat foarte tare când am spus că o să ne vedem mai târziu la petrecere. De parcă era vreo regulă de care eu nu știam. A crezut că el lua toate deciziile. Dar nu era așa. Nu era doar decizia lui. Ne-am certat din cauza asta la mine acasă, dar pe urmă a spus că trebuie să plece. A intrat altă mașină în parcarea de la pensiune și s-a speriat. A spus că nu voia să fie *văzut.* Ea a clătinat din cap. Serios, chiar și gândul de a fi văzut cu mine era prea mult… Ei bine, nu mi s-a mai părut distractiv.

Parker Loman, trăind atâtea vieți. Minciunile lui, atunci și acum, spuse fără efort. El știuse de la început că fusese ea? Bănuia că ea se furișa, făcând stricăciuni pe proprietăți și tăcea ca să nu se facă de râs? Ca să nu fie nevoit să admită că se întâlnea cu o fată din oraș care își pierduse mințile?

— Dar l-ai urmărit, am spus. La petrecere. Luce te-a văzut acolo, să știi.

Ea și-a încrucișat brațele pe piept.

— Mă rog. Nu m-am dus imediat. Am stat o vreme și m-am consumat. Dar pe urmă, da. M-am luat după el. Știam unde ducea. Unde erați toți. Deși nu mă așteptam la Connor. A făcut ochii mari. Orașul ăsta vă convinge pe toți că sunteți mai buni decât în realitate.

— Faith, am spus, și ea s-a trezit la realitate. Ai distrus proprietățile ca să te răzbuni pe el?

— Nu sunt atât de meschină. O femeie batjocorită. *Serios* Avery?

A mers prin foaier, a deschis ușa din față și a gesticulat spre drumul pustiu. Am pășit afară, uitându-mă spre copaci, dar n-am văzut nimic.

— Tu știi ce se întâmplă aici în timp ce te porți ca marioneta lui Grant Loman? Știi ce se întâmplă cu noi, ceilalți, în timp ce tu privești cum el

cumpără din ce în ce mai mult?

Am clătinat din cap, pentru că nu știam. Știam bine contractele lui Grant. Cunoșteam speranțele și aspirațiile lui pentru acest loc și rolul meu în el. Știam că oamenii se supăraseră când îi vândusem casa bunicii, dar nu știam despre ce vorbea Faith

— Mi-am luat diploma în mai și m-am întors acasă ca să muncesc, dar am descoperit că pensiunea avea datorii. Adică, imposibil de salvat. Părinții mei au luat încă o ipotecă pentru extindere acum câțiva ani, crezând că pot compensa cu noile unități. Dar nu putem. Nu cu toate celelalte opțiuni disponibile. S-a uitat pe fereastră. Trebuia să ne extindem aici, știi? Am licitat pentru aceste proprietăți, urma ca asta să fie o anexă a clădirii principale. Dar nu le-am obținut. Toate proprietățile sunt sub același contract, unele sunt SRL.

— Nu mai lucrez pentru ei. Crede-mă, eu…

— Și tu. A pășit mai aproape, îndreptându-și furia spre mine. Urcând pe treapta din față, forțându-mă totodată să mă retrag. Tu, o distrusă… S-a strâmbat dezgustată, apoi a clătinat din cap. Îmi pare rău, dar așa erai. Un *nimeni* absolut. Acum tu controlezi tot? Când oamenii ca mine, care fac totul cum trebuie, își fac treaba – ne întoarcem aici pentru nimic? Scuză-mă că fac ceva în privința asta. Doar încerc să revendic ce e al meu.

— Făcând ce?

Și atunci am înțeles. Încerca să-i sperie pe vizitatori. Să lovească în familia Loman în punctul esențial, unde-i durea mai tare. Punctul *nostru* esențial, după părerea ei. Nu știam pe cine era mai furioasă – pe ei sau pe mine. Sau poate totul era legat, alimentându-se reciproc. Eu, persoana care-i făcuse rău fizic; Parker, cel care-i rănise inima; familia Loman, care-i distrugea viitorul. Totul era distrus aici.

— Ai fost acolo sus? La familia Loman?

Ea a ridicat mâinile prin aer, ca și cum era absolut evident.

— Eu doar încerc să găsesc ceva. Orice. Vreau doar ceva ce pot folosi. Vreau să plece de aici. Tremura deja. Voiam să pleci și *tu* de acolo. Nu e corect.

Vocea i s-a frânt la ultimul cuvânt.

Nopțile în care se oprise curentul și eu mă crezusem singură. Pașii din nisip, ușa din spate rămasă deschisă și senzația că era cineva în casă cu mine. Lanterna de pe stânci.

— Ai putea ajunge la închisoare, am șoptit. Ar putea chiar să te distrugă.

Adevărul, de fapt. Ei puteau distruge pe oricine.

S-a așezat pe prima treaptă, uitându-se la stradă, cu picioarele întinse în fața ei și încrucișate la glezne.

— O să suni la poliție?

Venisem aici s-o întreb pe Faith despre Sadie, crezând că dacă o priveam în ochi aveam să știu. În schimb, ea îmi mărturisea altceva. Ceva probabil fără legătură. Între timp, eu le dădusem polițiștilor telefonul, le spusesem tot ce știam și nu făcusem decât să le atrag atenția asupra mea. Nu știam ce altceva le datoram. Sau ei.

— Nu știu, am spus.

Măcar asta era adevărat.

— Dar cu ei cum rămâne? m-a întrebat. O să spui familiei Loman?

— Nu vorbesc cu ei acum. Ei nu vorbesc cu mine. Nu mai lucrez pentru ei. Am fost concediată.

Nu datoram nimic familiei Loman. Poate nu le datorasem niciodată.

Ochii ei scăpărau cu o emoție pe care nu o înțelegeam.

— Vreau ca el să știe că am fost eu.

Ea habar nu avea cât de profundă era propria mea furie. Sau poate știa. A înclinat capul într-o parte, privindu-mă cu atenție.

— Nu te oprește nimeni, am spus. Fă ce vrei. Dar familia Loman crede că poate controla orice. Oamenii, proprietățile, tot orașul. Cred că au câștigat acest drept. Cred că merită să știe tot. Poate că nu e așa.

Dacă eram în locul ei, i-aș lăsa să se întrebe. Să audă pași și să nu fie siguri. Aș lăsa fisura asta să le spintece noaptea, viețile.

— Trebuie să pleci, am spus. Trebuie să pleci de aici. Te rog, oprește-te. Aproape… Locul ăsta a fost plin de gaz. Cineva ai fi putut să pățească ceva.

— Nu, nimeni nu trebuia să fie rănit. Doar că… nimeni nici măcar nu observa. Nici măcar tu, până la lumânări. Nimeni nu făcea *nimic.*

M-a trecut un fior. Toate aceste vieți invizibile, ascunse doar cât să nu le vezi. Chiar și în noaptea aceea la petrecere, când ea era *chiar acolo,* rămăsese afară din cadru, ascunsă după umbre și sticlă spartă.

— Ai văzut ce s-a întâmplat în noaptea aia? am întrebat-o.

Ea m-a privit cu coada ochiului. Apoi a strâns din buze. Ce credea că se întâmplase? La fel ca poliția, crezuse că aș fi putut fi implicată în moartea lui Sadie?

— Nu. Connor mi-a spus să plec. Doar nu era să rămân după asta.

Aceia fuseseră pașii pe care îi auzisem în noaptea aceea în pădure? Când strigasem numele lui Sadie? Uitând că mulți dintre noi se puteau mișca la fel ca o fantomă, nedescoperiți și invizibili – așa cum eram învățați s-o facem.

Totuși, era doar cuvântul ei. Cuvântul ei că plecase de la petrecere, că se dusese acasă. M-am uitat la fața ei, încercând să văd…

Zgomotul unui motor de mașină în depărtare mi-a atras atenția. M-am uitat spre drum, dar nu vedeam de copaci.

— Faith, hai să ne întoarcem la tine. Am tras-o de mânecă, încercând s-o fac să se ridice, dar ea se uita la mâna mea, încleștată pe materialul bluzei. Poliția a tot supravegheat casa de peste stradă.

Am dat din cap spre Blue Robin. M-am întrebat dacă era detectivul chiar acum. Dacă avea să ne găsească aici și să știe.

Ea s-a ridicat atunci, urmărind privirea mea spre drum.

— Eu nu văd pe nimeni.

— Totuși. Trebuie să plecăm.

Am mers încet, una lângă alta, pe după Blue Robin, înapoi pe cărarea dintre copaci, ca două prietene. Pentru alții, probabil părea o plimbare prietenească. Am așteptat până am ieșit din raza vizuală de la Blue Robin, până m-am asigurat că eram singure din nou, ca să întreb.

— Nimic din toate astea – lumânările, stricăciunile – nu au legătură cu Sadie?

Ea s-a oprit o secundă înainte de a merge mai departe.

— Sadie? Nu. *Nu.* Credeai că i-aș face rău?

Ar fi putut? Am închis ochii și am clătinat din cap, dar era o minciună și ea o știa. Oricine putea s-o facă. Nu asta era întrebarea de fapt.

— Dacă voiam să fac rău cuiva, a spus ea mergând mai departe, ea ar fi ultima pe lista mea din familia Loman.

Îmi fusese dor de Faith. Era aprigă și sinceră – cum de n-o văzusem acolo, în umbră? Ceea ce se întâmpla pe proprietăți anul acesta fusese numai despre Parker și despre ce reprezenta familia Loman – nu despre Sadie.

Când am ieșit în luminișul din parcare, ea a luat-o înapoi spre casa cu vedere spre mare.

— Faith. Te rog! Urăște-i cât vrei, dar și-au pierdut fiica anul trecut. Nu e de ajuns?

Ea s-a uitat spre marginea stâncilor, dar știam cum putea fi – cum puteai să te pierzi atât de mult în propria mânie, jale și amărăciune, încât de-abia mai vedeai altceva. Când s-a întors, avea ochii înlăcrimați, dar nu știam dacă era de la înțepătura vântului cu apă sărată.

— Știu că erai apropiată de ea și îmi pare rău. Îmi pare rău că a murit.

S-a întors spre casă și eu m-am dus la mașină, restul parcării fiind acum goală. Dar nu mă gândeam decât la faptul că mașina lui Parker fusese parcată la pensiune în noaptea în care murise Sadie. Ar fi putut să plece, să se furișeze acasă și să se întoarcă.

— Faith! am strigat chiar înainte să dispară din vedere. Ai spus că o mașină a oprit în parcare în noaptea aceea, după ce a venit Parker aici. Cine era?

Mă întrebam dacă era Connor cel care parcase acolo.

Ea a clătinat din cap.

— N-am văzut bine. Erau două persoane care se duceau la petrecere. Știu doar că una era în fustă albastră. Am văzut-o în lumina lunii.

Faith a intrat în casă, iar pașii ei au răsunat pe treptele de lemn până au dispărut.

Am încercat să mă gândesc cine purtase o fustă albastră în noaptea aceea. Majoritatea erau în blugi, pantaloni kaki, câteva rochițe de vară cu jachete pe deasupra. Era imposibil să-mi amintesc ce haine purtaseră oamenii. De-abia mi le aminteam pe ale mele. Era o singură persoană pe care o știam pe dinafară.

Am închis ochii și am văzut-o pe Sadie învârtindu-se la intrarea în camera mea. *Ce părere avem despre asta?* Rochia ei albastră, strălucitoare. *Știi că o să îngheți, nu?* Și-a tras puloverul maro pe deasupra.

Mi s-a făcut pielea de găină instantaneu.

Și, deodată, am văzut-o pe Sadie scoțând telefonul, văzând mesajul trimis de mine. *Unde ești?* Și pe urmă:*???*

Am văzut-o cu claritatea unei amintiri în loc de imaginație. Am văzut-o cu o fervoare care o făcea adevărată. Încruntându-se la telefon, trimițându-mi mesajul – ultimul, cel pe care nu l-am mai primit. Punctele care-mi luminau telefonul:

Sunt deja aici.

VARA
2017

Ziua de după petrecerea perechilor

N-am dormit. După ce m-am întors în casa de oaspeți, m-am așezat la fereastră, amorțită, așteptând să descopăr o logică. Dar lumea se schimbase și nu, nimic nu avea sens. Timpul parcă se scurgea fragmentat. Îi văzusem, de la fereastră, pe Grant și Bianca întorcându-se în toiul nopții. Am văzut mașini de poliție venind și plecând înaintea zorilor. Dar gândurile îmi fugeau întruna, imaginându-mi-o pe Sadie stând în pragul ușii. Auzind-o cum îmi spunea pe nume, un ecou în amintirea mea.

I-am văzut pe cei doi bărbați venind înainte să bată la ușă, i-am văzut vorbind încet în timp ce se apropiau.

Polițiști. Veniți să mă interogheze despre noaptea trecută. Despre Sadie.

***

Ne-am așezat la masa din bucătărie, patru scaune trase în jurul suprafeței albe și curate. Detectivul Ben Collins și polițistul Paul Chambers, cum s-au prezentat – deși l-am auzit pe detectiv spunându-i Pauly celui mai tânăr când își scoteau carnețelele.

— Avery, știu că probabil nu ți se pare necesar, a spus detectivul Collins. Poate chiar crunt date fiind împrejurările. A coborât vocea puțin, ca și cum ne-ar fi ascultat cineva. Dar e de ajutor când analizăm lucrurile imediat, înainte ca oamenii să uite. Sau înainte să stea de vorbă cu alții și să înceapă sa st amestece poveștile. A așteptat ca eu să răspund și am dat din cap. Ieri, când ai văzut-o ultima dată pe Sadie?

M-am uitat spre hol, către ușa deschisă de la baie. Știam răspunsul, dar gândurile mele rămâneau în urmă, de parcă mai întâi trebuiau să străbată alt spațiu.

— Pe la prânz, poate. Ea a venit când încă lucram.

El a dat din cap.

— Ți-a spus ceva despre planurile ei pentru restul zilei?

Mi-o imaginam învârtindu-se în ușă. Luând puloverul meu. Mâinile care se jucau cu vârful părului.

— Nu a spus nimic, dar trebuia să se întâlnească acolo cu noi. Mergem la petrecere în fiecare an. Pentru ce altceva se putea pregăti dacă nu pentru

asta?

— Deci nu a spus că avea să fie la petrecere.

Nu spusese, dar era de la sine înțeles. Mi-ar fi zis oare mie altceva?

— I-a spus lui Parker să nu o aștepte. Vocea mea suna răgușită, chiar și pentru mine. Asta a zis Parker.

— Și ție? Ți-a spus și ție să nu o aștepți?

Am clătinat din cap.

— Știa că o să mă duc devreme, să deschid casa și să pregătesc lucrurile. Dar ea venea mereu la petrecerea perechilor. I-am trimis mesaj. Vedeți? Am ridicat telefonul ca să vadă mesajele trimise – lipsa unui răspuns. Îmi răspundea. Am văzut punctele.

Chambers și-a notat numărul meu, după care a scris ora și conținutul mesajelor.

— Câte pahare băuseși la ora aia? m-a întrebat detectivul Collins.

— Două, am răspuns.

Trei.

Ei au schimbat o privire scurtă.

— OK. N-am reușit să-i găsim încă telefonul. Se pare că era la ea când a…

Aici s-a oprit, dar eu m-am aplecat spre el, încercând să înțeleg. *Când a căzut? A sărit? A fost împinsă?*

Chambers își nota totul. Dar detectivul era cel care punea întrebările.

— Cum se purta ultima dată când ai văzut-o?

Am închis ochii, încercând să văd. Să le dau ceva, orice. De parcă puteam s-o trag înapoi aici doar prin cuvinte. Felul în care s-a răsucit pe picioare. Cum a dat ochii peste cap. Cum a căutat prin dulapul meu. Cum și-a pus puloverul, energia ei debordantă…

— Ca Sadie, am răspuns.

Ca și cum totul era în regulă. Ca și cum aveam s-o revăd.

El s-a lăsat pe spate în scaunul de lemn și acesta a scârțâit. Am încercat să-i citesc notițele, dar nu erau în câmpul meu vizual. Se auzea doar respirația noastră.

— Tu, Luciana și Parker ați ajuns separat la petrecere, a spus el. Cum s-a întâmplat asta, încă o dată?

Ca și cum auzise deja de la cineva și eu doar îi confirmam detaliile.

— Eu am ajuns prima. Pe urmă a venit Luciana. Parker a ajuns ultimul.

Aici, o pauză.

— Și Connor Harlow? Am auzit că a fost la petrecere.

Senzația mâinii mele atingând brațul lui, ducându-l spre dormitor.

Am dat din cap.

— A fost și Connor acolo.

Detectivul Collins a rupt o foaie de hârtie în tăcerea aceea, a scris o listă cu nume și m-a rugat să completez orele de sosire: *Avery Greer, Luciana Suarez, Parker Loman, Connor Harlow.*

Am estimat cât de bine am putut, apoi m-am oprit la ultimul nume. M-am încruntat privind pagina, cu ochii împăienjeniți și arzând de oboseală.

— Connor a ajuns acolo înaintea lui Parker. Nu sunt sigură când anume.

Detectivul Collins a întors foaia spre el, aruncându-și ochii pe listă.

— E o distanță mare între tine și următoarea persoană.

— Da, eu aranjam casa. Cei care vin prima dată la petrecere mereu ajung devreme. Mi-am dres glasul. Eu am adus băutura. Am deschis casa. Este treaba mea să supraveghez proprietățile Loman.

— Ai mai spus. Cum ai ajuns acolo aseară? m-a întrebat.

— Cu mașina mea.

Portbagajul era plin cu o cutie cu băuturi și resturi din cămară.

— Și unde este mașina aceea acum?

S-a uitat ostentativ prin casă, de parcă ar fi putut fi ascunsă pe undeva.

— Când a venit poliția la petrecere, am plecat cu Parker. Nu mă gândeam. Pur și simplu, am ieșit afară după el. Oricum mașina mea era blocată la ora aceea, la casa de peste stradă. M-am uitat pe fereastra din față la locul meu de parcare gol. Cred că e tot acolo.

El a pus pixul jos, cu privirea fixată asupra mea, de parcă era o gaură în povestea mea și el era pe punctul de-a o scoate la iveală. Dar pe urmă a vorbit mai departe.

— După ce au ajuns polițiștii la petrecere și te-ai întors aici cu Parker… S-a uitat în jos la notițe. Parker și Luciana au intrat în casa mare. Și tu?

A privit în sus, știind deja răspunsul. El era cel care mă găsise, la urma urmei.

— M-am dus în spate.

— De ce?

Pentru că eram atrasă acolo. Am simțit-o înainte s-o văd. Viața ei era viața mea.

— Poliția de pe plaja Breaker, am spus. M-am uitat la Chambers, întrebându-mă dacă fusese unul dintre oamenii de acolo care ne făcea semn să trecem mai departe, dar el privea în jos. A fost un polițist care nu ne lăsa să ne apropiem mai mult. Dar e un loc pe unde se coboară de sus. Am vrut să văd.

— Și ai văzut? Ce ai văzut?

Am clătinat din cap.

— Nu.

El s-a aplecat mai tare și a coborât vocea, de parcă partea asta nu era oficială, era doar între noi doi.

— Păreai panicată când te-am văzut acolo.

— Eram. E prietena mea cea mai bună. Nu-mi venea să cred. Dar…

— Dar?

— Încălțările ei. I-am văzut încălțările. Și atunci am știut. Au început să-mi tremure mâinile și le-am strâns cu putere, să încerc să le opresc.

În timp ce se uita la mine, am întors privirea spre ferestrele din dreapta mea. Printre copaci, către ocean, imensitatea lui înspăimântătoare. Curenții convergenți și adâncimea nesfârșită; secretele pe care le ascundea.

— OK, a spus el, lăsându-se pe spate. Hai să recapitulăm. În timp ce vorbea, se uita la lista cu nume pe care i le dădusem. Parker și Luciana au fost împreună în cea mai mare parte a timpului la petrecere.

A ridicat ochii la mine ca să confirm. Nu avea rost, așadar, să menționez cearta de la etaj. Sau timpul petrecut de una singură cu Parker.

— Au venit împreună cu mașina. Au plecat împreună. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Am dat din cap.

— Investigați petrecerea?

Nu înțelegeam de ce contau detaliile. Ea nu fusese acolo. Petrecerea fusese în cealaltă parte a orașului.

— Nu, investigăm aici, a spus detectivul. Chambers s-a uitat prin livingul meu de parcă era un indiciu pe care îl ratase. Casa, stâncile, jos pe plaja Breaker. Acesta e locul. Motivul pentru care te întreb de petrecere – s-a aplecat în față – este să aflu dacă lipsea cineva. Și-a luat pixul, ridicând o sprânceană. Poale cineva să garanteze pentru tine pe întreaga perioadă, Avery?

Am clătinat din cap, confuză, disperată.

— Parker, Luce, era o casă plină de oameni. M-au văzut. Eram acolo.
— Ai fi putut să pleci. Nu pot să garanteze pentru absolut fiecare moment.
— Dar n-am plecat. Și v-am spus, ea îmi trimitea un mesaj. Era în regulă.
— Dar Connor Harlow?
— Ce-i cu el?
— Știi cumva în ce stare de spirit se afla aseară?
Cămașa lui trasă peste cap. Îndreptându-mă spre pat…
— N-am de unde să știu. Eu și Connor nu mai vorbim.
— Dar l-ai văzut acolo.
Fața lui Connor, la câțiva centimetri de a mea. Mâinile lui pe șoldurile mele.
— Da. L-am văzut.
— A fost acolo tot timpul?
Puterea momentului, comprimând aerul. Nimeni nu putea fi sigur, cu adevărat, cine fusese acolo și cine plecase. La o petrecere ca aceea, puteai spune doar ceea ce sperai să spună și ceilalți pentru tine. Un instinct adânc îngropat de a-i proteja pe ai tăi.
— Da. Nu a plecat nimeni.

***

Mai târziu în dimineața aceea, după ce polițiștii se întorseseră în casa mare, am văzut o siluetă stând la marginea garajului, uitându-se la un telefon.
Am deschis ușa, strigând-o pe nume cu o voce aproape în șoaptă.
— Luce?
Ea a tresărit, apoi s-a întors spre mine și m-am dus către ea. De aproape, avea ochii injectați, fiind trasă la față și nemachiată.
— Trebuie să plec de aici, a spus ea, clătinând din cap. Avea părul strâns la spate. Acum nu e locul meu aici. Încerc să… Tasta pe telefon, exasperată. Încerc să găsesc un mod de a ajunge la stația de autobuz. Dacă reușesc să ajung la Boston, pot să mă duc acasă.
Atunci am văzut că avea o geantă în cealaltă mână, strângând cu putere baretele de piele. Ochii ei se uitau într-ai mei de parcă eu aș fi putut avea răspunsurile.

— Te-aș duce chiar eu, dar nu am mașina. E tot pe culme. Am înghițit în sec. Poate poți să iei mașina lui Parker. Dacă Grant și Bianca sunt aici.

Ea a făcut ochii mari.

— Nu-i cer așa ceva acum. S-a uitat peste umăr către casă și s-a cutremurat. Nu este locul meu aici. Nu este locul meu. Nu e…

— OK, hai înăuntru. Luce, haide.

Am prins-o de cot s-o conduc înăuntru. Am condus-o în living.

S-a așezat pe canapea, cu spatele la distanță de perne, cu mâinile împreunate cu grijă peste genunchi, cu bagajul pe jos în fața ei. I-am dat numărul unei firme de taxi la care putea să încerce; era vizibil zguduită, neputând să se concentreze destul cât să găsească singură informația.

— Stai aici. Mă duc să iau mașina mea. Dacă mai ești aici când mă întorc, te duc eu la autobuz.

A dat din cap, privind în gol.

A fost ultima dată când am văzut-o. Am început să merg pe Landing Lane, pe lângă plaja Breaker, unde erau mașini de polițiști care blocau parcarea, toată zona încercuită. Am mers mai departe spre centrul orașului, unde aerul solemn, șocat, se lăsase peste tot, ca o ceață groasă.

Aveam gâtul încordat și m-am aplecat pe trotuar, cu mâinile pe genunchi.

— Avery?

Un bărbat s-a întors din spatele SUV-ului de lângă trotuar. Tatăl lui Faith, care punea o cutie de cafea în spatele vehiculului cu portbagajul deschis.

— Ești în regulă?

M-am îndreptat și mi-am șters degetele de obraji.

— Mi-am lăsat mașina, am spus cu vocea blocată pe trahee, de parcă mă înecam. La petrecere, aseară.

El s-a uitat peste umăr, sus pe drum, în direcția petrecerii.

— Păi, haide, te duc eu acolo.

Mașina lui mirosea a cafea măcinată și rufe curate, iar lumea continua cu sau fără Sadie. Am mers în sus pe Harbor Drive, pe lângă secția de poliție din vârful dealului.

— Ce vești cumplite despre fata Loman. Am auzit că erați foarte apropiate.

Am reușit doar să dau din cap. Nu m-am putut gândi la Sadie în rochia albastră, stând pe margine. Desculță, ascultând violența mării de jos.

El a întors mașina spre pensiunea Point, apoi și-a dres glasul.

— Ai unde să stai?

— Da, am spus, neînțelegând întrebarea. Înainte să-mi dau seama că, fără Sadie, întreaga fundație a vieții mele urma să se schimbe.

— Ei bine, a continuat el, să ne dai de știre. E final de sezon, știi că avem loc, dacă ai nevoie.

M-am întors să-l privesc – ridurile adânci pe fața aspriță de vreme, părul mai lung și cărunt care se retrăgea de parcă era cu fața spre vânt și unghiul ascuțit al nasului, ca al lui Faith.

— Nu cred că lui Faith i-ar plăcea.

— Mă rog, a spus el, trecând pe lângă pensiune și mergând spre casele de pe platou, aia a fost cu mult timp în urmă.

— A fost un accident.

El nu a răspuns la început.

— Ne-ai speriat pe toți atunci. Dar totuși ai ieșit cu bine din necaz, Avery.

A oprit pe Overlook Drive, unde se afla Blue Robin.

— Aici e bine, am spus când mi-am zărit mașina.

Voiam să fiu singură. Să nu mă gândesc prea mult la ce făcusem și ce voisem să fac. De ce eram capabilă când legăturile care mă țineau sub control erau rupte.

— Ești sigură?

— Da. Mulțumesc!

El a gesticulat spre drumul străjuit de copaci, de aici către Sunset Retreat și Blue Robin.

— Înseamnă că toate astea o să fie de închiriat? Absolut toate? O să tot construiască?

— Nu chiar acum. Dar da, ăsta e planul. Am coborât din mașină. Mulțumesc că m-ați adus.

El a dat din cap, dar a rămas cu privirea la aleea lungă de loturi necurățate.

Am mers pe stradă, imaginându-mi șuvoiul de oameni care se scurgeau spre petrecere cu o noapte în urmă – și pe urmă alergând în sens invers, după ce ajunsese poliția. Ratasem ce se întâmplase după aceea, dar era evident că oamenii plecaseră în grabă. Urmele de cauciucuri în locul în care iarba se unea cu drumul. Gunoaiele și resturile lăsate pe margine. O sticlă goală. O pereche de ochelari de soare rupți.

Mașina mea era pe alee la Sunset Retreat, cu fața spre drum. Dar părea că cineva condusese prin curte: urme de cauciucuri până pe țărâna de jos. Îmi imaginam locul îngust între mașini și pe cineva nerăbdător, ocolindu-i pe toți ceilalți.

Ușa din față de la Blue Robin de peste drum era întredeschisă, iar întunericul mă chema.

Am pășit peste prag, privind totul cu atenție. Aerul pulsa, ca și cum casa era vie.

Erau sticle pe jumătate goale pe suprafețe, ticăitul ventilatorului setat la o viteză prea mare, duhoarea de transpirație și băutură vărsată. Și lumânările, arse până la fitil, ceara adunându-se la bază. Majoritatea se stinseseră singure, dar era una care ardea lângă fereastra din spate, pusă chiar sub crăpături. Am suflat în ea, privind fumul care se înălța, văzând noaptea fragmentată prin sticlă.

La etaj, erau câteva jachete lăsate pe pat în prima cameră. Și un pantof, din toate lucrurile posibile.

Îmi zvâcneau degetele de la energia reprimată. Erau prea multe lucruri pe care nu le puteam controla. Prea multe pe care nu le puteam schimba.

Am scos telefonul și am sunat firma de curățenie. Le-am spus să vină cât de repede posibil și să-mi trimită mie personal factura; nu voiam să mă duc acum la familia Loman cu asta. Nu voiam să vadă mizeria inconștientă pe care o făcuserăm noi în timp ce fiica lor murea.

La parter, am aruncat prosoapele din baie în mașina de spălat, negre de mizerie. Dar acesta era avantajul prosoapelor albe, a cearșafurilor albe – senzația aerisită a spațiului, curățenia. Era o iluzie ușor de menținut cu o jumătate de doză de înălbitor.

În dormitor, cufărul cu păturile în plus era deschis, dar nimic nu părea să lipsească sau să fi fost folosit – doar un teanc de cuverturi împăturite –, așa că l-am închis cu grijă.

Și pe urmă, simțindu-mă mai mult ca mine însămi pe măsură ce preluam controlul, am găsit numărul firmei cu ferestre și am lăsat un mesaj. Că aveam nevoie de înlocuirea unei ferestre stricate pe Overlook Drive la numărul 3 și să mă sune când veneau pentru măsurători.

După aceea, am închis ușa din față, dar nu am încuiat-o – nu aveam cheile. Trebuia să mă întorc și să verific iar totul după curățenie.

Am traversat strada spre mașina mea și ochii mă usturau. Oriunde mă duceam, tot ce vedeam era un loc în care Sadie nu avea să mai fie niciodată și pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Chiar și mașina mea îmi părea vag nefamiliară acum. Granulele de nisip de sub scaunul șoferului, care erau acolo cine știe de când – dar nu o vedeam decât pe Sadie, curățându-și picioarele după un foc de tabără pe plaja Breaker. Hârtiile îndesate în spațiul din portieră, și mi-o imaginam mototolind o chitanță, apoi aruncând-o. Ochelarii mei de soare prinși în parasolar, și am văzut-o coborându-l ca să se uite în oglinda, spunând: *Doamne, pot fi și mai palidă de atât?*

Nu reușeam să scap de mirosul din casă în timp ce conduceam. Băutura, transpirația, ceva aproape animalic în mirosul acela. Așa că am deschis geamurile și am lăsat aerul proaspăt de Littleport să intre.

Am condus în direcția opusă, spre drumurile șerpuite de munte, unde soarele se profila prin copaci în timp ce vântul sufla ca o eclipsă care se apropia.

VARA
2018

CAPITOLUL 26

Stăteam în fața pensiunii după ce dispăruse Faith. Eram încremenită pe loc, încercând să înțeleg ce-mi spusese. Altă mașină venise în seara petrecerii – și Sadie fusese în ea.

Sadie fusese *chiar aici* cu un an în urmă, coborând dintr-o mașină în parcarea pensiunii, mergând pe cărare spre petrecere. M-am uitat spre copaci pe alee, imaginându-mi fantoma ei.

Am condus înapoi către Sea Rose, simțind nevoia să fiu singură, să mă gândesc. Tot ce crezusem despre noaptea aceea fusese greșit. Era posibil să fi fost greșit și tot ce crezusem despre Sadie?

De-a lungul anilor, viețile noastre se contopiseră atât de mult, încât bucăți din fiecare deveniseră indescifrabile. Detaliile deveneau neclare și suprapuse. Casa mea era casa ei, cheile de pe inelul fiecăreia, amprenta ei pe ecranul telefonului meu aceleași tatuaje – sau era o marcă?

Și totuși, cum îmi scăpase faptul că fusese *acolo*? Venise la petrecere. Dar cumva ajunsese înapoi pe stâncile din spatele casei ei, scoasă din apă pe plaja Breaker. Cum?

Am întors mașina în direcția opusă centrului, ocolind pe străzile lăturalnice ca să evit traficul, înainte de a o lua din nou spre coastă și Sea Rose. În tot acest timp, noaptea aceea mi s-a derulat în minte. Lucrurile pe care le spusesem polițiștilor și cele pe care nu le spusesem.

Faith încercase să-l lovească pe Parker afară, spărgând fereastra. Connor certându-se cu Faith după aceea, până când Luce venise să mă găsească. Ușa de la dormitor fusese încuiată. Voisem să găsesc leucoplastul în baie ca să lipesc fereastra, dar altcineva fusese acolo. Izbisem cu palma în ușa de la dormitor, dar nu răspunsese nimeni.

Fusese Sadie în cameră când bătusem în ușă? Îi găsisem telefonul în casă – în aceeași cameră. Poate că nu-l adusese nimeni acolo. Poate că Sadie fusese de la început cea care îl pierduse, îl pusese. Îl ascunsese.

Dar nu avea sens. Cum de nu o văzuse nimeni plecând? Nimeni nu o văzuse deloc, nu că ar fi spus-o. Cineva ar fi observat-o – cum puteai să n-o observi? Greg Randolph, cu siguranță. Și am fi văzut-o dacă ar fi ieșit prin curtea interioară, mergând pe cărare, întorcându-se spre parcarea pensiunii.

Dar, luminile se stinseseră, ca și agitația din curte. Căderea lui Ellie Arnold – sau împingerea ei – în piscină. Ea a insistat că a fost împinsă. Era vehementă în privința asta, furioasă că nu o credeam.

Toți plecaseră atunci în spatele casei. Atrași de țipăt, de haos, ca moliile la lumină.

Se furișase Sadie prin față în timp ce noi nu eram atenți?

Am încercat să vizualizez. Cineva trebuise să o scoată din casă. Căutând cu disperare cea mai bună soluție. Ușa din spate nu mai fusese o opțiune. Mașina de la pensiune, prea departe. Ce rămăsese de făcut? O persoană fără chip care căutase prin dulapurile din baie, sertarele de la comodă – orice. Căutase în poșeta ei și văzuse cheile acolo. Le găsise în schimb pe ale mele.

Urmele de cauciucuri din iarbă pe care le observasem a doua zi când tatăl lui Faith mă lăsase acolo – pentru că mașina mea fusese blocată.

Am inspirat adânc. Ea fusese acolo. Dacă fusese chiar în mașina asta?

Am tras brusc pe dreapta, lângă curba din drumul care ducea înapoi spre oraș, uitându-mă la locul pasagerului. Căutând indicii că s-ar fi rănit. Am pus mâinile pe tapițeria bej – uzată și veche. Am tras frâna de mână și m-am uitat sub scaun. Nu erau decât mizerii, nisip, resturi – un an de amintiri.

Dar mi-am amintit a doua zi dimineață, când mă întorsesem după mașină. Cum mă așezasem pe scaun, simțind o vagă lipsă de familiaritate la el. Mă gândisem, atunci, că era întreaga mea lume, perspectiva mea schimbată de pierderea lui Sadie. Dar acum…

Mi se învârtea capul și am oprit mașina. Am ocolit-o prin spate, cu mâinile tremurând, și am strecurat cheia în încuietoarea de la portbagaj. S-a aprins un beculeț slab și m-am uitat în spațiul gol.

Mirosea puțin a material textil, a benzină și a mare.

Îmi tremurau mâinile în timp ce îmi treceam degetele peste material. Postavul negru era puțin mătuit, acoperit de fragmente de fibră. Se desprinsese pe la margini, desfăcându-se la colțuri, din pricina timpului și a uzurii îndelungate.

Am respirat adânc să mă liniștesc. Poate era doar imaginația mea care se ducea prea departe – înainte și înapoi.

Am aprins lanterna de la telefon și am îndreptat-o spre colțurile din spate ale portbagajului – dar era complet gol. Era un loc mai întunecat în colț, mai aproape de față, pe dreapta. Doar o mică pată – am atins-o cu degetele,

dar nu-mi dădeam seama ce era. Votcă, bere – sticle pe jumătate goale care s-ar fi putut vărsa în noaptea petrecerii. Sau o pungă de cumpărături din care cursese ceva în lunile care au urmat. Mașina era veche. Ar fi putut fi orice.

Am pus telefonul jos să mă uit mai de aproape și lanterna lumina suprafața, scoțând în evidență o adâncitură pe dosul acoperișului de metal. La capătul opus, în stânga. Am băgat capul dedesubt și am atins-o. O îndoitură, niște zgârieturi. Altă adâncitură. Îmi intra degetul în ea. Am atins dedesubtul rece al portbagajului. Câteva zgârieturi aproape de margine.

Putea fi orice. Putea să nu fie nimic. Mintea mea, ca a lui Sadie, imaginându-și toate modurile în care moartea putea fi atât de aproape. Am întins cu degetele postavul care se desfăcea la colț și am zărit o sclipire de metal în raza de lumină de la lanternă. M-am aplecat mai mult, înclinându-mă cu jumătate de corp în portbagaj și ridicând-o.

Era o bucățică de metal. Probabil pierdută de la o geanta aurie, spiralată și…

Am scăpat-o din mână. M-am dat înapoi. M-am mai uitat o dată.

Încălțările ei aurii care fuseseră în cutia cu probe – de la care lipsea o bucățică de catarama. Crezusem că era din pricina uzurii, găurile din baretă întinse, cusăturile la vedere, tălpile zgâriate. Dar bucățica lipsă din catarama – *era aici,* în portbagajul mașinii mele.

M-am uitat din nou la adâncituri și la zgârieturi.

De parcă lovise cu sandalele în acoperișul portbagajului. Iar și iar.

Oh, Doamne. Oh, Doamne, oh, Doamne. Am scăpat lanterna, punând mâinile pe bara de protecție să-mi țin echilibrul.

Sadie fusese în portbagajul ăsta, vie. Sadie fusese aici, încercând să se lupte. Încercând să trăiască.

Am alunecat pe pământ. Pavajul rece sub genunchi, mâinile proptite pe bară, un gust amar în gură. Singura lumină de pe drumul întunecat era din portbagaj, un galben bolnăvicios, iar eu nu puteam să respir cum trebuie. Sadie. Sadie fusese acolo. La câțiva metri de petrecere. Și fusese *aici.* În mașina mea, așteptând s-o găsesc. S-o salvez.

Zgârieturile din portbagaj – voise să trăiască. Toți anii aceia în care ispitise moartea, glumind pe seama ei, dar i se împotrivise. Dăduse totul. Sadie, despre care crezusem cândva că putea învinge orice.

Nu puteam respira. Doar un șuierat în timp ce mă chinuiam să trag aer.

Farurile de la altă mașină au strălucit pe stradă și m-am ridicat sprijinindu-mă de bară. Roțile s-au oprit în spatele meu și portiera s-a deschis, însă motorul încă mergea și farurile luminau drumul pustiu.

— Ești în regulă?

O voce de bărbat.

M-am întors cu fața spre el, dar a trebuit să ridic o mână să-mi protejez fața de lumina orbitoare și ochii mi-au lăcrimat, gândindu-mă la Sadie. La Sadie cea vie și apoi moartă. Undeva între aici și acolo.

Am clipit ca să văd mai clar imaginea din fața mea și lacrimile s-au scurs.

— Hei, hei.

Umbra din fața farurilor a devenit mai mare. Umeri lați, cu mâinile întinse în față. Detectivul Ben Collins stătea în mea. Mi-a pus o mână pe cot, alta pe umăr și m-a condus de la mașină spre trotuar.

Portbagajul stătea căscat în fața mea și mi s-a întors stomacul pe dos, așa că mi-am sprijinit capul pe brațe, încrucișate pe genunchi. El s-a ghemuit ca să fie cu ochii la același nivel cu ai mei, iar eu am clătinat din cap, încercând să mă concentrez.

— Ai băut? m-a întrebat încet.

Destul de aproape să-i simt respirația mentolată.

— Ce? Nu, nu.

Am respirat adânc, ridicând încet capul.

El s-a uitat în spate la mașină, apoi la mine. Am înțeles în sfârșit cum ajunsese Sadie de la petrecere pe stânci în noaptea aceea. Groaza absolută a întâmplării.

În sfârșit, aveam o dovadă care demonstra ce crezusem, pe care toți ar fi luat-o în serios – un loc spre care să se îndrepte ancheta. Mașina mea, cu portbagajul deschis, unde fusese Sadie – numai că totul se întorcea la mine.

Nu puteam spune nimic fără să mă incriminez.

El nu putea să cerceteze mașina fără un motiv – numai dacă i se părea că eram beată sau drogată. Trebuia să mă stăpânesc.

— Rău de mașină, am spus cu mâna la stomac. Și…

Am dat din mână prin aer inutil, căutând…

— Știu, știu, a spus el, bătându-mă pe genunchi. Ceremonia de mâine. Totul se întoarce. Știu că erați apropiate. M-a lăsat să stau acolo în tăcere, privind peste umăr. Aveai nevoie de ceva din portbagaj?

A gesticulat spre mașină, lumina slabă și bolnăvicioasă ca o chemare.

— Nu. Credeam că am puțină apă, ceva de băut acolo. Dar nu am.

Nu voiam ca el să se uite. Nu voiam să vadă ce văzusem eu, să descopere ce tocmai descoperisem și eu. Am inspirat adânc și a sunat ca un suspin.

— Stai aici, a spus el, și n-am putut să-l opresc.

Incapabilă să-l împiedic să se uite dacă asta voia. Bucățica de metal era încă la vedere – cât de evident avea să fie?

Dar el s-a dus spre mașina lui, parcată în spatele mașinii mele. Mi-am dat seama că nu era o mașină de poliție, ci un sedan, albastru sau gri, greu de spus pe întuneric. A oprit motorul, așa că am rămas doar noi doi, greierii și noaptea.

A venit cu o sticlă cu apă pe jumătate goală.

— Îmi pare rău, asta-i tot ce am, dar…

A turnat restul apei pe un prosop, apoi mi l-a pus pe frunte. Răcoarea m-a ajutat să-mi potolesc senzația din stomac, să-mi clarific gândurile. Mi l-a pus apoi pe ceafă, și când am deschis ochii, el era foarte aproape.

— E mai bine? m-a întrebat, iar ridurile din jurul ochilor lui erau și mai profunde de îngrijorare.

Am dat din cap.

— Da. Mulțumesc. Mai bine.

M-am ridicat în picioare, iar el a întins mâna să mă ajute.

— În regulă, te țin eu. Compasiune, din partea lui, în acest moment. Ascultă, te-am căutat. Speram să stăm de vorbă. Pot să vin după tine? Sau să trec mai târziu? Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm mai întâi, înainte de ceremonia pentru Sadie de mâine.

— E… am început eu. Mi-am dres glasul, asigurându-mă că păream lucidă, stăpână pe mine. Este vorba despre anchetă? S-a redeschis?

El s-a încruntat, dar era greu să-i văd bine fața pe întuneric.

— Nu, e ceva ce am găsit în telefonul ei. Ne întrebam cine a făcut unele dintre poze. Dacă a fost Sadie sau ai fost tu. A zâmbit reținut. Nimic grav, dar ne-ar ajuta să știm.

Nu mi-am dat seama, pe moment, dacă era o capcană. Dacă mă atrăgea sub un pretext fals, gata să lovească. Dar trebuia să îl amân.

— Nu pot în seara asta.

Nu chiar acum, cu mașina. Nu până când nu aveam o direcție spre care să-l îndrept. Fața lui s-a înăsprit și eu am propus:

— Mâine-dimineață?

El a dat ușor din cap.

— Bine. Unde stai acum?

Și am știut, în clipa aceea, că aflase ce se întâmplase cu familia Loman. Că nu trebuia să locuiesc acolo. Că fusesem dată afară și abandonată. Tot ce se întâmpla acum îi spunea să mă supravegheze mai atent.

— La o prietenă, am răspuns.

El s-a dat puțin în spate, de parcă se strecura cineva între noi.

— Prietena asta are și o adresă?

— Ne putem întâlni la cafea dimineață? La Harbor Beau?

Avea gura ca o linie dreaptă, fața impenetrabilă în noapte.

— Speram la ceva mai multă intimitate. Poți să treci pe la secție, dacă preferi… sau pot să te iau eu, putem discuta pe drum spre ceremonie.

Am dat din cap.

— O să-ți trimit adresa diseară când mă întorc.

— Grozav. Ești sigură că te simți destul de bine să conduci?

— Da, am răspuns, închizând portbagajul în timp ce vorbeam, înghițind în sec.

Farurile lui m-au urmat până în centru, când am ocolit cartierul și el a mers mai departe, în sus spre secție. Am parcat la o stradă mai sus de Sea Rose și m-am întors pe jos. Nu puteam scăpa de senzația că aici nimic nu era în siguranță. Nici Sadie, nici eu. Cineva pândea din întuneric. Cineva încă mă aștepta.

Că era ceva toxic în miezul lucrurilor aici – o întâmplare obscură în spațiul dintre noi toți, unde nu se mai uita nimeni.

***

Înapoi în casa Sea Rose, am luat lista cu orele din poșetă. Și am adăugat un ultim nume: *Sadie.*

Vorbeam cu Luce și Parker când s-a furișat ea înăuntru? Intrase pe ușa din față, ducându-se direct pe hol spre dormitor?

Am încercat s-o simt acolo, să-i găsesc loc în amintirea mea. Să găsesc momentul în care mă puteam întoarce s-o văd, să o strig pe nume și să intervin. Să schimb cursul întâmplărilor care au urmat.

Cineva o adusese acolo. Oricine i-ar fi putut face rău, dar altcineva știa că ea fusese acolo și tăcuse. O casă plină de fețe, necunoscute și familiare deopotrivă. Luce făcuse rezumatul când ieșise împleticindu-se din camera aceea de la etaj: *N-am văzut niciodată atâția mincinoși la un loc.*

***

La un an și jumătate de când murise bunica mea, Grant Loman i-a cumpărat casa și m-a ajutat cu finanțele. A preluat controlul când de-abia mai stăteam la suprafață și s-a asigurat că supraviețuiesc. Dar la un moment dat, mi-am amintit cum să citesc un registru, cum să-mi controlez finanțele.

Așa că am știut că, până să moară bunica, orice plată considerabilă regulată pe care o primise cândva nu mai exista. După moartea ei, transferasem în contul meu mica sumă rămasă în contul ei. Acel cont vechi nu mai exista. Nu era ușor să găsesc suma pe care o descoperise Sadie.

Dar poate exista în altă parte, sub altă formă – poate o dovadă a plății rămăsese undeva.

Tot ce-mi mai rămăsese de la bunica se afla în cutia pe care o luasem cu mine în casa de oaspeți a familiei Loman – cu un *P* înclinat de la *Păstrează,* pe care o etichetase chiar Sadie cu ani în urmă. Acum am scos-o pe blatul din bucătărie, golindu-i conținutul: albumele cu fotografii, cartea cu rețete, scrisorile legate, articolele tăiate din ziare despre accidentul părinților mei, dosarul personal cu toate documentele prin care se transferaseră bunurile.

N-am găsit nicio chitanță, nimic extravagant.

Singurul bun de preț în posesia ei fusese casa.

După ce am vândut casa, am păstrat toate detaliile mele imobiliare, organizându-le pe fiecare – o pistă de audit, cum mă învățase Grant.

Era primul dosar pe care îl creasem, date la care nu mă uitasem niciodată cu mare atenție, pentru că oare ce nevoie aveam? Dar îl aveam, istoricul plății noastre, stocat în fișierele de pe calculator.

Am căutat în istoricul ipotecii, aflat acum pe laptopul meu, având o nouă perspectivă. Se părea că în anii dinaintea morții ei, bunica plătise o mică sumă lunară pe retragere automată. Dar mai înainte de asta plătise mai mult. Exista o delimitare în cronologie, un înainte și un după, când plățile pentru ipotecă scăzuseră semnificativ.

Când o plătise cu o singură sumă mare.

Aici. Aici era. Banii care ieșeau din cont. O dovadă rămasă, până la urmă.

Am urmărit data cu degetul pe ecran.

Era la o lună după moartea părinților mei.

M-am lăsat pe spate în scaun, iar camera a devenit rece și goală. Crezusem că primiserăm o plată de pe asigurarea de viață – asta îmi spusese Grant când mă ajutase să organizez dosarele. Eram în stare bună din cauza asta.

Dar m-am uitat din nou. O sută de mii de dolari fix. Aceeași sumă pe care o descoperise Sadie, trimisă de familia Loman bunicii mele. De fapt, nu era nicio asigurare de viață. Nicio moștenire. Bani apăruți subit, unde nu fuseseră înainte.

Mi s-a strâns stomacul ghem, căci lucrurile începeau să aibă noimă.

Am deschis imaginile din telefonul lui Sadie – pozele pe care le făcuse ea. Imaginea drumului șerpuit de munte, străjuit de copaci. Și am înțeles în sfârșit ce descoperise Sadie. Lucrul care mă lega de familia Loman. Plata pe care o găsise ea.

Era o mită pentru moartea părinților mei.

CAPITOLUL 27

Iată un joc nou: dacă aș fi știut că familia Loman era vinovată de accidentul părinților mei, ce aș fi făcut?

Am jucat toată noaptea jocul ăsta. În întunericul din casă, doar cu umbre și fantome care să-mi țină de urât. Ce aș spune, ce aș face – cum i-aș forța să recunoască adevărul. Nu: ce aș lua, în schimb, de la ei.

Am simțit-o în timp ce stăteam acolo – nu vrejurile înălțate ale durerii, trăgându-mă în jos. Celălalt lucru. Furia arzătoare și clocotitoare a lucrului pe care îl simțeam în măduva oaselor. Unda de șoc care se acumula în timp ce pășeam în față și împingeam.

Voiam să urlu. Voiam să urlu adevărul în fața lumii și să-i văd pe toți prăbușindu-se din cauza asta. Voiam să plătească pentru ce făcuseră.

Dar exista un revers al informației. Pentru că iată ce altceva mai oferea plata: un motiv. Motivul *meu.* Toate dovezile arătau spre mine. Telefonul pe care îl găsisem. Corpul ei, cu urme de luptă, în portbagajul meu. Eu, rătăcind prin casa Loman în noaptea aceea, căutând orice dovadă rămasă în urmă. Și biletul de pe tejghea. Era scrisul meu. Furia mea. Răzbunarea mea. Era *a mea.*

S-a auzit o bătaie în ușa de la intrare și m-am uitat prin crăpătura dintre perdele, așteptându-mă ca Grant sau Parker să mă fi găsit cumva. Sau Bianca, pentru a-mi spune să plec iar. Dar era Connor. I-am văzut camioneta lângă trotuar, atât de evidentă pe strada pe jumătate goală.

— Avery? Ești acolo? a strigat el.

La naiba, la naiba! Am descuiat ușa și el a intrat de parcă îl invitasem.

— De unde știai unde sunt? am întrebat în timp ce arunca o privire prin casa nefamiliară.

Privirea i s-a oprit asupra teancurilor cu albume de familie și scrisori de pe tejghea.

A șovăit o clipă, uitându-se la un articol din vârful mormanului, o fotografie în alb și negru a accidentului – *Cuplu din Littleport ucis într-un accident provocat de o singură mașină.*

— Connor?

— Mi-a spus ce s-a întâmplat, a zis el, întorcându-și ochii din nou către mine. Faith. Respira greoi, încordat de adrenalină.

— De unde știai că sunt aici? am repetat.

Credeam că fusesem foarte atentă, dar iată-l aici, neanunțat. Nu-mi plăcea cum întârzia privirea lui peste lucrurile mele. Nu-mi plăcea cum stătea – pe muchie.

— Ce? A clătinat din cap, de parcă încerca să lămurească discuția. Nu e greu de aflat dacă știi ce cauți.

Am făcut un pas în spate și el s-a încruntat, mijind ochii.

— Mi-ai spus că nu mai locuiești la familia Loman. Dar nu ești la Faith, majoritatea hotelurilor sunt încă pline… Au spus destui oameni că te-au văzut pe aici. Am verificat vreo doua case de închiriat până ți-am văzut mașina în centru. Asta era cea mai apropiată. A început din nou să se plimbe prin cameră de parcă nu avea unde să-și elibereze energia. Faith nu i-a făcut rău lui Sadie, ți-am spus. O crezi, nu?

— Stai. Aveam ochii închiși, mâna întinsă. Nu puteam urmări ambele conversații în același timp. Ți-au spus oamenii că m-au văzut pe aici?

Și eu remarcasem de curând, nu-i așa? Cum se uitau oamenii la mine, felul în care mă urmăreau. Cum păreau să recunoască ceva la mine. Am crezut că era din cauza anchetei, zvonuri noi care s-ar fi putut împrăștia. Dar poate că fusese dintotdeauna acolo. Și, la fel ca familia Loman, devenisem insensibilă, ignorând privirile lor.

— Da, am spus, apucându-mă cu mâinile de tejgheaua din fața mea, măsurând distanța dintre mine și Connor. Fata care-și face de cap cu familia Loman acolo sus. Despre asta se vorbește.

I s-a mișcat gâtul când a înghițit în sec, dar nu a negat.

— Fata care face *ceva* acolo.

M-am uitat într-o parte, la ferestrele acoperite și noaptea întunecată dincolo de ele. Nu înțelegeam de ce era acolo, ce voia. Câți oameni știau că mă ascundeam aici? Nu învățasem nici acum să nu mă mai cred invizibilă?

— Nu a fost Faith, a repetat el.

— Da, știu că nu a fost Faith. Știu acum pentru ce erau banii aceia.

Am încleștat pumnii. Toată viața mea de adult construită pe o minciună. Pe un secret îngrozitor. Creat de oamenii despre care credeam că-mi dăduseră atât de mult, dar care îmi luaseră totul, de fapt.

Connor a încetat să se mai miște, privindu-mă cu atenție. Poate asta era pierzania mea – întotdeauna prea încrezătoare, în cele din urmă; alegând pe altcineva în locul singurătății. Crezând din nou că oamenii aveau și altceva

în minte în afară de propriul interes. Eram singuri în casa asta, fără nimeni în jur. El îmi ascunsese deja niște lucruri și o știam amândoi. Dar Connor era *aici.* Și venise pentru mine în noaptea aceea, cu un an în urmă, când Sadie îi trimisese mesaj de pe telefonul meu. Cu el, exista mereu atracție și respingere. Logică versus instinct. Nu știam ce motiv îl adusese la ușa mea în mijlocul nopții, dar învățasem de mult că nu conta decât atunci când cunoșteai defectele cuiva, dar îl alegeai chiar și așa.

— Familia Loman a mituit-o pe bunica după ce au murit părinții mei.

El a clipit și am văzut cum i s-a schimbat expresia.

— Poftim?

Am inspirat adânc, crezând că o să încep să plâng. Pe urmă am încetat să mă mai împotrivesc, pentru că oare ce rost mai avea?

— Ei mi-au ucis părinții. Au fost responsabili, cumva.

Connor s-a uitat peste umărul meu la ușa închisă și m-am întrebat dacă trecea cineva pe acolo.

— Cine? Cum?

Am văzut atunci, de la bun început, fiecare clipă cu ei – până când s-a clarificat imaginea, încet și oribil.

Imaginea lui Parker din living – cu figura tinerească și indiferentă. Felul în care Sadie îl tachina din pricina cicatricii vara trecută, nevrând să renunțe la subiect. Privirea sumbră pe care i-o arunca el și pe care o observase Luce. Scuturând și scuturând întruna până se desprinsese ceva.

Privirea surprinsă a lui Parker când m-a văzut stând în camera lui Sadie în ziua în care ne-am cunoscut – el știa cine eram. Sigur că știa. *Avery Greer, supraviețuitoare.*

— Parker, am spus încet în noapte. Parker a fost.

Cicatricea din sprânceană, propria lui aducere-aminte. Nu o bătaie, ci un accident – Sadie descoperise singură. Un accident pe care el îl provocase. Dar Parker Loman era de neatins. Cumva, scăpase basma curată. O sută de mii de dolari – prețul pentru viața părinților mei. Plătit pentru tăcerea noastră perpetuă. Una din cele două plăți pe care le descoperise Sadie. Nu eram sigură dacă și cealaltă plată avea legătură – altcineva care aflase adevărul – sau dacă familia Loman mușamalizase mai mult de o singură faptă oribilă.

Parker scapă basma curată din orice, la propriu.

Ei sacrifică orice pentru rege.

Atât valoram pentru ei. Două vieți. Totul pierdut. Întregul viitor al celei care trebuia să fiu – pur și simplu, dispărut.

Mă înșelam. Locul acesta, nu el lua ceva de la mine. Nu era drumul de munte, lipsa felinarelor de pe stradă, extremele brutale. Erau oamenii de pe stânci, care priveau totul de sus. Acoperindu-i pe ai lor. Câți ani trebuie să fi avut el – paisprezece? Cincisprezece? Prea tânăr ca să fi condus. Ceva din care n-ar fi putut să scape cu vorbă bună, oricare i-ar fi fost scuza. Unele legi nu puteau fi ocolite sau nerespectate.

Întrebarea lui în noaptea aceea, când stătuse deasupra mea la petrecere, în baie – dacă eu credeam că era un om bun. Având nevoie ca eu să-l iert în propria lui minte. Nu. *Nu,* nu era nimic bun la el. Nimic în esența lui în afară de convingerea că merita absolut tot ceea ce i se dăduse.

În loc de simplul adevăr, singurul lucru care conta: Parker Loman îmi omorâse părinții.

— Trebuie să mă întâlnesc mâine cu detectivul Collins. Dacă-i spun, nu pot controla în ce direcție se mută ancheta.

Am spus-o ca pe un avertisment. Am spus-o ca să văd ce avea să facă sau să spună Connor. Nu puteam opri poliția să ne cerceteze pe Connor sau pe mine.

Connor s-a uitat din nou spre ușa din față și am început să mă gândesc dacă nu cumva mai era cineva cu el. Sau poate doar vedea deodată pericolul din toată lumea – toate lucrurile de care era capabil.

— Parker i-a făcut rău lui Sadie? m-a întrebat.

— Nu știu.

M-am gândit la ce-mi spusese Luce despre tensiunea dintre Sadie și Parker. Sadie crezuse că eu eram un secret, și așa eram. Motivul pentru care mă primiseră, motivul pentru care era *lucrul corect de făcut* – motivul pentru care Parker se oprise din drum când mă văzuse prima dată. Știa exact cine eram. Iar ea citise în el adevărul.

Nu știam cine îi făcuse rău lui Sadie sau de ce. Doar că descoperise un secret din inima ambelor noastre familii și acum era moartă. Dusă de la petrecere înapoi la ea acasă cu mașina mea.

Toți eram acolo în noaptea aceea. Ar fi putut fi oricine.

Deodată, Connor trebuia să plece. Trebuia să îmi lămuresc gândurile și să mă protejez. Am încrucișat brațele.

El s-a mișcat pe picioare.

— Te duci mâine la ceremonie? m-a întrebat.
— Da. Tu?
— Se duce toată lumea, a răspuns el, susținându-mi privirea.
Am clătinat din cap, am întors privirea.
— Vorbim atunci.
Două faruri au pătruns prin perdelele din față înainte de a trece mai departe.
— Trebuie să pleci, i-am spus.
— Poți să vii cu mine. E un apartament cu un singur dormitor, dar eu pot să dorm pe canapea…
Dar știam exact ce trebuia să fac. Nu puteam să distrug familia Loman doar prin cuvinte. Nu puteai lupta cu acel fel de putere fără altceva în afară de convingere. Aveai nevoie de dovezi.
— Ne vedem mâine la ceremonie, Connor, am spus, deschizând ușa din față.
Mi-am ținut respirația. Cu el, mi-am dat seama atunci, așteptam mereu să văd ce avea să facă.
Connor s-a întors la intrare să spună ceva. Pe urmă s-a răzgândit. S-a uitat spre drumul întunecos, cu ochii mijiți.
— N-ar trebui să fii aici, nu-i așa?
N-am răspuns, închizând încet ușa în timp ce el se dădea în spate. Prin crăpătura dintre perdele, l-am privit mergând spre mașină, o umbră în noapte. Și pe urmă m-am uitat cum stopurile dispăreau în depărtare până m-am asigurat că plecase.

***

Cu noua perspectivă asupra trecutului meu, Littleport în toiul nopții a devenit altceva. Acestea nu mai erau străzile șerpuite unde aveau loc accidente cu o singură mașină, unde lipseau felinarele, unde ieșeai de pe șosea în timp ce dormeai. Ci un oraș în care vinovații bântuiau, fără să-și ceară iertare. Era un loc care transforma oamenii în ucigași.
Eram iritată și mă uitam tot timpul în oglinda retrovizoare, încercând să rămân nevăzută în timp ce conduceam înapoi spre Blue Robin.
Aici credeam că era locul unei crime. Nu la casa Loman, nici pe stânci, nici pe plajă, cum declaraseră polițiștii anul trecut. Ci aici, în cealaltă parte

a orașului.

După ce le voi povesti polițiștilor, vor trebui să verifice locul, să-l izoleze, să-l delimiteze de civili. Și aveam nevoie de dovezi ca să susțin povestea pe care o credeam.

Am folosit lanterna de la telefon ca să luminez cărarea din fața mea în timp ce mergeam de pe alee spre ușa din față. Aici sus, cu tot terenul acesta nevalorificat, fiecare pală de vânt devenea amenințătoare, așa că am întors mereu raza de lumină spre copaci, spre drumul în beznă, până când am intrat în siguranță în casă. Și n-am aprins lumina. În caz că cineva privea. Îi simțeam pe fiecare în umbra amintirii mele: Faith, polițiștii, Parker la ușa garajului. Erau atât de mulți oameni care văzuseră lucruri, care știau lucruri. Acum erau aici și Grant și Bianca, și știam, la fel ca Luce, că ar fi făcut orice să-și protejeze regele.

M-am mișcat din amintiri, atingând canapeaua, scaunul, tejgheaua din bucătărie. Cu raza de lumină în jos, departe de ferestre. Tabloul mamei mele pe perete, vocea ei în ureche: *Mai uită-te o dată. Spune-mi ce vezi.*

Era o șmecherie, înțelegeam asta. Nu ca să schimbi unghiul sau povestea sau ca să faci un pas în față sau în spate – ci să te schimbi pe tine însuți. Îmi aminteam noaptea aceea, stând în spatele mamei în timp ce ea făcea poze pe barca familiei Harlow ce aveau s-o conducă în cele din urmă la asta. Tabloul la care lucra iar și iar, de parcă alerga după ceva. Acum vedeam totul ieșit din cadru, tot ce încadra tabloul într-un context – barca pe care se afla, faptul că eu și Connor ne jucam de-a „Eu spionez” în spatele ei. Claritatea dezolantă a momentului, în timp ce umbrele din fața noastră tot dispăreau în noapte. De parcă viața pe care o trăia și viața după care alerga fuseseră una și aceeași în tot acest timp.

Acum mă dădeam în spate, ducându-mă spre ușa închisă de la capătul holului. Eu și Luce încercaserăm mânerul în noaptea aceea, dar fusese încuiat. Eu bătusem atunci cu palma în lemn – sperând să fac persoana din interior să tresară.

Acum ușa s-a deschis cu un scârțâit, umbrele mobilei apărând prin întuneric. Cum draperiile erau trase aici, am aprins în sfârșit becul, luminând cuvertura albă, cufărul din lemn închis la culoare, cu păturile stivuite în interior. Capacul s-a deschis scârțâind și m-am uitat înăuntru – mirosul de pin, de pături vechi și poduri prăfuite.

Acesta fusese deschis, îmi aminteam, când venisem în ziua aceea după petrecere să fac curat. Fusese telefonul ei aici chiar de atunci?

Apoi, pe pat, am dat cu mâna peste materialul moale. Am pășit pe podelele din lemn, esența tare trosnind, trecând pe lângă dulap, spre baie.

Deasupra toaletei era o fereastră înaltă prin care intra lumina, dar nu se deschidea. O oglindă lungă cu margine albă. O chiuvetă ridicată de pe gresie cu picioare groase de lemn. Curățaserăm podeaua de apă, eu și Parker, după ce fuseseră aici Ellie Arnold și prietenele ei să se încălzească. Fusese apă peste tot, prosoape murdare lăsate în colțuri.

Mi-am plimbat degetele peste suprafața de granit a chiuvetei, peste marmura cu vârtejuri gri și albe. Pe colțurile dure. M-am lăsat în genunchi, amintindu-mi cât de udă fusese podeaua în noaptea aceea – prosoapele adunate în colț, pe care le strânsesem într-un sac din plastic.

A doua zi, le pusesem în mașina de spălat cu înălbitor ca să le curăț.

M-am uitat sub chiuvetă la tencuiala mai închisă la culoare – mai greu de văzut și de curățat. M-am ridicat din nou, sprijinindu-mi greutatea într-o parte a chiuvetei până s-a atins de gresie, desprinzându-ne de perete. Am împins mai tare, centimetru cu centimetru, până s-a lipit de duș, respirând cu repeziciune. Spațiul din spate era complet expus, tencuiala mai închisă la culoare, pătată de apa rămasă acolo.

M-am lăsat în genunchi și am atins reziduurile calcaroase.

Un colț pătat în maro de rugină. Un loc ratat. M-am lăsat în spate pe călcâie, simțind un fior, și am ieșit în grabă din cameră, văzând totul clar de data asta.

O ceartă în spatele unei uși închise; telefonul care i-a zburat din mână, crăpând suprafața. O luptă care a dus-o mai departe de ușă, de ieșire. O îmbrânceală în baie. Căzând, lovindu-se la cap. Balta de sânge. Altcineva încercând să curețe cu disperare. Luând prosoapele de rezervă și ștergând mizeria. Având nevoie s-o mute. Căutând în poșeta ei, găsind cheile. Uitându-se pe fereastra de deasupra toaletei, apăsând butoanele de pe cheie – văzând becurile de la mașina mea peste stradă.

A luat o pătură din cufăr s-o acopere. I-a pierdut telefonul în haosul acela. Unde a căzut pe fundul cufărului și acolo a rămas – așteptând să fie găsit.

A înfășurat-o în pătură. Doamne, ce mică era! Uitându-se pe hol și oprind curentul de la siguranțe. Dar cine?

Totul fusese ca să creeze o scenă pe întuneric? O diversiune în timp ce cineva o cărase pe Sadie muribundă sau inconștientă la mașină?

Dacă da, eu acoperisem totul când mă întorsesem a doua zi. Băgând probele în mașina de spălat, comandând fereastra nouă, închizând cufărul din lemn – și lăsând telefonul în interior. Eu îi ștersesem urmele, una câte una, până devenise invizibilă. Și acum trebuia să o scot din nou la lumină.

Îmi tremura mâna, folosind telefonul ca să fotografiez totul: locul din spatele chiuvetei cu pata de sânge de culoarea ruginii, cufărul cu pături, panoul cu siguranțe, distanța de aici la ușa de la intrare. Adunând dovezi înainte să-mi fie interzis accesul. Povestea pe care o vedeam eu, la care doar eu eram martoră – în timp ce fantoma ei se mișca prin golurile din amintirile mele.

Vedeam cum se desfășurase totul. Trei pași în spate, trei pași în față. O fată în albastru, învârtindu-se în camera mea, o pată de culoare în mare, un picior alb între stânci – agățându-se acolo până a fost găsită.

***

Pe drum înapoi, m-am îndepărtat de port – de coastă. Am luat-o către munți. M-am trezit șerpuind pe drumul pe care nu mai mersesem de ani de zile.

Era un drum lung, asfaltat pe jumătate, ce se bifurca în aleile de pământ care duceau spre casele mai vechi, înconjurate de copaci.

Am încetinit până am ajuns la ultima casă de pe strada: o casă de fermă, ascunsă vederii dinspre drum, cu terenul acoperit de smocuri de iarbă și pământ. Familia Harlow locuia alături, iar lumina de afară abia se zărea printre copaci. Am parcat mașina la gura lată a fostei mele alei, sub crengile joase ale unui copac noduros.

Detaliile nu erau vizibile pe întuneric, așa că puteam doar să-mi imaginez vasele colorate de pe verandă, semnul *Bun venit!* pictat de mână care atârnase cândva la ușă. Scaunele din lemn care fuseseră construite de mama, cu vopseaua verile ștearsă și începând să se scorojească, și o măsuță joasă între ele

O vedeam pe mama citind pe verandă. Tata cu un pahar în mână și picioarele ei în poală. Amândoi ridicând capul din când în când să se uite după mine.

Viața mea se bifurcase în toiul nopții chiar aici.

Dar asta… asta era viața care ar fi trebuit să fie a mea. Tata care mă prindea de mijloc când alergam înăuntru – *Ce murdară ești,* spunea el râzând. Mama ridica din umeri: *Las-o în pace!*

Amintiri și imaginație. Tot ce mai rămânea din viața care-mi fusese furată.

***

Probabil ațipisem în mașină – vibrația telefonului m-a făcut să mă trezesc panicată.

Am așteptat o clipă să mă orientez, ghemuită pe o parte a scaunului de la volan. În lumina zilei, casa asta nu mai era casa mea. Clopoței de vânt în locul vaselor colorate, semnul *Bun venit!* pictat de mână înlocuit cu un aranjament de crenguțe împletite. Scaune din metal albastru-deschis pe verandă, pete de culoare în peisajul de munte.

Telefonul a vibrat din nou – două mesaje de la Ben Collins.

Te iau în jumătate de oră.

Încă am nevoie de adresa ta.

Un bărbat a ieșit pe ușă, coborând treptele de la verandă, îndreptându-se spre mașina parcată într-o laterală a casei – dar s-a oprit când m-a văzut. A schimbat direcția, venind spre mine.

I-am răspuns detectivului Collins: *Scuze, a intervenit ceva. Ne întâlnim la ceremonie.*

Bărbatul mergea încet pe alee și eu am coborât geamul cu mii de scuze pe buze.

— Tocmai ne-am mutat, a spus el zâmbind.

Avea cam vârsta tatălui meu când murise. Dar mereu în amintirea mea părea mai tânăr.

— Nu mai e de vânzare.

Am dat din cap.

— Am locuit aici în copilărie. Scuze. Doar… Voiam să văd cum arată acum.

El a privit peste umăr.

— Frumoasă, nu-i așa? Are multă istorie locul ăsta.

— Da. Scuze că v-am deranjat. Eram doar prin zonă… Soarele a luminat clopoțeii de vânt de pe veranda lor și el s-a lăsat în spate pe călcâie. Am ridicat geamul și am pornit mașina.

Parker îmi răpise tot și eu încă nu puteam dovedi că el era vinovat. Dar știam că mai era un loc în care puteam să caut și nu aveam decât o șansă s-o fac.

Inima mi se izbea de coaste. Era timpul să plec. Ceremonia pentru Sadie avea să înceapă în scurt timp.

Toți aveau să fie acolo.

CAPITOLUL 28

Eram la patru străzi distanță de plaja Breaker și de-abia am reușit să parchez. Am ocupat primul loc pe care l-am găsit, apoi am trecut pe la Sea Rose să adun tot ce aveam – toate probele care mă aduseseră până aici. Ca să i le pot prezenta detectivului Collins după ceremonie.

Mi-am pus geanta de-a curmezișul pe piept și am luat-o spre ceremonie.

***

I-am văzut pe toți. Oamenii care se revărsau dinspre plaja Breaker spre parcare, stând pe stânci în spatele dunelor. Mașinile parcate ilegal pe stradă, o înghesuială de vehicule și spectatori. Era o marți dimineață și oamenii renunțaseră la timpul lor, la muncă, la afacerile lor pentru asta. Era o dovadă de susținere pentru o fată excepțională. Era singurul lucru pe care-l mai puteau oferi.

Se adunase o mulțime aproape de intrarea pe plajă, cu clopotul în mijloc și cuvintele sculptate în alamă.

Am văzut-o pe Bianca stând lângă Grant pe o platformă înălțată, ținând capul plecat. Grant avea mâna pe spatele ei și Parker stătea în spatele lor, privind către mulțime.

Familiile Randolph, Arnold, toți erau acolo, aproape în față. M-am tot strecurat prin marea de oameni care blocau drumul. În timp ce treceam, i-am văzut pe Sylva, pe Harlow, familii pe care le știam dintotdeauna, venite să-și arate omagiul – încă o persoana pierdută a orașului Littleport. Comitetul stătea în șir în spatele podiumului improvizat, iar Erica lângă detectivul Ben Collins, cu ochelarii de soare la ochi, amândoi solemni și nemișcați.

Doamna comisar a pășit în față și microfonul îi făcea vocea să sune clar și ascuțit.

— Vă mulțumim că v-ați alăturat nouă în dimineața asta să cinstim viața lui Sadie Janette Loman, care și-a lăsat amprenta asupra acestui oraș și asupra tuturor celor care o cunoșteau.

Oamenii au plecat capul, murmurul stins al vocilor prefăcându-se în tăcere.

Iartă-mă, Sadie!

Am mers mai departe, împingând mulțimea la o parte – ocolind trotuarul și îndreptându-mă spre panta către Landing Lane.

M-am uitat o dată peste umăr, dar nu se vedea nimeni. Nu vedea nimeni încotro mergeam.

Mașina lui Grant și a Biancăi dispăruse – probabil conduseseră împreună spre plajă. Era o plimbare ușoară cu excepția înclinării străzii, care făcea urcușul aproape imposibil în pantofi eleganți.

Deși îi văzusem pe toți la ceremonia de comemorare, m-am uitat întâi la ferestrele din față, cu mâinile peste ochi. Luminile erau stinse și nu se zărea nicio mișcare înăuntru. Am sunat la ușă, apoi am numărat până la zece și am folosit cheia pe care nu mi-o ceruseră înapoi.

Dar s-a dovedit inutil – ușa era deja descuiată. Cea mai mare minciună din Littleport – un loc sigur, nu aveai de ce să te temi. De parcă spunea chiar și acum: *Aici nu sunt secrete.*

— E cineva aici? am strigat când am intrat.

Vocea mea a răsunat la parter.

Casa era pustie. Dar erau urme de viață. O pereche de pantofi la intrare, o jachetă aruncată pe un scaun din bucătărie, scaunele trase într-o parte în sufragerie. De data asta, nu mi-am bătut capul cu parterul, știind exact ce căutam.

La etaj, am ignorat ușa închisă de la dormitorul matrimonial, lumina strălucitoare din camera neatinsă a lui Sadie, ducându-mă direct spre biroul lui Grant. Dulapul încuiat. Dosarele.

Biroul arăta diferit față de săptămâna trecută – suprafața era curată, totul era organizat. De parcă Grant își ocupase locul de drept, trimițându-l pe Parker în altă parte. Am deschis sertarul de sus de la birou, căutând printre USB-uri – și am intrat în panică.

N-am găsit nicio cheie.

Cineva trebuie să o fi folosit recent sau să o fi ascuns. M-am uitat pe fereastra de la birou și am început să deschid sertarele unul câte unul. Gol, gol, gol.

Pulsul mi-a luat-o razna. Disperată, am pipăit cu mâna pe sub sertare, căutând orice. Mi-a zvâcnit inima când unghiile mi s-au agățat într-o bucată de metal, un compartiment micuț. Am pipăit suprafața până am simțit butonul și un sertar mic s-a deschis.

Am strâns cu putere cheia în palmă.

Era tipic pentru Grant să pună totul la loc așa cum trebuie. Să curețe mizeria și dezordinea fiului său.

Acum stăteam în fața dulapului cu un scop. Scoțând dosarele, stivuindu-le pe biroul lui Grant.

Faith nu ajunsese niciodată atât de departe. Se furișase înăuntru, așa cum făcuserăm noi cu ani în urmă, dar de data asta cu un scop. Îmi spusese că se uita după ceva – orice. Ceva ce putea folosi împotriva familiei Loman. Dar nu ajunsese aici. Dosarele despre actele de caritate, schițele. Detaliile despre cumpărarea proprietăților de închiriat.

Aici erau doar lucrurile legate de Littleport. Știam ce mă iritase, ce mă făcuse să mă întorc din nou la acest dulap: un dosar medical. Pentru lucruri care trebuie să se fi întâmplat aici.

Am răsfoit dosarul cu eticheta *Medical.* Înăuntru erau evidențe de la vizitele private ale unui doctor – vizite la domiciliu, ca să nu fie nevoie să aștepte în hol pentru îngrijiri de urgență. Orice, pentru un preț.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost testul de streptococ al lui Sadie de acum două veri. Mai înainte, o iritație gravă de la o reacție la noua ei cremă de protecție solară. Apoi o tuse care se prelungea la Grant până când Bianca a sunat chiar ea, luându-l prin surprindere când doctorul a venit în mijlocul unei zile de lucru. Tratamente, un istoric al dosarelor lor.

M-am întors în timp, de-a lungul anilor, până când un cu vânt mi-a atras atenția – *suturi.* Era doar o singură pagină, cu puține detalii.

Numele și data nașterii lui Parker. Diagnostic de rană. Un rezumat al tratamentului. Un calmant eliberat pe rețetă. O trimitere la un chirurg plastician dacă era nevoie. Au început să-mi tremure mâinile.

Și acolo, în josul paginii, lângă semnătura doctorului, era data. La două zile după accidentul părinților mei. De parcă familia Loman încercase să o țină secretă, să evite suspiciunea, înainte să-și dea seama că fiul lor avea să aibă nevoie de îngrijiri medicale.

M-am întrebat dacă ăsta era motivul pentru care avea cicatricea – dacă așteptaseră prea mult, asigurându-se că ancheta concluziona mai întâi că fusese un accident cu o singură mașină.

Poate a doua plată pe care o copiase Sadie pe USB ajunsese la el, la acest doctor care știa că Parker fusese rănit grav și fusese plătit, la rândul său, ca să tacă. Care fusese răsplătit ca să nu pună prea multe întrebări.

Asta era. Atât m-am putut apropia să obțin dovada. M-am uitat pe fereastră, dar aleea era pustie. Am fotografiat documentul cu rana lui Parker, inclusiv data tratamentului, și am trimis poza pe numărul detectivului Ben Collins, cu un mesaj: *Trebuie să vorbim despre Parker Loman.*

Apoi i-am trimis repede un mesaj lui Connor: *Ceremonia s-a terminat?*

M-am uitat din nou pe fereastră. Nici urmă de mașini.

Am început iar să stivuiesc dosarele, apoi m-am oprit. Nu-mi păsa dacă aflau. Cuvintele lui Grant în urechea mea, o șoaptă nemiloasă – că mă supraestimase. La fel ca Faith, voiam ca ei să știe. Cine altcineva ar ști mai bine unde să caute decât un om pe care-l primiseră în casă?

Viața mea se schimbase dramatic din cauza lor. Tot ce pierdusem, din pricina lor.

Telefonul meu a scos un sunet de răspuns. Nu de la detectiv, ci de la Connor: *Aproape s-a terminat. Unde ești?*

Voiam să-l văd pe Connor, să-i spun. Poate că el păstrase secretele lui Faith, dar le păstrase și pe ale mele. Și după toate cele întâmplate, merita să afle adevărul.

Dar mai întâi trebuia să-l găsesc pe detectivul Collins, să-l rog să vorbim la secție, să-i arăt tot ce găsisem. Nu știam sigur cine o omorâse pe Sadie. Nu puteam încă să dovedesc că era Parker – dar acum aveam un motiv. Cel mai important lucru era să mă creadă.

Îmi adunasem lucrurile, gata de plecare, când o ușă s-a închis undeva în casă.

Am încremenit, cu mâinile deasupra biroului. Nu puteam nici să respir. Pași pe trepte și am căutat disperată un loc în care să mă ascund. Singurul loc ascuns vederii era dulapul, și toate documentele erau deja scoase. Dacă pașii o luau în alta direcție pe hol, puteam să încerc să fug…

— Avery?

Vocea era atât de aproape! Un bărbat. Nu Parker. Nici Grant. Nu avea rost să mă ascund. Oricine era, mă căuta deja.

Și atunci detectivul Ben Collins a apărut în ușa deschisă de la birou, cu fruntea încruntată de nedumerire. A aruncat o privire spre birou, cu mâinile mele oprite deasupra. A făcut un pas în cameră.

— Ce cauți în casa asta?

Am înghițit în sec, simțind o arsură în gât.

— Ai primit mesajul meu?

— Da, a spus el, apropiindu-se de birou. Și te-am văzut mai devreme venind încoace. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce cauți aici?

Intram prin efracție și el mă găsise. Știa prin ce dulap căutasem și unde să mă găsească. Mă încolțise și mă prinsese cu mâța-n sac.

— Stai, am implorat cu mâinile ridicate în față. Așteaptă, te rog!

Trebuia să-i arăt chiar atunci, înainte să se răzgândească, să mă aresteze, să sune familia Loman și să nu am nicio șansă. Familia asta putea distruge pe oricine.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Am scotocit în geantă, scoțând tot ce adusesem cu mine. Încercam să fac loc pe birou. Uite ce ți-am trimis, am spus, arătându-i dosarul medical al lui Parker. Vezi?

Avea fruntea încrețită de concentrare în timp ce citea documentul.

— Nu știu la ce mă uit aici.

— E dovada că Parker a fost rănit în același timp când au murit părinții mei în accidentul de mașină.

El s-a uitat la mine, ochii verzi captând lumina de la fereastră. Nu-i puteam descifra expresia, dacă mă credea sau dacă punea piesele cap la cap.

— Sadie, am spus, întinzându-i USB-ul, iar numele ei mi-a zgâriat gâtul. A găsit dovezi că familia ei a mituit-o pe bunica mea după accidentul părinților mei. O sută de mii de dolari. E aici.

El l-a luat de la mine, încruntat. Întorcându-l în palmă.

— Mai am.

Aveam totul. Am enumerat dovezile, împingându-i în față pe birou dosarul pe care îl adusesem. Numărul de cont identic cu cel din carnetul de cecuri al bunicii mele. Trebuia să fie de ajuns.

— Iată dovada că bunica a plătit ipoteca cu acești bani imediat după moartea lor. Și, am continuat, scoțând telefonul cu mâna tremurând, dovada că Sadie a fost rănită anul trecut la petrecere. Domnule detectiv, ea a fost *acolo.*

I-am arătat pozele pe care tocmai le făcusem, întinzându-i telefonul, cuvintele rostogolindu-se prea repede. Încercând să-l conduc prin cursul evenimentelor – pata de sânge din baie, convingerea mea că cineva o luase din casă, o înfășurase în pătură, îi pierduse telefonul între timp.

— Au folosit mașina mea. Portbagajul meu, am spus, cu suspinul blocat în gât. Locul crimei era *acolo.* Nu aici. Sadie nu s-a aruncat.

Colțurile gurii lui s-au lăsat în jos și detectivul a clătinat din cap.

— Avery, trebuie să te liniștești.

Dar nu era adevărat. Trebuia să mă grăbesc. Sadie nu voia un afurisit de clopot, un citat trist. Ea voia *asta.* Să fie văzută. Să fie răzbunată. Și el nu-i dădea atenție. Ce trebuia să fac să-l determin să vadă?

Se uita la pozele din telefonul meu, și el cu mâna tremurând ușor, de parcă îi transmisesem teama mea. A întors privirea spre fereastra din spatele meu și am știut la ce se gândea – familia Loman avea să se întoarcă în curând.

Trebuia să mă creadă înainte ca ei să vină.

— Trebuie să fie oameni la secție care să-și amintească accidentul, am spus. Care știu ceva. A fost cu mult timp în urmă, dar oamenii țin minte. A fost îngrozitor, asta a spus primul polițist sosit la locul accidentului. Aveam articolul cu mine în dosarul acela de pe birou. Poate reușim să vorbim cu cel care a ajuns primul. Poate există niște probe care nu aveau sens. Altă dovadă care să lege cazurile unul de altul.

Am deschis dosarul, scoțând articolul – ca să-și amintească. Detectivul Collins îmi spusese cândva că știa cine eram, prin ce trecusem – că avusesem ghinion. Era mai în vârstă ca mine. Trebuie să-și amintească de asta.

— Pot… Și-a dres glasul, ridicând telefonul meu. Pot să-l păstrez?

Am dat din cap și el a pus telefonul în buzunar, apoi a scos un pachet de țigări, a luat o țigară, ținând bricheta în cealaltă mână.

— Prost obicei, știu, a spus. Îi tremura mâna când a apăsat bricheta de două ori înainte să se aprindă. A scos încet fumul, cu ochii închiși. Dar uneori mă ajută…

Îmi imaginam fumul care se impregna în pereții familiei Loman, în covorul elegant de sub picioarele noastre. Cum avea să le displacă. Aproape am spus-o, din instinct, dar m-am oprit. Cui îi păsa?

În articol, era o poză alb-negru cu strada – cum de nu o văzusem înainte, aceeași imagine pe care o fotografiase Sadie cu telefonul? Arcada copacilor, atât de diferită pe timp de zi – dar se potrivea.

În articol mai era și o poză cu resturile rămase. Mormanul de metal al mașinii zdrobite de un copac. Mi s-a strâns inima și a trebuit să închid ochii, chiar și după toți acești ani.

Am trecut peste propoziții, paragrafe, până la partea pe care mi-o aminteam – cea care mi se întipărise în minte cu ani în urmă.

— Primul polițist la locul accidentului a dat o declarație reporterului, am spus. Citind cuvintele pe care voisem atâta vreme să le uit. Aici este. *„Nu aveam ce face. A fost pur și simplu cumplit. Îngrozitor. Am crezut că i-am pierdut pe toți, dar când au venit paramedicii au descoperit că femeia de pe bancheta din spate încă trăia. Era doar inconștientă.” Pierderea va fi resimțită de întreaga comunitate, inclusiv de tânărul polițist…*

M-am oprit, simțind că-mi fuge pământul de sub picioare. N-am putut termina. N-am putut pronunța cuvintele. Am privit, în schimb, cum totul s-a schimbat.

El a ridicat din sprâncene, apăsând din nou pe brichetă. A ridicat-o spre dosarul medical al lui Parker, lăsându-l să ia foc și să cadă în coșul de gunoi din oțel inoxidabil.

M-am uitat încă o dată la articolul din mâna mea. Adevărul, mereu la doar câțiva centimetri, așteptându-mă să privesc din nou.

Propoziția neterminată, drumurile noastre încrucișându-se iar și iar, nevăzute, neștiute. *Tânărul polițist Ben Collins.*

CAPITOLUL 29

Fumul se înălța din vârful coșului de gunoi, făcând aerul periculos și viu.

— Știai, am spus, pășind în spate.

Detectivul Collins stătea între mine și ușă, fără să mă privească. Lăsând să cadă în gunoi foile una după alta. Fiecare dovadă pe care i-o dădusem, fiecare probă. Una după alta, în coșul de gunoi în flăcări. Avea telefonul meu. USB-ul. Dovada plăților…

Cealaltă plată, cea pe care Sadie o găsise și o copiase, stocată pe USB împreună cu plata către bunica mea. Toate erau la el.

— Familia Loman te-a mituit și pe tine, am spus.

În sfârșit, s-a uitat la mine. Un bărbat croit din unghiuri, într-un spațiu negativ.

— A fost un accident. Dacă te ajută, n-a intenționat s-o facă. Un puști a trecut în viteză pe lângă mine, conducând ca un demon ieșit din iad în toiul nopții. Nu știam că era Parker Loman când m-am luat după el – el n-a văzut cealaltă mașină venind. Probabil farurile i-au orbit și n-au văzut curba. Amândoi au ieșit de pe drum, dar cealaltă mașină…

— Cealaltă *mașină*…

M-am înecat. *Părinții* mei. Erau oameni înăuntru. Oameni care-mi fuseseră răpiți.

Cât așteptase până să sune paramedicii după ce Parker Loman ieșise din mașină? Îl rugase Parker să aștepte în timp ce-și ținea mâna apăsată pe tăietura de pe frunte, văzând ce făcuse? Sau sunase Grant Loman, explicând totul, convingându-l să-l lase pe fiul său să plece – că nu se mai putea face nimic acum, nu avea sens să mai distrugă o viață –, o rugăminte, dar și o amenințare?

Oare părinții mei au murit de la hemoragia puternică în timp ce el aștepta? S-au luptat, cu întunericul, în timp ce tânărul Ben Collins își analiza propria viață și făcea o alegere?

Coșul de gunoi trosnea, iar eu simțeam căldura dintre noi în timp ce stăteam la capete opuse ale biroului.

— Ascultă, Avery, toți eram tineri.

Înțelegeam asta, nu-i așa? Alegerile îngrozitoare pe care le făceam fără luciditate în gândire. Din instinct, de emoție, dintr-o manevră drastică, doar

ca să oprim lucrurile. Ca să le schimbăm.

— Mă gândesc deseori la asta, a spus el. Cred că toți ne gândim. Și acum facem tot ce putem, noi toți. A fost cumplit, dar familia Loman a susținut acest oraș la bine și la greu, dăruindu-i ceva ori de câte ori poate. Am luat decizia când aveam douăzeci și trei de ani, și de atunci încerc să mă împac cu situația. A ridicat o mână într-o parte. Am dat *totul* pentru acest loc.

Avea ochii mari acum, de parcă mă implora s-o văd – persoana reflectată în ochii lui. Omul mai bun care devenise. Era adevărat, dacă mă gândeam puțin – el era mereu persoana implicată, cel care se oferea voluntar. Care organiza paradele, evenimentele. Persoana pe care oamenii o invitau în comitete. Dar eu nu mai vedeam acum decât minciuna. Fusese construită în însăși esența celui care era acum.

— Sunt *morți!* am urlat atunci.

În sfârșit, un loc spre care să-mi direcționez furia. În loc să mă scufund și mai mult în mine însămi. În loc să cedez vortexului care mă prindea și refuza să-mi dea drumul.

El a tresărit.

— Ce vrei, Avery?

Simplu. Ca și cum totul în viață era o negociere.

Am clătinat din cap. El era extrem de calm, și trosnetul flăcărilor înghițea aerul, distrugând iarăși totul.

Trebuia să ies din camera asta, dar el îmi bloca drumul.

A pășit într-o parte, iar eu m-am dat din instinct înapoi, către perete.

— O să vorbim cu Grant, ajungem la o înțelegere.

Dar înțelesese greșit. Bineînțeles că nu putea face asta.

— Sadie, am spus, înțelegând în sfârșit.

Defectul ei era și al meu – avusese încredere în persoana greșită. Viața mea era viața ei. Trebuie să o fi luat pe același drum, ajungând la numele lui – și a crezut că el avea să-i spună adevărul.

— Tu ai ucis-o, am șoptit, cu mâna la gură din pricina adevărului, a groazei.

El a închis ochii și s-a strâmbat.

— Nu.

Dar era disperare, o rugăminte.

Puteam să văd cum se întâmplaseră lucrurile, cum făcuse ea – trei pași înapoi, găsindu-l pe Ben Collins în articol, la fel cum făcusem eu. Cerându-i

să o ia cu mașina, îndrumându-l spre petrecere. Sadie, încurajată de ceea ce descoperise, crezând că-i avea pe toți exact unde îi voia – pentru o lovitură finală, fatală. Ascunsese traseul banilor; nu mai avea nevoie decât de el. Banii pe care îi furase din companie – pentru asta. Pentru el. Fără să vadă pericolul în locurile în care exista cu adevărat.

— Tot ce-a vrut de la tine a fost adevărul, am spus.

El a clipit de două ori înainte de a vorbi.

— Ce rost ar avea acum? N-aș face decât să ne îngrop pe toți. Și pentru ce? Nu putem schimba trecutul.

Pentru ce? Cum putea să întrebe așa ceva? Pentru dreptate. Pentru părinții mei. Pentru mine.

Ca să spună adevărul – că Parker fusese responsabil pentru moartea părinților mei. Pentru că în familia aceea se dădea o luptă permanentă pentru putere, iar Sadie văzuse în sfârșit o cale de a-l distruge pe fratele ei. O mișcare fatală, calculată.

Dar se întâmplase altceva în spatele ușii încuiate în timpul petrecerii. Îl judecase greșit. Își pledase cazul, îi oferise banii, crezând că el era de partea ei – înainte ca el să o lovească? Sau se certaseră, pericolul transformându-se încet din cuvinte în violență, până când fusese prea târziu?

— Sângele din baie. Ai *rănit-o,* am spus în șoaptă.

Nu un șofer care scoate fără să vrea pe altcineva de pe drum. Ci mâini și pumni pe carne și pe oase.

— A alunecat. A fost un accident, a repetat el. N-am știut ce să fac și am intrat în panică. Nimic din toate astea nu ar aduce-o înapoi.

Dar cuvintele lui erau minciuni deșarte. Sadie respira. Trebuia să-și fi dat seama că respira. Altfel, de ce s-o ducă pe stânci? Apa din plămânii ei, faptul că putea să pară o sinucidere, felul în care îi așezase încălțările – ultimul pas al mușamalizării. Mintea lui rece, ageră, plănuind să pună capăt unei vieți ca să salveze ce mai rămăsese din a lui.

Oare familia Loman îl transformase într-un ucigaș cu atâția ani în urmă? Făcându-l complice, schimbând limita dintre propria lui moralitate până când putea să justifice chiar și asta?

El a întors USB-ul în palmă din nou și l-a pus în buzunar.

— Mi-a spus că mai era cineva care avea dovada. Mereu am crezut că erai tu.

Numai că nu fusesem eu. Era Connor, deși el nu știa. De asta îl voia Sadie la petrecere, de asta îi adusese pe amândoi acolo. Exista o siguranță dacă aveam informațiile, dacă eram mai mulți. În mulțime.

Nu mai rămăsese nimic pe birou în afară de articolul despre accidentul părinților mei. De parcă ștergea încă o dată toate urmele lăsate de Sadie.

— Era trează, am spus. A încercat să iasă din portbagaj. Am dovada.

Ceva ce el nu putea să distrugă în camera asta.

Atunci, totul s-a schimbat. Fața lui, fumul, trosnetul flăcărilor.

— Portbagajul tău, a spus el cu glas monoton. Telefonul pe care l-ai găsit *tu,* persoana cu care te certai *tu,* dovezile în port bagajul *tău.* Fiica familiei care tocmai te-a *concediat.* Nu vrei să faci asta, crede-mă.

De parcă eu eram un nimic. Neputincioasă, atunci și acum Persoana pe care avea să dea vina. Persoana care avea să plătească.

Acum înțelegeam de ce ne tot întreba despre petrecere. Căuta pe cineva care l-ar fi putut vedea cu Sadie. Care l-ar fi putut vedea cărând corpul ei moale pe ușă. Care l-ar fi putui vedea aruncând-o de pe stânci sau aducând mașina mea înapoi după aceea, sau mergând înapoi spre parcarea pensiunii.

Și pe urmă am fost eu acolo. M-a văzut pe stânci în timp ce-i „găsea” încălțările. Amprentele lui erau pe ele dacă el era cel care le găsise. Îmi spusese același lucru despre mine când îi adusesem telefonul lui Sadie.

De asta mă întrebase, iar și iar, despre noaptea aceea. De ce mă privise atât de atent în timpul interogatoriului, căutând ceva ce ascundeam. Era îngrozit că știam mai mult decât spuneam.

Ultima piesă din puzzle. Întrebarea nerostită pe care el o pusese în noaptea aceea: *Eu* îl văzusem?

— Doar spune-mi ce vrei, a zis, întinzându-se după articolul de pe biroul meu.

— Oprește-te, am zis, și l-am smuls de pe birou – ce lucru stupid de care să mă agăț.

Puteam găsi altul în ziare sau în dosare. Dar era faptul că mi se lua din nou ceva fără permisiunea mea.

Aveam hârtia în mână, dar el s-a năpustit asupra mea, apucându-mă de braț.

Acest om o omorâse pe Sadie pentru că știa adevărul. Nu aveam să am ocazia să-mi dovedesc nevinovăția, să prezint versiunea mea despre caz. El

omorâse ca să se apere pe el însuși – nimic mai mult. Și acum eram o amenințare.

M-am tras în spate, degetele lui au alunecat și eu am alergat pe lângă birou spre ușă. S-a repezit iar înspre mine, dând peste coșul de gunoi, iar hârtiile s-au rostogolit într-o dâră de tăciuni și flăcări. Aprinzând covorul elegant. A făcut ochii mari.

Am fugit. Am ieșit împleticindu-mă din cameră, cu Ben Collins pe urmele mele. M-a strigat, și mirosul de fum a venit după el. Avea să mă prindă prea ușor pe scări – spirala deschisă, înaltă. M-am năpustit în cea mai apropiată cameră, trântind ușa după mine.

Camera lui Sadie.

Nu erau încuietori. Nu aveam unde să mă ascund, totul era creat să afișeze liniile drepte ale locului. Podeaua goală din lemn de sub pat. Spațiul deschis. Aici nu era loc de secrete.

Alarma de incendiu a început să sune, un zgomot ascuțit și egal.

Poate că aveau să vină pompierii. Dar nu destul de repede.

Am deschis ușile de sticlă de la balcon, lăsând materialul să fluture în interior. Era prea sus ca să sar. Singura cameră din care puteai să sari în siguranță era dormitorul matrimonial, cu panta de iarbă de sub balcon – pe care ne cățăraserăm eu, Connor și Faith cu mulți ani în urmă.

Abia am reușit să mă lipesc de peretele de lângă ușa de la dormitorul ei până s-a deschis iar. Ben Collins s-a dus direct spre ușile deschise spre curtea interioară, aplecându-se – uitându-se afară. Am profitat de moment ca să fug pe hol în direcția opusă.

Probabil mi-a auzit pașii – aici totul avea ecou pentru că m-a strigat din nou pe nume, vocea lui bubuind peste sunetul alarmei.

Dar eram la celălalt capăt al holului, iar fumul din birou se revărsa între noi.

Trântind ușa de la dormitorul matrimonial, am fugit pe balcon. Cu un picior peste balustradă, atârnând de degete, imaginându-mi-l pe Connor jos, cu picioarele mele pe umerii lui. O căzătură de doi metri. Puteam s-o fac.

Am auzit ușa deschizându-se și mi-am dat drumul, impactul cu pământul zguduindu-mă. M-am rostogolit, apoi m-am ridicat și am fugit către poteca spre stânci. Strigam deja după ajutor, dar rugămințile mele erau înghițite de zgomotul valurilor.

— Oprește-te! a strigat el, prea aproape – destul de aproape să aud nu doar cuvintele, ci și pașii lui. Nu fugi de mine!

Martori. Nu mă gândeam decât la *martori.* Sadie fusese în spatele unei uși închise, într-un portbagaj încuiat. Nu fusese nimeni acolo s-o vadă plecând.

Eu nu eram un criminal care fugea de poliție. Nu eram ce avea să mă înfățișeze relatarea lui.

Silueta unui bărbat a apărut lângă marginea potecii de pe stânci și aproape m-am izbit de el înainte să-l văd clar. Parker.

— Ce se întâm…

M-am dat înapoi și detectivul Collins a încremenit, la doar câțiva pași de noi amândoi. Apa se lovea de pietre în spatele nostru. Treptele spre plaja Breaker erau atât de aproape, la vedere.

— El a ucis-o! am urlat.

Voiam să audă și altcineva, să ne vadă și altcineva.

— Ce?

Parker se uita de la mine la detectiv, apoi la casă – unde urletul alarmei de incendiu abia ajungea la noi.

— Știe despre accident, a spus detectivul Collins, respirând cu dificultate.

Deviind discuția, concentrându-se pe altceva. M-am uitat de la unul la altul, întrebându-mă dacă nu făcusem decât să dublez pericolul. Ce avea să facă fiecare ca să-și păstreze secretele. Detectivul stătea cu mâinile în șolduri, încercând să-și țină răsuflarea, dând haina la o parte și scoțând la iveală arma.

Parker s-a întors spre mine, ochii săi negri căutându-i pe ai mei.

— Un accident, a spus, cuvintele de-abia articulate.

De-abia ieșindu-i de pe buze. Același lucru pe care îl spusese detectivul Collins, pe care trebuie să-l fi spus părinții lui Parker – replicile de care se agăța. Totuși, am remarcat, exista un lucru pe care el nu l-a spus. Nici el, nici sora lui nu erau capabili vreodată să ceară iertare.

Parker s-a uitat la detectiv.

— I-ai spus?

— Sadie știa, am zis, înainte să răspundă el.

Mie nu-mi spusese nimeni. Sadie mă condusese aici. Pașii mei pe urmele pașilor ei. Dar acum eram doar noi trei aici și marea agitată de jos, cu toate

secretele cumplite pe care le păstra.

— Ea a aflat adevărul și el a omorât-o.

Detectivul a clătinat din cap, apropiindu-se.

— Nu, ascultă…

Parker a clipit în timp ce un val se spărgea jos.

— Ce-ai spus, Avery?

Dar n-am apucat să răspund.

Detectivul trebuie să o fi văzut în ochii lui Parker, la fel ca mine. Izbucnirea bruscă de furie, mânia care se aduna, până când îi curgea altceva prin vene. Detectivul Collins a dus mâna la armă când Parker a sărit în față.

N-aș putea spune cine s-a mișcat primul. Care a fost acțiunea și care a fost reacția. Doar că Parker ajunsese la el în clipa în care avea arma în mână – dar nu a apucat s-o strângă, să o țintească unde avea de gând.

Unda de șoc din măduva oaselor lui, punctul de sprijin pe care viața lui stătea în echilibru, când l-a împins pe Ben Collins în spate și arma i-a scăpat din mână, lovindu-se de piatră.

O împușcătură, ricoșând în sus. Un sunet care a spart tăcerea, care ne-a făcut să ne oprim. Un stol de păsări înălțându-se în aceeași clipă în care viețile noastre s-au schimbat – momentul de cotitură. Mai întâi l-am văzut în ochii mari ai lui Ben Collins. Mâinile goale întinse în disperare după mine. Picioarele lui care s-au împleticit o dată, de două ori, în timp ce inerția îl împingea în spate, prin aer.

Am privit. Culoarea cămășii lui dispărând peste margine. Și pe urmă nimic, nimic, nimic mai mult. Doar zgomotul apei izbindu-se de pietrele de jos.

Și atunci am auzit țipătul.

Și am văzut toți oamenii din Littleport, adunați jos pe plajă, întorcându-se spre noi, martori.

CAPITOLUL 30

În depărtare, sunetul unei balize. Un uliu a țipat, zburând în cerc deasupra. Apa se lovea cu putere de stânci. Timpul trecea mai departe.

— A fost un accident, a spus Parker, lăsându-se pe pământ în timp ce oamenii alergau.

Toate aceste accidente.

Primul polițist a venit pe stânci, alergând de pe drum, strigându-le celorlalți să rămână în spate.

Se auzeau strigăte de jos, oamenii de pe plajă intrau în apă. Dar era prea târziu, toți știam asta.

— Să nu miște nimeni! a strigat polițistul în timp ce verifica locul.

L-am recunoscut atunci – polițistul Paul Chambers, celălalt care ne interogase anul trecut.

Chambers s-a uitat la casa din depărtare, cu fumul înălțându-se. Pe urmă la Parker, care gâfâia pe jos, ținându-se de braț.

— El a ucis-o pe Sadie, a spus Parker. Voia s-o rănească pe Avery. Se uita la mine, rugându-se. O negociere, chiar și atunci. Avea o armă. Trebuia s-o fac. Trebuia să-l opresc.

Nu am simțit niciodată o asemenea putere, în clipele în care el își ținea respirația și toți ne priveau. N-am confirmat și nici n-am negat.

Am simțit privirea lui Parker fixată pe profilul meu. I-am auzit șoapta disperată. *Te rog!*

— Nu mai vorbi, Parker.

Era Grant, vocea lui acoperind vocile spectatorilor ca un avertisment.

În mulțime erau fețe pe care le știam. Familia Sylva, Harlow, Loman – Grant cu telefonul la ureche în timp ce Parker stătea acolo, ținându-se de braț. Connor și-a croit drum până în fața grupului, dar venise alt polițist care îi ținea pe toți la distanță. Se auzeau sirene. Alte strigăte de jos. O directivă să mute mașinile, să mute oamenii – vehiculele de urgență nu puteau trece. În spatele nostru, fumul ajunsese la ușile deschise de la balconul de la etaj, ieșind afară.

Casa Loman ardea, cineva murise, iar noi eram încă pe marginea stâncilor.

— Tu mi-ai ucis părinții, am spus.

Destul de tare să audă și ceilalți. Nu doar Chambers, ci și cei care se adunaseră, privind. Connor, Faith, Grant și Bianca.

Parker s-a strâmbat, scuturând din cap, deși amândoi știam adevărul.

— Știu că tu ai fost. Și Sadie a murit pentru că a aflat și ea.

Toți oamenii pe care îi pierdusem aveau legătură cu Parker și voiam ca el să plătească.

Parker clătina întruna din cap. A rămas tăcut, cum îl învățase tatăl lui. Chiar și când i s-a spus să se ridice. Chiar și când i s-au pus cătușe la mâini. Ochii lui Parker se mișcau dintr-o parte în alta în timp ce era dus prin mulțime, ca și cum era disperat ca cineva să rezolve problema. A mers, ținând capul plecat. Un bărbat ca oricare altul.

***

La secție, le-am dat tot. Dar pierdusem atât de mult din pricina focului și a mării!

Dovezile arseseră. Telefonul meu. USB-ul. Totul dispăruse. Dar copiasem fișierul de pe USB pe laptopul meu. Și transferasem pozele lui Sadie din telefonul ei. Polițistul Chambers părea surprins când am pomenit de telefonul lui Sadie – se părea că Ben Collins păstrase informația asta pentru el, fără să menționeze existența telefonului altcuiva.

Nu știam dacă lucrurile pe care le mai aveam erau de ajuns.

***

După aceea, am rămas în holul secției de poliție fără nimic. Mașina și laptopul meu trebuiau să rămână la ei ca probe. Am rugat-o pe dispeceră să mă lase să folosesc telefonul, dar nu știam niciun număr pe de rost.

— Avery.

M-am întors auzind vocea lui Connor. Am văzut camioneta în spatele lui prin ferestrele de sticlă, parcată aiurea, de parcă mă aștepta.

N-am întrebat unde mergem când mi-am pus centura — nu știam *unde* să mergem în clipa aceea. Dar când Connor a luat-o spre culme, am știut.

A lăsat mașina în parcarea cu pietriș de la pensiune, oprind motorul. O cutie cu lucrurile mele era deja pe verandă. Connor a deschis ușa, dar s-a oprit înainte de a coborî.

— Este final de sezon, mereu e loc.

VARA
2019

Prima zi de vară

Prin ferestrele deschise, auzeam valurile izbindu-se de stânci. Vântul sufla pe coastă, frunzele foșneau deasupra capului.

Lumina soarelui sclipea prin draperiile trase în timp ce crengile se legănau deasupra.

Am luat paharele, apoi am scos sticlele și farfuriile cu mâncare din frigider. Am scuturat pernele și am mai adus câteva scaune. Pregăteam totul.

Aveau să sosească în curând, pe aleea de la Landing Lane.

***

Casa nu a putut fi salvată. N-ar fi trebuit să fie construită de la bun început. Sadie insinuase acest lucru cu ani în urmă: nu era sigură. Nu ceva de mărimea asta, care se întindea dincolo de puterea de susținere. Plătiseră pe cineva care să le dea autorizație prima dată. Nu avea să se mai întâmple o dată.

Încă se mai vede o urmă dacă știi unde să te uiți. Unde iarba este de un verde mai deschis, mai șters. O adâncitură ușoară în pământ unde era piscina.

Dar, din casa de oaspeți, pare doar o ciudățenie a naturii, un luminiș de copaci înainte de a ajunge la stânci. O priveliște uimitoare, neîngrădită, care mă întâmpină în fiecare dimineață. O răsplată pentru un risc.

***

Am auzit, de la alții din oraș, că Parker ajunsese la o înțelegere. Am auzit că era în arest la domiciliu. Am auzit că purta o brățară de monitorizare la gleznă. Am auzit că fusese dat afară din companie.

Probabil că cele mai multe erau zvonuri. Nu-mi păsa decât că nu mai era aici. Și că ei nu aveau să se mai întoarcă.

În iarnă, după ce am vândut loturile de pe platou, am oferit un preț mic, dar corect pentru proprietatea asta. Nu e ca și cum se putea reconstrui aici. Doar casa de oaspeți rămăsese, însă era tot ce-mi trebuia.

Am luat casa pentru priveliște – se vedea întregul Littleport și tot ce știusem vreodată.
Singurul meu regret este că n-am apucat să-i văd fața lui Grant când și-a dat seama ce făcusem.

***

În iarna anului trecut, vândusem tot ce aveam familiei Sylva. O fâșie de loturi pe platou pe care le țineam pentru mine. Toate ascunse sub numele unui SRL.
Începusem să investesc cu ani în urmă, folosind banii obținuți în urma vânzării casei bunicii. Chiar banii de la familia Loman când cumpăraseră casa de la bunica. Bianca fusese singura care mă întrebase vreodată unde ajunseseră banii. Se părea că Grant nu dădea atenție.
Nu exista nimic în contractul meu cu familia Loman care mă împiedica să fac afaceri pe cont propriu. Să-mi fac propriile investiții. Așa că am luat suma primită și am investit-o cu un grup mic într-un lot de pământ, la distanță de câteva orașe aflate mai sus pe coastă.
L-am revândut, fiecare și-a luat partea din profituri și am mers mai departe.
Aveam fler și curaj s-o fac. Și se pare că acestea erau cele două ingrediente ale succesului. Să riști totul pentru o șansă.
Era începutul unui nou sezon în Littleport, și eram aici, azi, ca să cinstim pentru începutul unui lucru – un parteneriat cu Faith, închiriind noile lor proprietăți.
Greg Randolph mă numise cândva monstrul lui Sadie, dar se înșela. Dacă eram monstrul cuiva, presupun că eram al lui Grant.
Luând tot ce mă învățase el, investind primii bani fără un plan de rezervă. Riscând totul, iar și iar, pe proprietăți aflate în orașe mai sus și mai jos pe coastă. Crezând că exista ceva ce avea să facă oamenii să vină în continuare – puterea oceanului, imensitatea lui, secretele pe care le promitea –, și ei au venit.
Poate chiar era o nesăbuință, fără plan de rezervă și fără promisiuni.
Dar Littleport fusese mereu acel gen de loc care-i favorizează pe cei îndrăzneți.

MULȚUMIRI

Mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să duc acest proiect de la prima idee la cartea pe care o țineți în mâini. Agentului meu, Sarah Davies, pentru sprijinul extraordinar la această carte și la toate celelalte.

Editoarelor mele, Karyn Marcus și Marysue Rucci, pentru observațiile clare, pentru îndrumare și încurajare la fiecare pas, de la ideea inițială la produsul finit. Și întregii echipe de la Simon & Schuster, inclusiv lui Richard Rhorer, Jonathan Karp, Zack Knoll, Amanda Lang, Elizabeth Breeden și Marie Florio. Sunt foarte norocoasă că am lucrat cu voi toți!

Mulțumesc și scriitoarelor Megan Shepherd, Ashley Elston și Elle Cosimano, care au citit materialul și mi-au oferit feedback și susținere.

Și, în cele din urmă, ca întotdeauna, familiei mele.

MEGAN MIRANDA este autoarea bestsellerurilor ***All the Missing Giris*** (în curând la Leda Edge) și ***The Perfect Stranger.*** Și-a descoperit pasiunea pentru scris la o vârstă fragedă, fiind o cititoare pasionată a romanelor mamei sale. A crescut în New Jersey, a absolvit MIT (Institutul Tehnologic Massachusetts) și în prezent locuiește în Carolina de Nord împreună cu soțul și cei doi copii ai lor.

BESTSELLER INTERNAȚIONAL, RECOMANDAT DE REESE WITHERSPOON ÎN CLUBUL EI DE CARTE

Littleport, Maine, două orașe într-unul singur: o destinație de vacanță pentru cei înstăriți, ale căror case se înșiruie precum mărgelele pe plajă, și o mică așezare portuară fără pretenții pentru localnicii de rând, care își câștigă existența din turism.

În mod obișnuit, între o turistă bogată și cineva din partea locului nu s-ar înfiripa niciodată o prietenie trainică; totuși, vizitatoarea Sadie Loman și localnica Avery Greer descoperă că au nenumărate lucruri în comun. Timp de zece ani, vară de vară, fetele sunt de nedespărțit. Asta până când Sadie este găsită moartă. Deși polițiștii merg pe varianta sinuciderii, există doi oameni care dau vina pe Avery pentru cele întâmplate: un detectiv din oraș și Parker, fratele lui Sadie. Evident, Avery nu are de gând să stea cu brațele încrucișate și este hotărâtă să își dovedească nevinovăția, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

„Nimeni nu poate fi de încredere în acest thriller cutremurător scris de Megan Miranda, maestra suspansului. *Ultimul oaspete* este un roman pătrunzător, cu pericole la tot pasul și intrigi neașteptate care îi vor ține pe cititori cu sufletul la gură. O lectură captivantă!"

Mary Kubica, autoarea bestsellerului *Fata cea bună*

„Megan Miranda a creat încă o dată thrillerul de vară perfect! *Ultimul oaspete* este plin de tensiune și de răsturnări de situație, cu un ritm care mi-a făcut inima s-o ia la goană. O poveste care te va ține treaz toată noaptea!"

Riley Sager, autorul bestsellerului *The Last Time I Lied*

ISBN: 978-606-793-752-7

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE thriller

{1} Masă între micul dejun și prânz (n.tr.).

{2} Zi a întemeietorilor nației americane. Se sărbătorește la 28 noiembrie, comemorând eroii din Războiul de Independență al SUA (n. red.).